

ЕЛИС ПИТЪРС

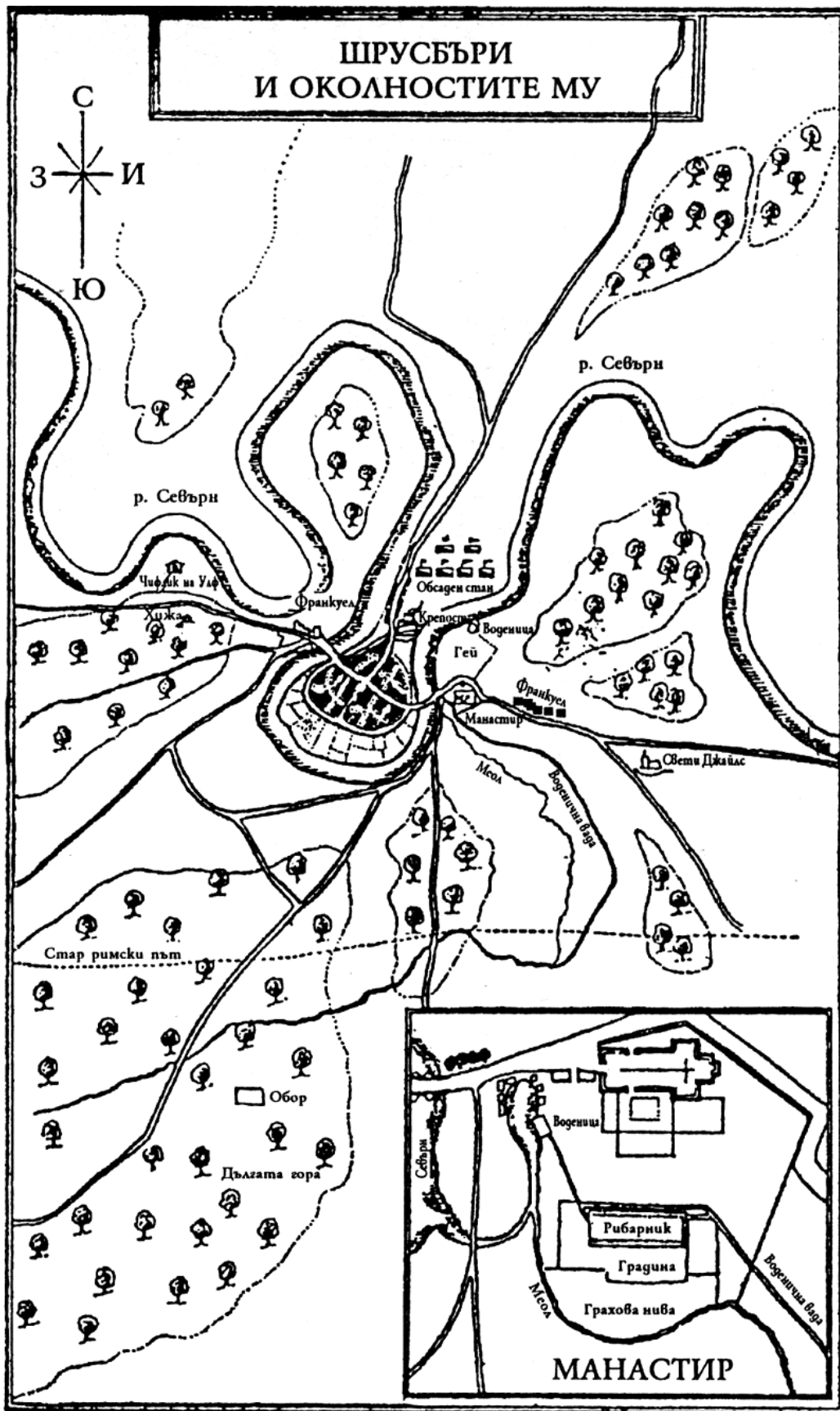
ЕДИН ТРУП В ПОВЕЧЕ

Част 2 от „Хрониките на брат Кадфел“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1996

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Отец Кадфел работеше в малката зеленчукова градина до игуменския рибарник, когато му доведоха момчето. Беше горещо августовско пладнe и ако обичайният му наряд от помагачи не отсъстваше, по това време всички щяха да похъркват на сянка, наместо сам да се поти на жегата, ала единият от обичайните му помощници се отказа да даде обет още преди да изтече новициатът^[1] му, и се включи с по-големия си брат на страната на крал Стивън^[2] в междуособиците за короната на Англия, а пък другият, издънка на род, подкрепил домогванията на императрица Мод^[3], се уплаши от настъпването на кралската войска и семейното имение в Чешир му се стори далеч по-безопасно убежище от подлежащия на неминуема обсада Шрусбъри. Така всичко остана на ръцете на Кадфел, но в живота си той се бе пекъл и на по-голям огън и твърдо бе решен да не остави владенията си да буренясат, все едно дали светът отвън бе решил да се разпада на съставните си части, или не.

В ранното лято на 1138 година братоубийствената война, до този миг все още припламваща, навлезе в третата си година и за пръв път настъпи плътно към Шрусбъри. От застрашителната ѝ сянка, виснала над града и крепостта, вееше смъртоносен хлад. Въпреки това мислите на отец Кадфел бяха насочени към живота и растежа, а не към войната и разрухата и той изобщо не подозираше, че един друг вид умъртвяване, потаен и коварен дори за тези времена на беззаконие, скоро ще наруши покоя на избрания от него живот.

В нормални обстоятелства август не би трябвало да е най-усилното време за полски труд, но за сам човек работата беше много, а единственият помощник, когото бяха в състояние да му предложат, отец Атанасий, беше глух, полуумен и не можеше да различи билка от плевел, така че той решително се отказа от него. По-добре щеше да се оправи сам. Трябваше да се окопаят лехите за късното зеле, да се приготви семе за есенната сеитба, да се прибере грахът, да се скъта на сухо за фураж сламата от ранните посеви. А в колибата от плет до сушилнята по лавиците бе наредена неговата гордост: стъкленици и хаванчета с разни мехлеми и настойки, които си искаха своето поне веднъж дневно, без да се броят лековитите вина, които на този етап бяха оставени да кипят. За билките сега беше решителното време, от което зависеше ще има ли лекове през зимата.

Тъй или иначе, не беше човек, който ще остави без надзор някоя част от владенията си, както и да се вихреше отвъд манастирските стени безплодната битка за трона между августейшите братовчеди Стивън и Мод. Ако си вдигнеш главата от торта и зелевите лехи, можеше да забележи ленивите струйки дим над покривите на манастира и по-нататък, над града и крепостта, а до носа му щеше да стигне лютивият мирис на вчерашните кладни. Сенките и зловонието вече почти цял месец обгръщаха Шрусбъри, докато крал Стивън тропаше с крак и беснееше в стана си пред стените на крепостта Форгейт, единствения сухопътен достъп до града, освен мостовете, а вътре Уилям Фицалън с мрачна решимост и тревога наблюдаваше стапянето на запасите, оставяйки пукотевиците и перченето на непоправимия си чичо Арнулф от Хездин, който така и не се научи да съчетава храброст с благоразумие. Гражданите ходеха с наведена глава, залостваха вратите си, спускаха кепенците на дюкяните и ако можеха, потегляха на запад за Уелс, при старите приятели — врагове, от които все пак се страхуваха по-малко, отколкото от Стивън. Потривайки ръце от това добре дошло за тях счепкване на англичани с англичани — ако Стивън и Мод изобщо можеха да се смятат за англичани^[4], — уелсците нямаха нищо против да помагат на бегълците, само и само войната да продължи.

Кадфел изправи гръб и попи потта от загорялата си като зрял лешник тонзура. В този миг по пътеката се зададе с развети поли отец Осуалд, алмонерът^[5], побутвайки пред себе си едно шестнайсетинагодишно момче, облечено в груба кафява селска дреха и къси летни панталони, обуто на босо, но с прилични кожени обуца, чистичко, едва ли не изтъркано като за празник. Момчето вървеше, накъдето го водеха, с неспокойно покорство, забило поглед в земята. Още едно семейство, което се мъчи да отърве отрока си от домогванията на този и онзи, рече си Кадфел, и, изглежда, имаше право.

— Брат Кадфел, нали ти трябва помощник, а този младок разправя, че не се плаши от тежка работа. Една милосърдна женица от града го доведе при вратаря и помоли да го вземем и да го обучим за прислужник. Вика, че ѝ бил племенник, от Хенкот, родителите му умрели. Остави и дарение за една година. Приор^[6] Робърт рече да го приемем, пък има и свободно място в спалното помещение на

момчетата. Ще ходи на училище с послушниците, но няма да дава обет, докато сам не пожелае. Какво ще кажеш, взимаш ли го?

Кадфел без колебание каза „да“ още докато оглеждаше с интерес доведения, доволен, че му предлагат млад, здрав, пълен със сили помагач. Момчето беше слабичко, но жилаво и се движеше пъргаво и повратливо. То погледна крадешком изпод орязаните си кафяви къдрици с тъмносини, засенчени от дълги ресници очи, много будни и живи. Държеше се смирено и благопристойно, но не изглеждаше стреснато.

— Добре дошъл — каза Кадфел, — стига да ти се иска да се захванеш с полска работа. Как се казваш, момко?

— Годрик, ваша милост — с тих хрипков глас изрече младокът, връщайки на Кадфел съсредоточения изучаващ поглед.

— Добре, Годрик, ще се погаждаме с теб. Най-напред, ако желаеш, ела да обходим нивята и градините, да видиш какво ни чака, и да почнеш да привикваш с живота сред тези стени. Той може и да ти се стори малко различен, но пък несъмнено е по-здравословен от онзи в града и точно това, мисля си, е накарало добрата ти леля да те доведе тук.

Ясните сини очи проблеснаха за миг и отново се скриха под ресниците.

— Да дойдеш на вечерня с брат Кадфел — заръча алмонерът, — а брат Пол, учителят на послушниците, ще ти покаже къде ще спиш, и ще те запознае със задълженията ти след вечеря. Слушай отец Кадфел и изпълнявай каквото ти нареди.

— Да, ваша милост — смирено отвърна момчето.

В мекия говор като че ли се долавяха насмешливи нотки, макар и старателно приглушавани. След като изпрати брат Осуалд с поглед, момчето се обърна към Кадфел. На смиреното закръглено лице устата, широка и волева, сякаш бе готова всеки миг да се разтегли в усмивка, но и също толкова бързо — да се присвие скръбно. Времената бяха тежки дори за хора с леки сърца.

— Ела да видиш каква ще ти е работата — бодро каза Кадфел и остави лопатата, за да разведе новия си помощник из градината и да му покаже зеленчуците, билките, чиито упойващи ухания изпълваха топлия въздух, рибарниците и граховата нива, която стигаше почти до

потока. Нивята с есенниците жълтееха на слънцето, вече ожънати и прибрани, пролетниците бяха натежали и зрели.

— Това трябва да се събере днес и утре. В горещините ще презрее за един ден. А прибраната нива трябва да се почисти. Можеш да започнеш с нея. Не вади корените, те са добра храна за почвата, а вземи сярпа и режи стъблата ниско до земята — непринудено и доброжелателно говореше той, за да отстрани нотките на състрадание и потрес от промяната. — На колко си години, Годрик?

— На седемнайсет — отвърна хрипкавият глас.

Момчето изглеждаше на по-малко. Май щеше доста да се затрудни, когато дойдеше време да се копае коравата земя, която се бе паднала на Кадфел да обработва.

— Не ме е страх от работа — додаде момчето, като че ли бе отгатнало мислите му и се мъчеше да ги опровергае. — Не съм много опитен, но съм готов да правя каквото ми кажете.

— После ще видим, сега можеш да започнеш с граха. Трябва да се струпат на една купа отстрани сухите стъбла, от тях ще стане хубава слама. Корените оставяй, връщаме ги на земята.

— Като човеците — неочаквано каза Годрик.

— Да, като човеците.

Днес братоубийствената война връщаше много от тях без време в пръстта. Кадфел забеляза как момчето почти неволно вдигна глава от манастирските земи и покриви към порутените кули на замъка, обгърнати от кълбета дим.

— Имаш ли роднини там, синко? — попита благо монахът.

— Не! — някак прекалено избърза с отговора момчето. — Но не мога да не мисля за хората, които са там. Из града се разправя, че нямало да удържат дълго, че замъкът щял да падне днес-утре. А с какво са прегрешили защитниците му? Нали, преди да умре крал Хенри, васалите му признаха императрица Мод за негова наследница и всичките се клеяха във вярност? Тя е единственото му живо дете, тя трябва да бъде кралица! Е, да, но когато братовчед й граф Стивън се намърда на трона, много от тях наведоха глава и забравиха обета си. Не е право! Грях ли е да останеш верен на клетвата си и да стоиш зад императрицата? Има ли оправдание за предателството на онези? Какви основания може да има граф Стивън?

— „Оправдание“ не е точната дума, но сред благородниците повечето смятат, че е по-добре на трона да седи мъж, отколкото жена. И щом трябва да е мъж, кой да бъде друг, освен Стивън? И той е внук на крал Уилям също както и Мод.

— Но не е син на последния крал. Освен това родството е по линия на майка му, и тя жена като Мод, тогава къде е разликата? — младежкият глас беше изоставил кроткото си смирение и звучеше предизвикателно и звънко. — Единствената разлика е, че граф Стивън просто си взе каквото му се искаше, докато императрицата беше в Нормандия без задни мисли в главата. И когато половината барони се сетиха, че са се клели, и се обявиха за нея, ето ти кръвопролития и мор. Започва се тук, в Шрусбъри, но това няма да е последно.

— Синко — меко каза Кадфел, — не ми ли се доверяваш твърде много?

Момчето, което беше вдигнало сърпа и го въртеше изпитателно в чевръстата си длан, се обърна и изведнъж сините му очи се отвориха широко и доверчиво:

— Вярно, така е — отвърна то.

— С мен можеш да го правиш, но пред другите си дръж езика зад зъбите. Тук сме като на бойно поле също както в града, а портите ни са отворени за всеки. Какви ли не люде пристигат и във времена като тия не е малко изкушението да си купиш нечие покровителство срещу чужда тайна. Има хора, дето от това преживяват. По-хубаво мислите ти да стоят скътани в главата и да не излизат оттам.

Момчето се дръпна и сведе надолу очи. Може би се почувства смъмрено, но не беше сигурно.

— На доверието ще отвърна с доверие — продължи Кадфел. — По моему въпросът не е да се избира между двама възможни владетели, а да спазиш клетвата си и дадената дума. Хайде сега да те видя на работа, а след като свърша със зелето, ще дойда да ти помогна.

Момчето започна енергично. В торбестата груба туника, получена навярно от някой по-стар и много по-едър роднина, гъвкавото тяло напомняше стегнат в кръста вързоп. Приятелче, помисли си Кадфел, в тая жега няма да изкараш дълго така!

Когато по-късно се присъедини към помощника си сред шумоленето на сухата грахова слама, момчето се бе позачервило, потеше се и пуфтеше силно при всеки замах със сърпа, но без да

забавя ритъма. Кадфел помъкна голям наръч към края на нивата и каза настойчиво:

— Не превръщай работата в наказание, момко. Съблечи се до кръста, за да се чувстваш по-удобно.

Той самият изхлузи горната част на запретнатото си до коленете расо и то падна набрано на кръста, оголвайки яките загорели плещи.

Отговорът не беше еднозначен и още по-малко — решителен. Момчето застина за миг, каза „Добре ми е така!“ с равен тон, но с много по-тънък глас от предишното дрезгаво хриптене, после продължи решително работата си, ала в същото време откъм яката по тънкия врат плъзна ярка червенина и се разля по страните му. Хм, означаваше ли тази случка онова, което си бе помислил Кадфел? Може то да бе излъгало за годините си и гласът му да променяше плътността си. Навярно нямаше нищо под туниката и се срамуваше да се съблече пред почти непознатия човек. Е, добре, имаше и други начини да се провери. Май щеше да се наложи на Кадфел да си поблъска главата, ако онова, което бе предположил, се окажеше истина.

— Ето я пак оная чапла, дето ни краде рибата! — извика той внезапно и посочи към потока Миол, където птицата тъкмо кацаше невъзмутимо във водата, прибирайки огромните си криле. — Хвърли един камък по нея, ти си по-близо!

Чаплата беше напълно невинна и ако Кадфел се окажеше прав, едва ли щеше да пострада. Годрик се вторачи в нея, наведе се пъргаво и вдигна един голям камък. С широк замах назад-напред ръката му повлече в устрема си слабото тяло и изхвърли камъка отдолу към самия край на потока, където плясъкът му, макар и на няколко метра от чаплата, подплаши птицата и тя излетя.

— Гледай ти! — промърмори Кадфел и се замисли.

Обсадният стан бе препречил входа на издадената ивица земя с града и замъка Форгейт, заобиколена от един дълбок завой на река Севърн. Крал Стивън фучеше, беснееше и пируваше, чествайки пристигането на малцината достойни — с верността си към него! — салопци^[7], които му предлагаха подкрепата си, като в същото време сипеше люти закани срещу мнозината изменници, стаили се вдън земя.

Беше едър гръмогласен мъж, внушителен и простодушен, много светлокос и много достолепен, в този момент от живота си разпънат между естествената си доброта и болезненото честолюбие. Разправяха за него, че е глуповат, но когато чичо му Хенри се спомина и остави за наследница единствената си дъщеря, омъжена далеч във Франция за издънка на Плантагенетите, Стивън наруши угодническите вричания за вярност към бъдещата кралица на чичовите си васали и за пръв път в живота си действа светкавично и устремно, като изненада възможните си поданици и им наложи властта си, преди те да имат време да помислят за собствените си интереси и още по-малко — да си припомнят дадената през зъби клетва. Защо този успешен ход изведнъж се оказа зареден с толкова горчивина, той никога нямаше да разбере. Защо половината от най-силните му васали, стреснати, несмеещи да гъкнат в началото, сега се опълчваха срещу него? Пробудена съвест ли ги водеше? Омраза към натрапения владетел? Или може би суеверна боязън от крал Хенри и влиянието му пред Бога?

След като, ще — не ще, трябваше да погледне сериозно на съпротивата и да прибегне до оръжие, Стивън възприе поведение, което напълно отговаряше на естеството му: наказваше сурово, когато се налагаше, но великодушно оставяше вратата отворена за покаяните се. И какво? Вместо да са му благодарни, пощадените го презираха. Докато настъпваше на север срещу бунтовниците, приемаше подчинилите се, без да ги наказва, а бароните се дърпаха високомерно от него. Затова утрешното нападение трябваше да сломи съпротивата на Шрусбърийския гарнизон и веднъж завинаги да даде урок на непокорните. Щом не искат да отвърнат на поканата му мирно и предано, тукашните благородници ще трябва да допълзят като плъхове, за да молят пощада. А пък Арнулф от Хездин... о, той горчиво ще се разкайва, макар и за кратко, задето се бе перчил и ругал от кулите на Шрусбъри.

В превалящия следобед кралят разговаряше в шатрата си наред ливадата със своя главен помощник и новоназначен наместник на Салоп Гилбърт Прескот и с Вилем Тен Хейт, капитана на фламандските наемници. Беше горе-долу по времето, когато отец Кадфел и момчето Годрик си миеха ръцете и отупваха дрехите си, за да отидат на вечерня. Местните благородници така и не доведоха хора

под знамената му и Стивън бе принуден изцяло да се обляга на своите фламандци, които съответно си спечелиха дълбоката омраза на тукашните хора — едно, като чужденци и, второ, като безсърдечни наемници, които с еднаква лекота подпалват едно село и се напиват, а като че ли най-им е драго да съчетаят двете. Тен Хейт беше хубав мъж, исполин с червеникава коса и дълги мустаци, едва трийсетгодишен, а вече ветеран от множество сражения. Прескот беше сдържан и немногословен рицар, минал петдесетте, опитен, страховит воин и предпазлив стратег, който никога не изпадаше в крайности. Но този път дори и той настояваше за суровост спрямо победените:

— Негово величество опита с благородство и бе изигран подло. Сега трябва да се удари безпощадно.

— Първо да превземем крепостта и града — сухо каза Стивън.

— Това може да се смята за сторено. Утре сутрин нашите войници ще ви въведат в Шрусбъри. Заловим ли враговете живи, можете да постъпите с Фицалън, Адъни и Хездин, както намерите за добре. Другите от гарнизона са дребни риби, но и тяхното наказание може да послужи за назидание.

Кралят бе склонен да стовари възмездието си само върху тримата водачи. Уилям Фицалън бе назначен собственооръчно от него за наместник на Салоп, а бе отцепил замъка в полза на съперничката му. Фълк Адъни, най-влиятелният сред васалите на Фицалън, се бе включил в заговора, подкрепяйки с жар сюзерена си, а Хездин сам бе подписал многократно присъдата си със своята невъздържаност. Останалите бяха маловажни пионки.

— Дочух слухове, които се носят из града — каза Прескот, — че Фицалън успял да изведе жена си и децата си още преди да затворим северния излаз. Но се говори, че дъщерята на Адъни си е още там, в града, заедно с останалите жени от замъка — Прескот говореше уверено, защото беше родом от графството и поне по име знаеше всички тукашни благородници. — Дъщерята на Адъни още като малка е сгодена за сина на Робърт Берингар от Мейсбъри до Осуестри. Именията им са едно до друго. Споменавам го, защото младият Хю Берингар от Мейсбъри е дошъл и иска да го приеме. Нека негово величество се отнесе към него съобразно с волята си, но до днес този рицар бе по-скоро с Фицалън и ваш враг. Отсъдете сами. Чудесно, ако

си е сменил козината, той има доста войници, които могат да влязат в работа, но аз не бих му се доверил напълно.

Командирът на стражата беше влязъл в шатрата и стоеше в очакване. Адам Курсел беше един от най-големите арендатори на Прескот и негова дясна ръка, корав трийсетгодишен воин.

— Негово величество има още един посетител — каза той, когато кралят се обърна в знак, че е забелязал присъствието му. — Една дама. Ще приемете ли първо нея? Тя дори не е успяла да отседне някъде и се е явила право тук, а като се има предвид часът... Името ѝ е Ейлин Сиуърд, казва, че баща ѝ, когото наскоро погребала, винаги ви е бил предан.

— Нямаме време да ги приемам поотделно — отвърна кралят. — Нека се явят двамата, тя ще говори първа.

Курсел подаде навън ръка и почтително въведе при краля една девойка, която наистина заслужаваше възхищение. Беше тънка и плаха, на не повече от осемнайсет години и скромното ѝ жалейно облекло и бялата шапка със забрадка, изпод която се показваха няколко златни къдрици, ѝ придаваха още по-девически и трогателен вид. От нея лъхаха момичешка гордост и свенливо достойнство. Докато правеше реверанс, големите ѝ теменуженосини очи се разтвориха учудено от забележителната хубост на краля.

— Уважаема моя — каза Стивън и протегна ръка към нея, — опечален съм от вашата загуба, за която току-що научих. Можете да разчитате на закрилата ми винаги когато имате нужда.

— Негово величество е толкова добър — благоговейно проговори момичето с кадифен глас. — Аз осиротях и останах единствената от нашия дом, която може да засвидетелства пред вас вярност и преданост. С това изпълнявам желанието на баща си. Да не бе тежката му болест, от която се спомина, сам отдавна щеше да дойде да го стори. Преди негово величество да се яви в Шрусбъри, нямахме възможност да ви предадем ключовете на нашите два замъка. Затова съм тук!

Прислужничката ѝ, спокойна млада жена, с около десет години по-възрастна от господарката си, бе влязла след нея в шатрата и стоеше настрана. В този миг пристъпи напред и подаде ключовете на Ейлин, която ги връчи тържествено на краля.

— Можем да подкрепим негово величество с петима рицари и над четирийсет войници с въоръжението им, но засега ги оставих у дома, защото, пазейки твърдините, може би ще са от по-голяма полза.

Тя изреди имената на именията си и на управителите им. Напомняше дете, което рецитира наизуст урока си, но деловитото ѝ достойнство бе като на генерал пред бойното поле.

— И още нещо съм длъжна ясно да заявя. Имам брат и не аз, а той трябваше сега да е тук, за да изпълни дълга си — гласът ѝ леко потрепери, но бързо възвърна яснотата си. — Когато негово величество сложи короната, моят брат Джайлс взе страната на императрица Мод. След голяма кавга с татко той напусна дома ни. Не знам къде се намира сега, дочух, че може би е стигнал при нея във Франция. Не мога да оставя негово величество в неведение относно това прискърно обстоятелство, което ме опечалява навярно колкото и вас. Надявам се, че това няма да попречи да приемете приношението ми, каквото бе желанието на баща ми, а то е и мое.

Тя въздъхна дълбоко, сякаш смъкваше от плещите си огромен товар. Кралят я гледаше очарован, после я привлече с ръка и я целуна сърдечно по бузата. Курсел наблюдаваше сцената с недвусмислена завист.

— Да ме накаже Господ, скъпо дете — каза кралят, — ако прибавя и трошица към вашите скърби или ако не облекча онези, които мога. От все сърце приемам това, което ми поднасяте, равностойно на верността на граф или барон, и ви благодаря за всички усилия, положени заради мен. А сега ми кажете как мога да ви помогна, тъй като един боен стан не е подходящо място за вас, а разбрах, че още никъде не сте отседнали. Скоро ще се стъмни.

— Предполагам — каза тя плахо, — че ще успея да се настаня в манастирските пристройки за гости, тъй че, ако може да ми дадете лодка, за да мина реката...

— Разбира се, ще ви прекараме с лодка през реката и ще кажем на игумена да ви приеме като почетна гостенка в манастира, а щом успеем да отделим охрана, ще ви изпратим до дома.

Той се огледа за добровolec и буйното нетърпение на Адам Курсел не убягна от погледа му. Младият мъж имаше светлокестенява коса и искрящи очи със същия цвят и знаеше, че кралят е благоразположен към него.

— Адам, желаете ли да придружите госпожица Сиуърд и да се погрижите да бъде добре настанена, на сигурно място?

— От все сърце, ваше величество — каза разпалено Курсел и предложи пламенно ръката си на дамата.

Хю Берингар проследи с поглед девойката, докато минаваше край него със сведени надолу очи, покорно отпуснала дланта си в едрата мургава десница, която я държеше здраво. След като бе изпълнила съвестно задачата си, дребното ѝ нежно лице с несъразмерно високо благородно чело изглеждаше уморено и тъжно. Всяка дума бе стигнала до ушите му, докато изчакваше отвън пред кралската шатра. Тя сякаш щеше да избухне в плач подобно на малко момиченце подир мъчителен обред, подобно на невръстна невеста, която, след като се е появила натруфена, за да се изтъкнат богатството и потеклото ѝ, набързо е била отпратена обратно при бавачката ѝ след сключването на сделката. Кралският офицер пристъпваше внимателно до нея като завоюван завоевател и в това нямаше нищо чудно.

— Влизай, кралят чака — прозвуча в ухото му гърленият глас на Вилем Тен Хейт и младият благородник се обърна и наведе глава под чергилото на шатрата. Сумракът вътре забулваше едрото красиво лице на владетеля.

— Ето ме, господарю — каза Хю Берингар и се поклони дълбоко. — Хю Берингар от Мейсбъри се поставя в услуга на негово величество заедно с всичко, което притежава. Моят отряд не е голям, шестима рицари и петдесетина войни, но половината са стрелци с лък, и то изкусни. Вземете ги.

— Името ви, уважаеми Берингар, ни е известно — сухо каза кралят. — Вашият отряд също. Това, че той е предан на нашата кауза, обаче не ни беше известно. Доколкото съм чувал, доскоро сте били приближени на изменниците Фицалън и Адъни. И да се е обърнало сърцето ви, късничко е. От месец съм по тия места, а досега нямах вест от вас.

— Ваше величество — започна Берингар, без да бърза да се оправдава и без видимо да се притеснява от хладния прием, — израсъл съм с почит към тези мъже, които по разбираеми причини наричате изменници, смятал съм се за техен близък и подобен, а в своето

доброжелателство към мен те не са прегрешили с нищо. В справедливостта си негово величество ще признае, че за човек като мен, който досега не се е клел във вярност пред никого, изборът на път в този момент изисква доста размисъл, ако трябва да се избира веднъж завинаги. Това, че дъщерята на крал Хенри има основателни претенции, е извън съмнение. Не мога да нарека някого изменник заради това, че е избрал нейната кауза, макар и да мога да го обвиня, че е престъпил клетвата си пред вас. Аз самият се върнах в земите си преди няколко месеца и до този час не съм давал обет за вярност пред никого. Не бързах да избира на кого ще служа. Сега съм тук. Онези, които дотичват при вас, без да са размислили, също толкова лесно могат да ви изоставят.

— А вие няма да ме изоставите, така ли? — попита изпитателно кралят.

Той внимателно и напрегнато изучаваше този дързък и като че доста красноречив младеж. Слаб, немного висок, но добре сложен и гъвкав, той можеше с бързина и ловкост да навакса каквото не му достигаше в тегло и ръст. Беше на двайсет и няколко години, със смугла кожа, тънко изваяно будно лице и черни вежди, извити на дъга. Не беше лесен, по лицето му не можеше да се прочете нищо от онова, което ставаше зад дълбоките очи. Откровеното му слово можеше и да се приеме едно към едно, но можеше и да преследва скрита цел. Изглежда, бе достатъчно умен, щом бе преценил, че смелостта му няма да разгневи владетеля.

— Няма га ви изоставя — твърдо заяви младежът. — Не се доверявайте само на честната ми дума, подложете ме на изпитание. Нека негово величество реши какво да е то.

— Сам сте, без войници, така ли?

— Взех само трима души. Безразсъдство щеше да е да оставям цяла крепост незащитена или полузащитена и нямаше да е никакво улеснение за негово величество, ако бях довел още петдесет гърла без необходимото, за да ги изхранвам. Готов съм да замина незабавно, накъдето ме изпрати негово величество.

— Не бързайте толкова — каза Стивън. — И други може да имат нужда от време за размисъл, преди да ви приемат, младежо. Били сте верен човек на Фицалън.

— Бях. И все още нямам нищо против него, освен това, че избраните от двама ни пътища се различават.

— Доколкото ми е известно, освен това сте сгоден за дъщерята на Фълк Адъни.

— Не съм наясно как да го наричам... съм или бях! Времената донесоха промени в плановете на мнозина, включително и в моите. Днес нито знам къде се намира момичето, нито дали годежът още е в сила.

— Разправят, че в крепостта не са останали жени — каза кралят, като го гледаше втренчено. — Семейството на Фицалън вероятно вече е далеч извън града, нищо чудно да е извън страната даже. Но се говори, че дъщерята на Адъни все още е там, в града. Няма да ми е неприятно — натърти леко той, — ако успея да прибера на сигурно място една толкова високопоставена девойка, в случай че се наложи и моите планове да бъдат променени. Вие сте били от хората на баща й, навярно са ви известни местата, където би могла да намери подслон. Кой ако не вие ще съумее да я намери?

В отговор лицето на младежа остана непроницаемо, остриите му черни очи не изразяваха нищо повече от разбиране — нито одобрение, нито отказ, нито дори признак, че схваща целия смисъл на задачата, от която може би зависеше бъдещето му. Изражението му не се промени, гласът му прозвуча все така равно:

— Това и възнамерявам да сторя, ваше величество. Пристигнах от Мейсбъри и с това на ум.

— Добре тогава — каза Стивън с премерено задоволство, — можете да участвате в превземането на града, но тук няма за вас непосредствена задача. Къде да ви открия, ако се наложи да ви потърся?

— Стига да се намери място — отвърна Берингар, — ще се настаня в пристройките за гости на манастира.

На вечерня момчето Годрик стоеше сред учениците и послушниците в последните редици на монашеското братство, близо до миряните, които живееха извън градските стени на отсамния бряг и бяха подирили подслон в манастира. Колчем брат Кадфел обърнеше глава, създанието му се струваше съвсем дребно и сирото. Лицето му,

живо и дръзко в колибата, тук, в църквата, изглеждаше посърнало. Свечеряваше се, това щеше да бъде първата му нощ в манастира. Даа, делата му щяха да бъдат по-изкъсо държани от здрави ръце, без то още да се досеща, а изпитанието, за което събираше сили, можеше и да му се размине. Поне нямаше да го сполети тази нощ. Брат Пол, учителят на послушниците, имаше на главата си грижата за доста момчета и охотно бе оставил едно от тях в чужди ръце.

Кадфел повика своя питомник след вечерята, по време на която доволен бе установил, че Годрик се храни с апетит. Очевидно момчето имаше сили да се бори със страховете и опасенията, които го терзаеха, и притежаваше достатъчно здрав разум, за да подкрепя плътта в подготовка за битките на духа. На излизане от трапезарията то с облекчение вдигна глава, щом усети ръката на Кадфел върху рамото си.

— Ела, до втората вечерна служба сме свободни, а в градината е прохладно. Няма защо да стоим тук, освен ако ти не го желаеш.

Годрик не го желаше, той жадуваше да се измъкне навън в лятната вечер. Двамата тръгнаха бавно към рибарниците и колибата. Момчето заподскача, свирукайки си весело, но после внезапно спря.

— Учителят на послушниците каза да ида при него след вечеря. Не знам дали ми е позволено сега да съм с вас.

— Всичко става с неговата благословия и одобрение, дете, не се страхувай. Говорих с брат Пол и той те пуска. Сега си мой помощник, аз отговарям за теб.

Влязоха в опасаната със зид градина и изведнъж ги заля букетът от билкови ухания — розмарин, мащерка, копър, градински чай, лавандула, цял един свят на потайна сладост. Дори и сега, във вечерната прохлада, горещината на деня още трептеше във въздуха, напоена с всякакви аромати. Над главите им кръжаха птици и писукаха в захлас. Стигнаха до колибата, чиито плетени стени излъчваха топлина. Кадфел отвори вратата.

— Тук ще нощуваш, Годрик.

В дъното имаше ниско одърче, приготвено за спане. Момчето ококори очи и потрепери цялото под ръката на Кадфел.

— Тук приготвям всичките лекове и някои от тях изискват постоянни грижи, дори и през нощта. Нищо няма да излезе от тях, ако останат дори за малко без надзор. Ще ти покажа какво трябва да

правиш, не е трудно. Това тук е леглото ти, а този отдушник можеш да отваряш, за да влиза чист въздух.

Момчето вече не трепереше, тъмносините му очи бяха широко облещени и изпитателно оглеждаха Кадфел. Лицето му като че бе готово да се усмихне, но по него пробягваше и сянка на накърнена гордост. Кадфел се обърна към вратата и посочи тежкото мандало, което я препречваше отвътре. Поставеше ли се на мястото, не можеше никой да влезе.

— Заклучвай се от целия свят и от мен, докато не си готова да излезеш.

Момчето Годрик, което не беше никакво момче, сега го гледаше с открит укор и полуобίδα, полувъзторг, но и с несъмнено облекчение.

— Как разбрахте? — попита тя, вирвайки нападателно брадичката си.

— А ти как мислеше да се справиш в спалното? — меко запита на свой ред брат Кадфел.

— Все някак щях да се оправя. Момчетата не са трудни за премятане. Зад една такава преграда — тя хвана с шепи широката туника — всички тела са еднакви, а мъжете са слепи и глупави.

Тя се засмя, наблюдавайки спокойствието на Кадфел. Изведнъж се превърна в жена от главата до петите, изненадващо хубава в радостта и облекчението си.

— И все пак как разбрахте? Толкова се стараех, мислех, че съм готова за всякакви изпитания. Къде направих грешка?

— Чудесно се справи — успокои я Кадфел. — Просто аз съм прекарал четирийсет години из широкия свят, дете мое, скитал съм нашир и надлъж, преди да стана монах и да намеря тук своя последен зелен уханен остров. Къде сгреси ли? Ще ти кажа, но ти не ме разбирай погрешно, приеми го за благонамерен съвет. Когато се поразпали и започна да изказваш съкровения си мисли, пушна гласа си да изтънее, забрави да го правиш дрезгав. Това се научава, ще се поупражняваме заедно, когато ни остане време. После отказа да се съблечеш, за да се чувстваш по-удобно, и освен това гледай да не се изчервяваш, детето ми, тогава вече бях сигурен! И последно, когато те накарах да хвърлиш камъка по чаплата, ти го метна като момиче, отдолу. Не си виждала момче да хвърля така, нали? Просто нещо, но и

него трябва да усъвършенстваш, за да не те изненада някой. Веднага си личи.

После зачака търпеливо, защото тя седна на одъра, хвана се за главата и първо се разсмя, след това се разплака, а накрая започна да прави и двете едновременно. Остави я на мира, в края на краищата реакцията ѝ не бе по-неуравновесена, отколкото на мъж, който се мята между разочарованието и радостта в опит да намери равновесието. Сега вече можеше да повярва, че е на седемнайсет години — напъпила жена, при това хубава.

Тя най-сетне отри сълзите си с опакото на ръката, вдигна будните си очи нагоре и усмивката озари лицето ѝ, както слънчев лъч пробива дъгата.

— И е истина, нали? — попита тя. — Че сте поели отговорност за мен. Защото аз ви имам пълно доверие!

— Скъпа дъще — търпеливо отвърна Кадфел, — остава ли ми друго, освен да ти помагам, доколкото мога, и да те изведа отук безпрепятствено, за да стигнеш, закъдето си тръгнала?

— И дори не знаете коя съм? — попита тя в почуда. — Кой на кого се доверява сега?

— Какво значение има за мен, дете, как се казваш? Девойка, оставена сам-сама, докато отшуми бурята и успее да се прибере при близките си. Това не е ли достатъчно? Ще ми кажеш колкото поискаш и то ми стига.

— Мисля, че искам да ви кажа всичко — простичко заяви момичето, вперило в него големи, откровени като небето очи. — Баща ми в този момент е или в крепостта на Шрусбъри и над главата му е надвиснала смъртта, или бяга с Фицалън към земите на императрицата в Нормандия и ако няма преследвачи по петите му, всеки миг ще тръгнат. Аз съм бреме за онзи, който прояви добронамереност към мен, и сигурно ще започнат да ме издирват веднага щом не ме намерят там, където смятат, че съм. Дори и за вас, отец Кадфел, съм опасна. Дъщеря съм на главния съюзник и най-добър приятел на Фицалън. Казвам се Годит Адъни.

Сакатият Озбърн, хром по рождение, можеше да снове с неподозирана бързина, разчитайки на ръцете си и на две дървени

колчета, с които оттласкваше съсухрените си крака в малка количка. Беше най-непретенциозният от всички, лепнали се за кралския стан. Обикновено обитаваше някоя яма до стените на крепостта, но бе напуснал овреме това опасно място и се бе прехвърлил при палатките на обсаждащите, гледайки да е колкото може по-близо до охранявания вход, откъдето излизаха и влизаха големците. Кралят се славеше с щедростта си към всички, освен към своите врагове и печалбата не беше лоша. Военачалниците бяха много припрени, за да се сетят да пуснат нещо на просяка, но ония, които досега бяха изчаквали да видят накъде ще духне вятърът, и пристигаха със закъснение да изкажат верността си на краля, охотно подхвърляха по някоя пара на сиромаша, един вид като откуп пред Бога за късмет. Случваше се и обикновените стрелци, че дори и фламандците, стига да бяха в настроение и да не ги гонеше службата, също да дадат на Озбърн я монета, я остатъците от храната си.

Той бе подпрял количката си на завет под китка млади дръвчета току до караулката с надеждата да получи къшей хляб или пълна чаша и се радваше на искрящия в нощта огън. И августовската нощ може да бъде хладна, независимо от жегите през деня, особено когато имаш само няколко дрипи за завивка, тъй че огънят бе добре дошъл. Бяха го оградили с чимове, за да не се разпилява жаравата, но и така, че ясно да се вижда в сиянието му всеки пристигащ в този късен час.

Наближаваше полунощ, когато Озбърн се размърда неспокойно, и като наостри уши, за да разбере какво е нарушило съня му, дочу шумолене в храстите отзад и вляво от себе си, в посока към крепостта и доста встрани от пътя. Някой се промъкваше откъм града, и то не откъм централните порти, а заобикаляйки тайно покрай реката. Озбърн познаваше града като собствената си мазолеста длан. Това или беше съгледвач, който се връщаше от нощно слухтене — но защо тогава ще се прокрадва така в стана? — или пък някой бе излязъл от града или крепостта през единствения изход, през шлюза към реката.

Една тъмна фигура, осезаема по-скоро като движения, отколкото като плът, се изсули от храстите, сниши се и притича към караулката. При вика на часовоя замря в очакване. Озбърн зърна неясните очертания на невисоко стройно тяло, плътно загърнато в черен плащ, така че светлееше само едно бледо лице. Гласът, който отвърна на

повикването, бе младежки, разтреперан и издаваше смъртна уплаха и отчаяна настойчивост.

— Моля да ме изслушате, не съм въоръжен! Заведете ме при командира си. Имам да кажа нещо... от полза за краля...

Вкараха го в караулката и набързо го претърсиха за оръжие. Какво си казаха, Озбърн не чу, но накрая се видя, че дошлият постигна желанието си. Поведоха го към стана и той се изгуби от погледа му.

Озбърн не можа да заспи отново, студът на късната нощ го щипеше през дрипите. Да рече сега Господ, мислеше си той, да ми прати такъв плащ! Но дори и притежателят на тази чудесна дреха се тресеше, гласът му издаваше страх и безумна надежда. Любопитна случка, но с какво можеше да стопли тя един окаян просяк?

Не след дълго същата фигура отново изникна откъм сенките на стана и спря при изхода. Сега походката на непознатия бе по-спокойна и по-уверена, плахостта и боязънта не се долавяха толкова силно? Изглежда, носеше някакъв знак от командването, защото го пуснаха да излезе, както беше и влязъл, без да му сторят нищо. До Озбърн стигнаха няколко думи: „Трябва да се върна, не бива да се усъмнят...! Така ми наредиха!“

Сега вече, от благодарност за милостта, с която се бяха отнесли към него, може би щеше да даде нещо. Озбърн изтласка количката си напред, препречи пътя на мъжа и протегна умоляващо ръка:

— В името на Бога, ваша милост! Ако той е бил милостив към вас, смилете се и вие към бедните!

Зърна бледото лице с много по-спокойно изражение от преди и чу дълга въздишка на облекчение и надежда. Отблясъците на огъня осветиха богатата метална закопчалка, която придържаше плаща на врата. Изпод гънките се подаде ръка и пусна една монета в протегнатата длан.

— Кажете някоя молитва за мен утре — прозвуча дрезгав, почти беззвучен шепот и непознатият изчезна така, както и бе дошъл, стопа се сред дърветата, преди Озбърн да успее да го благослови за милостинята.

Призори Озбърн още веднъж бе изтръгнат от накъсания си сън и побърза да се мушне в храстите, по-далеч от хорски очи. Още преди изгрев кралският стан бе вече на крак, но всичко ставаше толкова тихо и съгласувано, че той по-скоро усети, отколкото чу събирането на

хората, строяването на редиците, проверката на оръжието. Утринният въздух като че ли затрептя от стъпките на полковете, макар че звук почти не се чуваше. От единия до другия бряг в началото на дълбоко врязаната в завоя на Севърн ивица земя, откъдето единствено можеше да се стигне по суша до града, се носеше приглушението, но неумолим тътен на някакво широко и мощно раздвижване. Войската на крал Стивън се строяваше за последната атака срещу крепостта на Шрусбъри.

[1] Послушничество в католически манастир. — Бел.ред. ↑

[2] Стивън (Етиен) де Блоа, крал на Англия от 1135 до 1154 г. Внук на Вилхелм (Уилям) Завоевателя по майчина линия, той слага короната, независимо от клетвата пред умиращия крал Хенри I, баща на неговата братовчедка Матилда. След продължителна междуособна война признава властта на Хенри II Плантагенет, син на Матилда. — Бел.ред. ↑

[3] Матилда, наречена императрица Мод (1102–1177). Вдовица на германския император Хенрих V, тя се омъжва повторно за Джефри Анжуйски Плантагенет (1127) и успява да извоюва короната за своя син. — Бел.ред. ↑

[4] Двамата претенденти принадлежат към новата по това време нормандска аристокрация. — Бел.ред. ↑

[5] В католическите манастири монах, който отговаря за събирането на милостиня? — Бел.ред. ↑

[6] Вторият по старшинство монах в католически манастир. — Бел.прев. ↑

[7] От Салоп, старото име на Шропшир, графство в Западна Англия с главен град Шрусбъри. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Всичко свърши доста преди пладне: портите бяха изкъртени, външните стени — една по една прочистени, и последният стрелец — прогонен от кулите. Над града и над крепостта висеше тежък покров от черен пушек. По улиците не се мяркаше ни човек, ни куче. Още при първия щурм, всеки бе прибрал жената, семейството и животинките зад залостените врати. Всички се спотайваха, заслушани в грохота, врявата и писъците на битката. Не продължи дълго. Гарнизонът беше изтощен, недохранен и пооредял от дезертъорство, въпреки че трудно се бягаше от обсадената крепост. Изглежда, всички се бяха примирили, че при следващото нападение градът ще падне. Шрусбърийските търговци примрели чакаха неизбежното плячкосване и си отдъхнаха облекчено, когато кралят със заповед възпря хората си: не защото бе склонен да лиши своите фламандци от полагащата им се плячка, а защото искаше да са плътно около него. Дори един крал е уязвим понякога, а това беше вражески град, все още неомиротворен.

Оставаше му да се справи със защитниците на крепостта, с Фицалън, Адъни и Арнулф от Хездин. Стивън гордо прекоси задимения, окървавен и осеян със захвърлено оръжие двор на крепостта и влезе в преддверието, като преди това изпрати Курсел, Тен Хейт и хората им със заповед да заловят водачите и да ги доведат, а задържа Прескот. Ключовете от крепостта бяха в ръцете на новия наместник, който вече обмисляше разполагането на кралски гарнизон.

— Като теглим чертата — обади се Прескот, — обсадата и превземането съвсем не струваха много на негово величество. Загубите на хора са нищожни, а колкото до средствата, вярно, че забавянето излезе скъпичко, но замъкът е почти непокътнат. Тук-там стените да се пооправят, да се сложи нова врата... Това е твърдина, която няма да изгубите никога. Струваше си времето.

— Ще видим — каза мрачно Стивън, като си спомняше как Арнулф от Хездин обсипваше нападателите с ругатни от кулите. Сякаш бе предизвиквал смъртта!

Появи се Курсел със свален шлем и бляскава кестенява коса. Можеше да се разчита на този мъж — бърз, неударим в двубоите, умеещ да държи хората си. Стивън го харесваше.

— Е, Адам, в земята ли потънаха? Не вярвам Фицалън да се е сврял в някой хамбар като плъх.

— Не, ваше величество! — отвърна унило Курсел. — Преобърнахме наопаки крепостта от покрива до тъмницата, давам ви дума, че не сме пропуснали нищо. Но Фицалън се е изпарил! Трябва ни малко време, за да научим кога, как и накъде е потеглил, какви са плановете им...

— Плановете им! — избухна Стивън.

— Адъни е с него. Избягали са. Съжалявам, че трябва да донеса на негово величество тази неприятна вест, но истината си е истина.

Не можеше да му се отрече храбростта да произнесе такава истина.

— Хездин го заловихме — продължи той. — Там е, отвън. Ранен е, но не сериозно, само драскотина. Оковах го за по-сигурно, но май не е толкова сърцат, колкото когато се перчеше отдалече.

— Доведете го — нареди кралят, все още гневен, че двама от главните му врагове се бяха измъкнали.

Арнулф от Хездин влезе, куцайки силно, като дрънчеше с веригата, овързала китката за глезена му. Беше едър червендалест мъж на около шейсет години, целият изпоцапан в прах, пушек и кръв. Двама от фламандците го избутаха на колене пред краля. Лицето му беше погаснало и стреснато, но все още дръзко.

— Укроти ли се вече? — тържествуващо попита кралят. — Къде е сега твоята наглост? Преди ден-два беше толкова устат, онемя ли? Или ще запееш друга песен?

— Ваше величество — каза Хездин, процеждайки през зъби очевидно омразното обръщение, — вие сте победител, аз съм в ръцете ви и в краката ви. Сражавах се честно и сега очаквам да се отнесете с мен подобаващо. Аз съм английски и френски благородник. Вие се нуждаете от пари, за мен се полага откуп като за граф и мога да го платя.

— Късно се сети да се обръщаш любезно към мен! Докато помежду ни имаше стени, си дереше гърлото и безсрамието ти нямаше край. Тогава се зарекох, че ще взема живота ти, и дойде време да го

сторя. Никакви пари не могат да го откупят. Да ти кажа ли моята цена? Къде са Фицалън и Адъни? Кажи ми къде да ги заловя, и се моли да успея! Тогава може и да реша да запазя жалкия ти живот.

Хездин отметна глава и погледна краля в очите.

— Цената ви е много висока — каза той. — Само едно ще ви кажа за моите другари: те не тръгнаха, преди да се убедят, че всичко е загубено. Жив или мъртъв, това е всичко, което ще чуете от мен. Гонете си сам дивеча!

— Ще видим! — яростно избухна кралят. — Ще видим дали няма да запееш друго! Отведи го, Адам, предай го на Тен Хейт и виж какво може да се направи с него. Хездин, имаш време до два часа да ни кажеш къде са, в противен случай че те обеса на крепостната стена. Отведете го!

Повлякоха го, както беше на колене. Стивън беснееше и гризеше пръстите си.

— Как мислиш, Прескот, дали наистина са тръгнали, след като битката вече е била загубена. Тогава може и да са още в града. Как ще се измъкнат? От Форгейт нямаше никакъв изход, освен през нашите редици, дружините пазеха и двата моста. Градът е като остров. Те се крият някъде тук. Намерете свърталището им!

— През мостовете не може да са излезли — потвърди Прескот. — Има още само един изход — през шлюза, по реката. Но никак не ми се вярва да са преплували незабелязано Севърн там, а лодка не са имали, сигурен съм. Най-вероятно са още в града.

— Претърсете го и ги намерете! Никаква плячка, преди да ги видя на сигурно място!

Докато Тен Хейт и неговите фламандци събираха пленените войници и предаваха крепостта под разпореждането на Прескот, Курсел и още неколцина офицери с дружините си побързаха към града, подсилиха охраната на двата моста и се заеха да претърсят къщите и дюкяните. Вече победител, Стивън се завърна в стана си с кралската стража и мрачно зачака някакви вести за двамата бегълци. Минаваше два часа, когато Курсел се яви да му докладва.

— Ваше величество — каза той прямо, — не мога да ви доложа за друго, освен за неуспех. Претърсихме и най-малката уличка, разпитахме до един старейшините и търговците, гледахме навред. Градът не е голям и е цяло чудо, че наистина са успели да се измъкнат.

Но, изглежда, е така, няма ни вест, ни кост от Фицалън и Адъни. Изпратих за всеки случай един конен отряд да ги гони към манастира Форгейт и нататък, ако са преплували реката, но се съмнявам, че ще хванат нещо. А Хездин дума не обелва. Тен Хейт направи каквото можа, за малко не му видя сметката. Няма да каже нищо. Знае какво го чака, заплахите не помагат.

— Ще си получи каквото му бе обещано — мрачно процеди Стивън. — А останалите? Колко са пленниците от гарнизона?

— Без Хездин деветдесет и трима — Курсел наблюдаваше красивото смръщено лице на краля. Колкото и да бе яростно гневното му избухване, нямаше да трае дълго. От седмици офицерите му повтаряха, че ще сгреша, ако избърза с прошката. — Ваше величество, едно снизхождение сега ще бъде прието като слабост — думите на Курсел бяха недвусмислени.

— Обесете ги! — Стивън избърза да изрече заповедта, за да не си остави време за колебание.

— Всички ли?

— Всички! Незабавно! До утре да няма жив от тях.

Мръсната работа оставиха на фламандците. Едно, че наемниците бяха за това, а и така цял ден щяха да имат работа по-далеч от градските къщи, които в противен случай щяха да опразнят набързо. Колкото и злокобно да бе отлагането, то даде възможност на еснафите и на градските старейшини да съберат набързо пратеничество, което да изрази на краля верноподаничество и да получи някакво обещание за благосклонност, макар изречено мрачно и с половин уста. Стивън може и да не вярваше във внезапната им преданост, но оцени бързината, с която му я изразиха.

Прескот настани своя гарнизон и въдвори ред в крепостта, докато Тен Хейт и неговите дружини се освободиха от стария гарнизон, който увисна на крепостната стена. Пръв бе Арнулф от Хездин. Сетне дойде редът на един млад благородник, негов васал, изпаднал в умопомрачение от паника, който се дърпаше и крещеше, докато го влачеха към смъртта, и се кълнеше, че му била обещана пощада, фламандците около него знаеха по някоя дума английски и от сърце се повеселиха с молбите му, преди примката да им сложи край.

Адам Курсел побърза да избяга от изстреблението и продължи да търси в най-закътаните места из града, а и в околността отвъд мостовете. От Фицалън и Адъни нямаше следа.

От ранната сутрешна тревога до безкрайното нощно бесене манастирът „Свети първоапостоли Петър и Павел“ бе захлупен от леденото безмълвие на ужаса. Подобно на рояци пчели долитаха слуховете и никой не знаеше какво точно става, но всеки се досещаше, че е ужасно. Братята неотклонно следваха установения си ред, служба след служба, сбор, литургия, часове за труд, защото животът продължава единствено като отхвърля хаоса, предизвикан от войните, бедствията и смъртта. Придружена от прислужничката си Констанс, на голямата сутрешна литургия дойде Ейлин Сиуърд — бледа, тревожна и съдържана. Появи се и Хю Берингар, защото беше забелязал дамата да идва откъм къщата, където бе настанена, най-близката до главната манастирска воденица. В църквата той почти през цялото време гледаше угрижения детски профил под бялата жалейна забрадка и не чу много от словото на свещеника. Малките ѝ длани бяха събрани благочестиво, решителните ѝ невинни устни се движеха беззвучно, молейки се за всички, които страдаха и умираха, докато тя стоеше тук на колене. Констанс бдеше грижовно и ревностно над нея и се опитваше да я предпази от всичко, но беше безсилна да пропъди войната.

Берингар я последва отдалеч по обратния път. Не се опита да я настигне, нито да я заговори. Когато тя се прибра, той нареди на своите оръженосци да се връщат и се запъти към моста. Той още не бе спуснат и градът оставаше недостъпен, но грохотът и врявата на битката вече стихваха вдясно, където замъкът се извисяваше сред облаци дим. Трябваше да изчака още малко, за да изпълни обещанието си и да потърси своята годеница. По всичко изглеждаше, че ще пуснат моста след около час, а дотогава можеше спокойно да обядва. Нямаше какъде да бърза.

Както на всички, слуховете бяха подпалили главите и на гостите в манастира. Който си имаше доверени мющерии другаде, бързаше да си стегне багажа и да потегли. Никой не се съмняваше, че крепостта е паднала и че ще има да се плаща много висока цена. Оттук насетне по-

добре бе да се изпълняват заповедите на крал Стивън, защото той беше на място и победител, а императрица Мод, колкото и законни да бяха домогванията ѝ, се намираше далеч в Нормандия и не можеше да защити никого. От ухо на ухо се носеше, че Фицалън и Адъни в последния миг избягали, за което мнозина бързаха да благодарят на Бога, макар и шепнешком.

Когато Берингар дойде повторно, мостът беше спуснат и пътят — отворен и охраняван от кралски караул. Стражниците внимателно прегледаха препоръките му и почтително го пуснаха да влезе. Стивън трябва да им бе дал заповеди във връзка с него. Той влезе през охраняваната разтворена врата в стената. Улиците бяха стръмни, градът остров се катереше нависоко. Берингар добре го познаваше и тръгна уверено нагоре. Най на високото бе равната месарска чаршия, притихнала и пуста.

Месарницата на Едрик Флешър беше най-голямата, кепенците ѝ бяха спуснати като на всички останали. Изрядко се подаваше някоя глава, озърташе се боязливо и бързаше да се скрие зад залостените врати. По всичко личеше, че улицата още не бе плячкосвана. Берингар потропа на вратата и щом чу плахо раздвижване, повиши глас:

— Отворете, аз съм, Хю Берингар. Едрик, Петронила, сам съм!

Нямаше да се учуди, нито щеше да вини някого, ако вратата останеше запечатана като на гробница, а хората вътре се затаяха, без да му отвърнат. Но крилото се разтвори широко и на прага се показа Петронила, сияеща, с широко разтворени ръце, като пред спасител. Беше попрезряла, но все така закръглена, сочна и миловидна — едва ли не единственото пълнокръвно създание в обсадения град. Побелялата ѝ коса бе грижливо прибрана под бялото боне, сивите ѝ светнали очи, живи и будни както винаги, го гледаха радушно.

— Господарят Хю! Каква радост да видиш познато и обичано лице точно сега! — Берингар на часа долови, че съвсем не е толкова безрезервно доверчива, колкото се опитваше да покаже. — Влизайте, добре дошли! Едрик, дошъл е Хю, Хю Берингар.

Веднага се появи и мъжът ѝ, едър, червендалест и тежък, първият майстор месар в Шрусбъри и член на градския съвет. Двамата го притеглиха вътре и залостиха здраво вратата, което той отбеляза с одобрение. Берингар без предисловие изрече това, което всеки влюбен би казал на негово място:

— Къде е Годит? За нея идвам, трябва да се погрижа за защитата ѝ. При вас ли се крие?

Отначало те не казаха нищо, защото проверяваха дали кепенците са добре затворени, и се ослушваха за вражески стъпки отвън. После, наместо да му отговорят, сами го затрупаха с въпроси:

— Вас преследват ли ви? — припряно питаше Едрик. — Имате ли къде да се скриете?

— От гарнизона на крепостта ли бяхте? — загрижено го опипваше за рани Петронила, сякаш някога е била негова бавачка, а не на Годит и го бе виждала всеки ден от живота му, а не всичко на всичко два-три пъти от едновременния им годеж.

Май загрижеността им бе прекалена! Не го оставяха да отвори уста, преди да решат какво да му кажат и какво да скрият.

— Вече търсиха тук — каза Едрик. — Едва ли ще дойдат пак. Обърнаха всичко наопаки заради наместника и господаря Фълк. Можете да останете, ако сте в беда. Гонят ли ви?

Вече бе наясно: те знаеха, че не е бил сред защитниците на крепостта, че изобщо не е служил на Фицалън. Тази проникателна и доверена стара прислужничка и нейният мъж бяха едни от най-близките хора на Адъни и отлично знаеха кой е бил с господаря им и кой не.

— Не ме гонят. Просто дойдох да потърся Годит. Чух, че не успяла да замине със семейството на Фицалън. Къде мога да я намеря?

— Някой праща ли ви да я търсите тук? — попита Едрик.

— Не, никой... Къде другаде би могъл да я остави баща ѝ? На кого да се довери той, ако не на старата ѝ бавачка? Затова дойдох първо тук. Само не ми казвайте, че не е била при вас!

— Беше — отвърна Петронила. — Беше допреди седмица, но си отиде. Той води двама войници да я вземат и дори на нас не каза къде я води. Няма да могат да ни принудят да кажем онова, което не знаем, тъй рекъл. Вярвам, че са я извели от града навреме и сега е на сигурно място. Бог да я пази!

Нямаше основания да се съмнява в искреността на това пожелание. Бавачката бе готова да се бие и да умре за чедото си. А също и да излъже, ако се наложеше!

— За Бога, приятели, наистина ли не можете да ми кажете къде е? Аз съм ѝ годеник, отговарям за нея, ако баща ѝ е загинал. А това,

доколкото знам, съвсем не е изключено...

С последните думи успя да измъкне поне едно бързо споглеждане между двамата, преди да възкликнат в един глас: „Да пази Господ!“ От ожесточеното претърсване бяха разбрали недвусмислено, че Фицалън и Адъни са живи и все още на воля. Без да са сигурни, че двамата са вече далеч и в безопасност, те предано залагаха живота си. Стана му ясно, че той, отстъпникът, няма да измъкне друго от тях. Или поне не по този начин.

— Съжалявам, момко — изтежко каза Едрик Флешър, — че не мога да ви успокоя повече, но това е. Надявайте се да не е паднала в ръцете на врага и никога да не падне!

Тази клетва май е насочена на първо място срещу мен, помисли си Берингар.

— Тогава да тръгвам, трябва да продължа да я търся — каза той с посърнало лице. — Няма повече да ви излагам на опасност. Отвори, Петронила, и виж дали няма някой на улицата.

Тя се втурна да изпълни нареждането му и докладва, че отвън е пусто като просяшка длан. Берингар стисна ръката на Едрик, наведе се да целуне жена му и бе възнаграден с гузна ярка червенина, която изби по страните ѝ.

— Молете се за нея! — каза той, защото поне това нямаше да му откажат.

После се измуши през откритата врата, преди резетата да щракнат зад гърба му. Тръгна, без да вдига много шум, защото трябваше да се преструва на предпазлив, но все пак така, че стъпките му да се чуват, и пое забързано по улицата до ъгъла. Там спря, върна се обратно на пръсти и прилепи ухо о капака на прозореца.

— Търсел бил годеницата си... — чу се презрителният глас на Петронила. — Май е готов скъпо да плати, за да я намери. Че каква добра примамка за баща ѝ, ако не и за Фицалън! Много трябва да се докарва пред Стивън, а моето агънце му е най-силният коз.

— Е, може пък и да не сме справедливи — обади се кротко Едрик. — Кой знае дали наистина не иска да я защити? Но пък нямахме право да рискуваме. Сам да си я търси!

— Слава на Господа, не се е сетил, че съм потулила мойто агънце на място, където мъж няма да надникне — разгорещено възкликна Петронила и се изкикоти при думата „мъж“. — Ще си я вземем оттам,

когато стихне олелията. Сега се моля баща ѝ да е отишъл надалеч и все по-надалеч да отива. И онези двама младежи във Франкуел да имат късмет и да успеят да се измъкнат към Уелс със съкровището на наместника. Всички да стигнат по живо, по здраво в Нормандия и да служат на императрицата, Бог да я поживи!

— Шшшт, тихо! — сгълча я Едрик. — Нали знаеш, и през заключени врати...

Гласовете отшумяха някъде навътре в къщата, чу се хлопване на затваряща се врата. Хю Берингар напусна подслушвателния си пост и закрачи, без да бърза, надолу по дългата лъкатушеща улица към градските порти и моста, като си подсвиркуваше тихо и доволно.

Научи повече, отколкото се надяваше. Значи тази нощ предстоеше опит да се пренесе съкровището на Фицалън в Уелс, накъдето се бе измъкнал и собственикът му! Той предвидливо го бе пратил извън стените на града, някъде около Франкуел, за да не се минава през врати и мостове. Нещо вече му подсказваше и къде би могъл да намери Годит. Момичето и парите, помисли си той, ще изкусят и далеч по-неподкупен човек от крал Стивън!

Един час преди вечерня Годит упорито разбъркуваше, цедеше и смесваше настойките в колибата, както я бе научил отец Кадфел. Сърцето ѝ примираше от тревога, съзнанието ѝ се мятеше в мрак между надеждата и отчаянието. От очите ѝ течаха сълзи и тя ги размазваше по страните си, като цапаше лицето си с пръст от градината, но докато ръцете ѝ бяха заети, за неин ужас две капнаха точно в отварата, която не трябваше да се разрежда. Годит даде воля на гнева си с една ругатня, чула навремето от соколарите, когато хокаха своя нехаен и тромав помощник, нейно приятелче тогава.

— По̀ на място ще е някой благослов! — прозвуча зад гърба ѝ гласът на брат Кадфел, ласкав и спокоен. — Тези капки за очи не може да не станат най-лековитите, щом и сълзи са добавени. Не се съмнявай, и в този миг Бог ни гледа — тя извърна в ням въпрос изцапаното си, настойчиво умоляващо лице, вече утешена донякъде само от звука на гласа му. — Ходих и при портите, и във воденицата, и на моста. Вестите не са добри и след малко ще се молим за душите на онези, които напускат този свят. Но всеки от нас ще го напусне някак и не

това е най-голямото зло. Има обаче и по-обнадеждаващи новини. Поразпитах тук-там по брега на Севърн и на самия мост — на стража се случи един стрелец, който някога ходи с мен по светите места — и мога да ти кажа, че баща ти и Фицалън са живи и здрави, не са заловени и че претърсването на града е излязло неуспешно. Измъкнали са се, Годрик, момчето ми! Не ми се вярва Стивън да ги хване, както и да се стареае.

А ти сега продължи да се занимаваш с тази настойка, към която добавяш сълзи, и да се вживяваш в кожата на момче, докато намисля как да те измъкна оттук и да те пратя на баща ти.

Известно време сълзите ѝ течаха като пролетен дъжд, после лицето ѝ засия като пролетно слънце. Много ѝ идваха в този момент и скръбта, и ликуването, та не знаеше на кое да се отдаде първо и двете едновременно владееха сърцето ѝ като времето през април. Но възрастта ѝ бе априлска и нищо чудно, че победи обещаващото слънце.

— Отец Кадфел — каза тя, след като се успокои, — много ми се иска баща ми да ви види. Но вие не сте на негова страна, нали?

— Скъпо дете — спокойно подхвана Кадфел, — моят владетел не е нито Стивън, нито Мод, аз цял живот съм се сражавал само за един крал. Но ценя верността, ценя предаността и не мисля, че е особено важно на кого са отдадени. Важното е какво правиш и какво си. Твоята преданост е свещена, както и моята. Сега си измий лицето, оплакни си очите и легни да поспиш половин час преди вечерня... не, твърде млада си, това умение още не си го усвоила.

Наистина не бе усвоила това умение, което идва с възрастта, но бе достатъчно изтощена от младежките си тревоги и заспа в мига, когато легна на одъра, упоена като с балсам от успокоението. Кадфел я събуди, когато дойде времето, и двамата се отправиха през двора към църквата. Тя пристъпваше предпазливо до него и бе пуснала косата си ниско отпред, за да прикрива зачервените си очи.

С примрели души след всичкия потрес и ужас на този ден гостите на манастира също отиваха на вечерня, а сред тях и Хю Берингар — едва ли самият той в плен на страха, а по-скоро помамен от Ейлин Сиуърд, която мина край него със сведена глава и натезало сърце, забързана към църквата от своята къщичка при воденицата. Берингар все пак не пропусна да се огледа и за нещо друго интересно. Откъм градините се задаваха две ярко контрастиращи фигури: плещест

и набит як монах на средна възраст със загоряло лице и клатушкаща се моряшка походка, сложил покровителствено ръка върху рамото на слабо момче с туника, наследена от някой по-стар и по-обемист роднина, което пристъпваше с голи крака и се озърташе изпод кестенявия си перчем. Берингар ги огледа, замисли се и се усмихна вътрешно, докато широката му, непрекъснато променяща изражението си уста едва потрепна.

С нищо от лицето или походката си Годит не показа, че го е познала. В църквата се смеси с останалите ученици и дори се закачи с този-онзи. Нека да я гледа, нека да се чуди, да се съмнява и да се колебае! Повече от пет години не я е виждал. Колкото и да си блъска главата, няма как да бъде сигурен. Но както установи по някое време, той изобщо не се обръщаше към тази част на църквата, а очите му през цялото време бяха насочени към непознатата дама в траурни одежди. Годит задиша по-леко и дори си позволи да огледа своя годеник почти толкова внимателно, колкото той изучаваше Ейлин Сиуърд. Последния път, когато го бе виждала, представляваше избуял осемнайсетгодишен юноша, ъгловат и кокалест, но вече владееш тялото си. Сега притежаваше котешко изящество, от него се излъчваха високомерна самоувереност и хладина. Мъж с осанка, призна си тя, но той вече не я интересуваше и нямаше права над нея. Обстоятелствата променят съдбата. Наистина се чувстваше по-свободна от това, че той гледаше не към нея.

И все пак каза на брат Кадфел веднага, когато изтича при него в градината след вечерния урок с момчетата. Кадфел го прие на сериозно.

— Значи за този са щели да те омъжат! Той дойде тук от шатрите, където сигурно е ходил да се постави в служба на краля, макар че според брат Денис, който все слухти какво си приказват гостите, не го приели с отворени обятия и ще трябва първо да даде някакъв залог за верността си — той се почеса замислено по заобления, почернял от слънцето нос. — Смяташ ли, че може да те е познал? Или дори само, че те гледа по-особено, сякаш му напомняш за някого?

— Отпърво като че ли ме загледа и изпита някакво колебание. Но после нито веднъж не обърна очи към мен и не показа никакъв интерес. Мисля си, че уплахата ми бе напразна. Той не може да ме

познае, за пет години съм се променила много, а пък и в това облекло... — Годит се сепна от нещо и после каза почти зачудено: — Догодина щяхме да се женим.

— Това не ми харесва! — угрижено процеди отец Кадфел. — Трябва да стоиш по-далече от него. Приеме ли го кралят, ще си замине след седмица-две. Дотогава гледай да заобикаляш къщите за гости, оборите, портата и изобщо всяко място, където може да е той. Не му се показвай дори отдалече, ако можеш да го избегнеш.

— Знам! — с угрижен сериозен глас каза Годит. — Познае ли ме, ще ме предаде, за да се издигне пред краля. Ясно ми е! Баща ми, и на кораба да се е качил, веднага ще се върне и ще се предаде, ако аз съм в опасност. И ще го убият, както убиха всичките ония клетници...

Тя не можа да събере сили, за да вдигне глава към кулите на замъка със зловеците огърлици по тях. Там и в момента гинеха хора, макар тя да не го знаеше: работата продължаваше да кипи и по мръкнало.

— Ще се пазя от него като от чума — прошепна тя страстно — и ще се моля да се махне скоро.

Братът игумен Херибърт беше стар, уморен и миролюбив човек, а обезсърчението от грозните човешки дела, както и от напористото честолюбие на приор Робърт още повече усилваха склонността му да се дърпа навътре в себе си и да търси утеха единствено в душевния си мир. Знаеше, че кралят не гледа с добро око на него, както и на всички, които закъснях на висок глас да обявят предаността си. Но сега, когато му се падаше неоспорим дълг, колкото и чудовищен да бе поводът, игуменът показва достатъчно твърдост, за да го поеме. Деветдесет и четирима мъже бяха издъхнали или издъхваха, захвърлени като кучета, а всеки един от тях имаше душа, имаше и право на прилично погребение, каквито и да бяха греховете или престъпленията му. Бенедиктинците от манастира бяха естествените застъпници на това право и Херибърт не възнамеряваше да остави враговете на крал Стивън да бъдат нахвърляни накуп в някоя неосветена яма. В същото време той се плашеше от задачата и реши да я възложи на някой по-обръгнал от него самия на ужасии като войни и кръвопролития. Нямахше как да не се сети за брат Кадфел, пребродил

света в първия кръстоносен поход и после прекарал десет години в едва ли не всекидневни сражения като морски капитан покрай бреговете на Обетованата земя.

След втората вечерна служба братът игумен изпрати да доведат Кадфел в личните му покои.

— Братко, отивам сега, тази вечер, да помоля крал Стивън за разрешение и упълномощаване да се погребат по християнски обесените пленници. Склони ли той, утре трябва да приберем изтерзаните им тела и да ги изпратим подобаващо. За някои могат да дойдат семействата им, останалите ще погребем тук с опело и молитва. Братко, ти си бил войник. Разбера ли се с краля, съгласен ли си да поемеш това дело?

— То не ме радва, но ще вложя в него цялото си сърце — каза брат Кадфел. — Да, отче игумене, съгласен съм.

ГЛАВА ТРЕТА

Да, съгласна съм — каза Годит, — щом така трябва. Ще отида и на сутрешния урок, и на вечерния, ще си изям обяда, без да обеля дума и без да погледна никого, и после ще се върна, за да се затворя тук при отварите и мазилата. И ще залостя вратата, ако е нужно, и ще отворя само ако чуя вашия глас. Разбира се, ще направя всичко точно както ми казахте. И все пак толкова ми се искаше да дойда с вас. Това са хората на баща ми и моите хора, поне последна почит да им отдам...

— Дори да беше безопасно да се появиш там — твърдо каза брат Кадфел, — нямаше да ти позволя да дойдеш. Злото, което човек понякога причинява на хората, може да затвори очите ти за неотменимата справедливост и милосърдие, с които Господ ги дарява после. Трябва ти половин живот, за да стигнеш там, откъдето вечността се вижда винаги и суровата сегашна неправда се губи от очите. Ще го разбереш, като му дойде времето. А сега остани тук и не се мяркай пред очите на Хю Берингар.

Кадфел дори помисли да привлече младия благородник към групата на благочестивите помагачи с поздрави мишци, за да е сигурен, че през целия ден ще остане далеч от Годит. Било за да пречистят собствената си душа, било заради тайно съчувствие към каузата на покойниците, или заради тревогата, че там може да има техни приятели и роднини, трима от манастирските гости сами предложиха помощта си. Можеше така да се направи, че като се дадат за пример, и останалите да се почувстват задължени да дойдат, а с тях и Берингар. Но младежът вече беше излязъл на кон, вероятно за да се навърта около краля — един новодошъл, който се надява на благоразположение, не може да си позволи лицето му да бъде забравено. И предния ден бил излязъл след вечерня, казаха иноците от обора. Тримата му войници бяха тук и безделничеха, след като бяха почистили, нахранили и разходили конете, но отказаха да се включат в тази неприятна, а и едва ли угодна на краля работа. Кадфел не можеше да ги вини. Вече бе събрал дващестина души — монаси, иноци и

тримата милосърдни пътници — и групата се упъти към моста, а оттам по градските улици към крепостта.

Вероятно крал Стивън със задоволство бе приел доброволно предложената услуга, за която в противен случай трябваше да дава нареждане. Мъртъвците трябваше да се погребат, иначе новият гарнизон щеше да бъде изложен на опасност от зараза, която би плъзнала мълниеносно в затворената крепост и града, ограден отвед. И все пак кралят едва ли щеше да прости на игумена скрития укор и напомнянето за християнския му дълг. Така или иначе, старецът бе получил нужните пълномощия, дружината на Кадфел влезе без затруднения, а самият Кадфел бе приет от Прескот.

— Негово превъзходителство навярно има някакви разпореждания за нас — каза той кратко. — Дойдохме да се погрижим за покойниците и ни е нужно подходящо място, където да бъдат положени преди погребението. Трябва ни още само вода от кладенеца и нищо друго. Платно за покрови си носим.

— Арестът е свободен — безучастно каза Прескот.

— Има място, намират се и дъски, вземете ги, ако ви трябва.

— Освен това кралят позволи клетниците, които са оттук и имат семейства, да бъдат погребани от техните близки. Ще разгласите ли това в града, когато ги приготвим? И ще пуснете ли хората свободно да дойдат?

— На когото му стиска — сухо отвърна Прескот, — нека дойде да си прибере човека. Колкото по-бързо се махне тази мърша, толкова по-добре!

— Чудесно! Добре, къде са телата?

Стените и кулите бяха осъмнали без зловещата си скръбна реколта, фламандците навярно бяха работили до среднощ, за да отстранят грозното зрелище, и това едва ли бе тяхно хрумване, а по-скоро нареждане на Прескот. Той бе одобрил екзекуциите, но това не означаваше, че им се радва, освен това като стар воин обичаше реда и държеше гарнизонът му да е чист.

— Щом издъхна и последният, срязахме въжетата и те изпопадаха в храстите под стените. Минете отвън през Форгейт и ще ги намерите между кулите и пътя.

Кадфел огледа помещението на ареста, което им предоставиха — поне беше уединено и чисто и имаше място за всички. Той поведе

дружината си през портите към дълбокия сух ров под стените. Високата цъфнала трева и ниските храсти донейде прикриваха гледката, която отблизо напомняше бойно поле след сражение. В подножието на стената мъртъвците лежах на камари, разхвърляни по двата бряга на рова, с разперени крайници като строшени играчки. Кадфел и помощниците му запретнаха раса и мълчаливо се захванаха за работа по двойки. Разделяха гроздовете от тела, отнасяха горните и оставяха за по-сетне онези, които при падането се бяха вплеели едно в друго като в прегръдка. Слънцето се издигна високо, напечените камъни на стената ги облъхваха с жегата и тримата благочестиви пътници съблякоха туниките си. В дълбокия ров задухата бе тежка, всички се потяха обилно и дишаха тежко, но не прекъсваха работата си.

— Отваряйте си очите — предупреждаваше ги отец Кадфел — да не би някой клетник още да диша. Както са бързали, може да са прерязали на някого въжето по-рано. Храстите са като възглавница, човек може да оживее и след падането.

Но при цялото бързане фламандците си бяха свършили добре работата. Нямаше живи. Кадфел пристигна рано сутринта с хората си, но едва по пладне всички мъртъвци бяха внесени в ареста, след което започнаха да ги мият и доколкото бе възможно — да ги привеждат в нормален вид. Пристягаха счупените крайници, склапяха отворените клепачи, дори позаглаждаха разрошените коси и затваряха зеещите челюсти, за да не вледени от ужас мъртвешкото лице някоя злочеста майка или съпруга, която го бе обичала приживе. Преди да отиде при Прескот, за да го помоли за обещаното разгласяване, Кадфел огледа редиците на спасените си чеда, за да провери дали изглеждат прилично, доколкото това изобщо бе възможно. Премина пред тях, броейки. Накрая спря и известно време стоя намръщен, после се върна и отново ги преброи. След това се наведе и отблизо огледа онези, които не бе подготвил сам, като отмяташе покровите, хвърлени върху най-обезобразените. По някое време се изправи с умислено лице. Тръгна към Прескот, без да каже дума.

— Колко, казахте, са били обесени по заповед на краля? — попита Кадфел.

— Деветдесет и четири — с нетърпеливо учудване отвърна Прескот.

— Или изобщо не сте ги броили — заяви Кадфел, — или сте сбъркали. Телата са деветдесет и пет.

— Деветдесет и четири или деветдесет и пет, все едно! — ядно се сопна Прескот. — Това са предатели, осъдени на смърт, и какво сега, да не би да си заскубя косата, че броят им не излизал?

— Вие не си скубете косата — простичко каза Кадфел, — но Господ държи сметка. Имали сте заповед да обесите деветдесет и четирима, включително Арнулф от Хездин. Справедливо или не, така ви е било заповядано, изпълнявали сте нареждане. За другото отчет ще се дава по-късно и пред друг съд. Но деветдесет и петият не е в сметката, никакъв крал не е разрешавал изличаването му от света на живите, никакъв старейшина не е давал заповед да бъде умъртвен, той не е обвинен, не е осъден за бунт, измяна или някакво друго престъпление и човекът, който го е затрил, е отговорен за убийство.

— Боже Господи! — избухна яростно Прескот. — В разгара на битката някакъв офицер е сгрешил бройката с един и вие правите от мухата катедрала! Пропуснали са го, докато са броили, после са го хванали и съвсем заслужено е увиснал с всичките. Бунтовник като останалите, обесен като тях, какво толкова! За Бога, човече, какво трябва според вас да направя?

— Най-напред — с вдигната глава каза Кадфел — да дойдете с мен и двамата да направим оглед. Защото той не е като останалите. Не е обесен като тях, ръцете му са вързани другояче, всичко е по-различно при него, макар и някой да е решил, че всеки ще помисли като вас и никой няма да придирия. Казвам ви, граф Прескот, сред вашите обесени има един убит, все едно листо, скрито в гората. Може да ви е неприятно, че го открий, но не мислите ли, че Господ е видял всичко много преди мен? Дори и да ме накарате да замълча, вярвате ли, че и Господ ще си мълчи?

Прескот спря и го огледа изпитателно.

— Работата май е дебела — каза той с тревога в гласа. — Как може да има там човек, умрял по друг начин? Сигурен ли сте в това, което говорите?

— Елате и вижте! Подхвърлен е, защото един убиец е искал жертвата му да замине с обесените и никой да не пита нищо, никой да не търси истината.

— Значи предварително е знаел, че обесените ще висят там?

— На повечето граждани и на целия гарнизон бе известно, че пленниците ще бъдат обесени през нощта. Всичко е станало в тъмното. Елате и вижте!

Прескот тръгна с него, очевидно объркан и разтревожен. Но така би изглеждал и виновният, а кой бе в по-изгодно положение от него, за да се защити? Той коленичи редом с Кадфел пред тялото между високите стени в малкото помещение с миризмата на смърт, надвиснала неусетно над главите им като облак.

Беше млад мъж. Нямаше ризница, но не това го отличаваше от другите, защото и от тях бяха смъкнати техните — доспехите бяха ценна плячка. Но по дрехите му личеше, че изобщо не е носил ризница или броня: беше в лека тъмна дреха, но пък с ботуши, както би се облякъл човек за път лете, за да му е топло нощем, а денем да се съблича по къса туника, докато язди. Изглеждаше на не повече от двайсет и пет години, с червеникавокестенява коса и овално лице, красиво въпреки подпухналостта си, донякъде заличена от опитните пръсти на Кадфел. Клепачите покриваха само наполовина оцъклените очни ябълки.

— Удушен е — каза Прескот с видимо облекчение от вида на белезите.

— Но не на бесилка. И ръцете му не са вързани като на другите. Погледнете! — Кадфел дръпна покрова и разкри тънката жестока ивица през шията на младежа, която като че отделяше главата от тялото. — Забележете колко тънка е била връвта, която е отнела живота му. Такава примка не може да издържи тежестта на тялото. Минава точно през средата на врата и е тънка като рибарско влакно. Нищо чудно и да е било точно това. Виждате ли колко безцветна и дори лъскава е браздата в плътта? Връвта е била намазана с восък, за да се впие лесно и, надълбоко. Погледнете сега и този белег отзад — той леко повдигна безжизнената глава и показа близо до скования гръбначен стълб една натъртена хлътнатина с петънце черна кръв по средата. — Това е отпечатък от ръба на дървена дръжка, с която лесно се стяга гърлото на жертвата. Удушвачите от засада, грабителите по пътищата използват такива примки с дръжки за пристягане. Много е лесно да изпратиш някого на оня свят с това допълнително приспособление. Ето вижте, уважаеми, там, където дървото се е набило във врата, плътта е разкъсана и покрита с малко засъхнала

кръв. Сега погледнете ръцете. Разкървавил си е ноктите, докато се е опитвал да разхлаби примката от шията си. Значи ръцете му са били свободни. Беше ли някой от обесените с развързани ръце?

— Не! — Прескот беше така поразен от очевидните улики, че отговорът му излезе неволно от устата. Тъй или иначе, безполезно беше да отрича. Той вдигна глава и погледна отец Кадфел над тялото на непознатия младеж. Лицето му се изопна и застина. — Нищо няма да спечелим — каза той бавно, — ако разгласим това престъпление. Погребвайте си мъртъвците и бъдете доволен. Другото забравете!

— А не ви ли идва на ум — продължи кротко Кадфел, — че засега никой не знае кое е това момче? Може да е бил враг на краля, но може да е бил и приятел. По-добре да се направи с него каквото трябва, за да е чиста съвестта ви пред Бога и пред хората. Освен това — добави той невинно, — ако скриете истината, можете да дадете повод за съмнения в почтеността ви. Аз на ваше място бих докладвал откровено и после бих обявил на гражданите, че сме готови да ги посрещнем. Ако някой разпознае и прибере тялото на младежа, вашата душа ще е чиста. Ако не, поне ще знаете, че сте сторили всичко възможно, за да се поправи една неправда, и че сте изпълнили дълга си.

Прескот го гледа мрачно известно време, после се изправи рязко. — Ще изпратя хората да разгласят — каза той и излезе.

Вестта бе разнесена из града, препратена и към манастира, за да стигне най-сетне до пристройките за гости. В този миг Хю Берингар се връщаше на коня си от кралския стан, след като беше прегазил реката при едно островче надолу по течението. Той зърна сред разтревожените слушатели тънката фигура на Ейлин Сиуърд, която беше излязла да чуе новините. За пръв път я видя с открита глава. Косата ѝ беше толкова златна и лъскава, колкото си бе представял, а няколко къдрици висяха покрай овалното ѝ лице. Дългите мигли, които засенчваха очите ѝ, тъмнееха на този фон в бронзово. Тя слушаше напрегнато, халеше устни и плетеше неспокойно пръсти. Изглеждаше разтревожена, уплашена и много млада.

Берингар скочи от коня само на няколко крачки от нея, като че ли съвсем случайно бе избрал точно това място, за да не шуми и да чуе

края на думите на приор Робърт.

— ... и негово величество кралят дава свобода на всеки да дойде и да прибере родственика си, ако има такъв сред езекутираните, и да го погребее, където и както пожелае. Понеже един труп е с неустановена самоличност, всеки, който дойде, да го погледне и да го назове, ако го познае. Това може да бъде сторено без страх от наказание или немилост.

Ако не всички, то поне тя прие последното обещание за чиста монета. Лицето ѝ не изразяваше опасение от някакви последствия, а страх от предстоящото скръбно поклонение и уплаха от онова, което можеше да се види в крепостта. Нали имала брат, спомни си Берингар, и той се опълчил срещу баща ѝ. Била чувала, че може би е във Франция при императрицата, но не знаела дали е вярно. Сега я бе осенило прозрението, че навред, където падаше някоя крепост с привърженици на императрицата, трябваше да ходи и да гледа, да не би той да е сред тях. Имаше поразително невинно и изразително лице, всяка мисъл се изписваше върху него.

— Уважаема — с кротък, изпълнен с почитание глас се обади Берингар, — ако мога по някакъв начин да ви бъда в услуга, на вашите заповеди съм.

Тя се обърна и му се усмихна, защото го бе виждала в църквата и знаеше, че е гост на манастира като нея. Страхът бе превърнал Шрусбъри в град, където хората се държаха един с друг или като услужливи съседи, или като възможни издайници, а последното бе изключено при нея. Все пак той реши да ѝ се представи.

— Сигурно си спомняте, дойдох да засвидетелствам верността си към краля заедно с вас. Казвам се Хю Берингар от Мейсбъри. Ще бъда много радостен, ако успея с нещо да ви помогна. Струва ми се, че това, което чухте, ви разтревожи и уплаши. Наистина ще се радвам да направя нещо за вас.

— Разбира се, спомням си — отвърна Ейлин — и благодаря за милото ви предложение, но това е нещо, което трябва да свърша сама. Никой друг не познава лицето на брат ми. Да си призная, поколебах се... Но там ще има жени от града, дошли да вземат синовете си. Щом те могат да го направят, ще мога и аз.

— Но вие нямате основания да мислите, че брат ви може да е сред онези нещастници.

— Нямам наистина, но и не знам къде е. Сигурно е само, че тръгна да се сражава за императрицата. Все пак трябва да се уверя, всичко е възможно. Докато не го видя умрял, мога да се надявам някога да го срещна жив.

— Много мил ли ви беше? — попита деликатно Берингар.

Тя се поколеба дали да отговори, въпросът я натъжи.

— Всъщност не го опознах така, както една сестра би трябвало да познава брат си. Джайлс все беше със своите приятели някъде, освен това е с пет години по-голям от мен. След като навърших единайсет-дванайсет години, вечно бе далече от дома. Връщаше се, колкото да се скара с татко. Но е единственият ми брат и не съм го лишила от наследство. Казаха, че там имало един мъртвец в повече и че никой не го познавал.

— Това не може да е Джайлс — каза той убедено.

— А ако все пак е той? Тогава няма кой да го разпознае, освен сестра му. Трябва да отида! — решително каза тя.

— Не съм сигурен, че трябва, но съм убеден, че не бива да ходите сама.

В същия миг се уплаши, да не би да реши, че той настоява прислужничката да я придружи, и с облекчение я чу да казва:

— Няма да позволя Констанс да види мъртъвците. Там няма нейни роднини, защо и тя да се мъчи?

— Тогава, ако приемете, съм готов да ви придружа.

Берингар си мислеше, че е неспособна на притворство в такъв миг. Тревожното ѝ лице просветна радостно, тя го погледна с удивление, надежда и благодарност. Но все още се колебаеше:

— Много мило от ваша страна, но не бих искала да ви въвличам в неприятности. Защо трябва вие да се подлагате на такива преживявания? Дългът е мой!

— Хайде сега! — снизходително каза той, вече уверен в себе си и в нея. — Няма да имам миг покой, ако отидете сама. Бих ви оставил единствено ако ми кажете, че увеличавам болката ви с настояването си. При никакво друго условие!

Това беше вече много за нея. Устните ѝ потрепериха.

— Не... значи да излъжа. Не съм от най-храбрите — промълви печално накрая. — Наистина ще ви бъда много благодарна.

Той постигна каквото желаше, оставаше да го оползотвори докрай. Вместо на коне по-добре беше да походят пеш, за да има повече време да я опознае. Хю Берингар изпрати коня си в обора и тръгна с Ейлин по пътя през моста и улиците на Шрусбъри.

Брат Кадфел стоеше до убития, отделен настрани в най-близкия ъгъл до сводестия вход в караулното, така че всеки гражданин, дошъл да търси чедото или роднината си, минаваше оттам и можеше да бъде попитан дали го познава. До този миг обаче не бе получил друг отговор, освен безмълвно поклащане на глава и полусъжалителни, полуоблекчени погледи. Никой не познаваше младежа. Можеше ли да се надява на по-голямо съчувствие от тия клетници, за които останалото извън едно познато лице почти не съществуваше?

Прескот удържа на думата си. Никой не записваше кой идва, никой за нищо не питаше, никому не пречеха. За него най-важното бе да разчисти колкото може по-бързо замъка си от зловеците останки. Охраната, командвана от Адам Курсел, имаше заповед да не се намесва и дори да помага при нужда, за да могат нежеланите гости да се изтеглят до вечерта.

По настояване на Кадфел всеки стражник бе огледал непознатия, но без резултат. Курсел се взира продължително в тялото със сбръчкано чело и накрая поклати глава:

— Доколкото мога да съдя, никога не съм го виждал. Кой ли пък е намразил до смърт един толкова обикновен младеж?

— Не всяко убийство е от омраза — мрачно отвърна Кадфел. — Разбойниците и крадците в гората претрепват жертвите си, без да чувстват обич или неприязън.

— Че какво може да е притежавал този младеж, та да си струва да го убият?

— Приятелю — каза Кадфел, — по света има хора, готови да прережат гърлото на просяка за петаците, които е изкарал през деня. Нима не са прави разбойниците да виждат оправдание за себе си в това, че кралят с едно махване на ръката лишва от живот почти сто човешки същества, чиято единствена вина е, че са се озовали на другата страна? Или поне да го приемат за позволение! — той видя, че лицето на Курсел се налива с кръв и в очите му проблясва гняв, но

младият мъж все пак се въздържа и не каза нищо. — Да, знам, че не сте имали друг избор, освен да изпълните заповедта. И аз съм бил войник, подчинявал съм се и съм вършил неща, които ми се иска да не бях вършил. Това е една от причините да мина на друго подчинение.

— Едва ли ще стигна някога дотам — сухо отвърна Курсел.

— В ония времена сигурно и аз съм мислил така. Но сега не бих се върнал назад. Е, всеки прави с живота си най-доброто според него.

А с живота на другите: най-лошото, ако има власт, помисли си той, загледан в телата по пода. В безмълвните редици тук-там се отваряха празнини. Десетина тела вече бяха познати от майки и съпруги. Скоро жално щяха да затрополят надолу по стръмната улица към портите ръчни колички, братя и съседи щяха да дойдат да пренасят на ръце бездиханните трупове. Жителите на града продължаваха да пристъпват плахо и смирено под свода, жени, забулени с шалове, с наполовина скрити лица, измъчени старци с провлачени стъпки се вираха да видят децата си. Нищо чудно, че Курсел, комуто едва ли се бе падала подобна задача, изглеждаше не по-малко посърнал от осиротелите.

Той беше свел мрачно поглед надолу и размишляваше унило, когато в свода се появи Ейлин, облежната доверчиво върху ръката на Хю Берингар. Очите ѝ бяха широко отворени на бледото изопнато лице, устните — стиснати, а пръстите конвулсивно се вкопчваха в ръкава на водача ѝ както удавник — в плаваща клонка. Но държеше главата си изправена и стъпваше твърдо и непоколебимо. Берингар внимателно нагаждаше крачките си към нейните, не се опитваше да я разсейва от гледката в помещението и само от време на време хвърляше бърз тревожен поглед към напрегнатото ѝ лице. Голяма грешка би направил, помисли си отец Кадфел, ако се опита да се държи покровителствено, предявявайки претенции за притежание. Колкото млада, крехка и неопитна да бе, тя си оставаше горда издънка на стар благороднически род, способна на гневен изблик. Ако е дошла, водена от роднински дълг подобно на останалите окаяни люде, никой мъж не би трябвало да я задължава с благодарност за помощта си. Това не пречеше да е дълбоко признателна на придружителя си за тактичното и сдържано присъствие.

Курсел вдигна поглед, като че ли беше почувствал някакъв необичаен полъх, и ги видя да изникват в помещението, окъпани в

ярката следобедна светлина, която открояваше всяка подробност. Изправи рязко глава и лъчите заиграха по нея, а косата му лумна като огнени езици.

— Боже Господи! — възкликна той и се втурна да ги посрещне на прага. — Ейлин!... Вие тук? Това не е място за вас, гледката е мъчителна. Защо я водите — обърна се той гневно към Берингар — да гледа такива сцени?

— Не ме е довел той — побърза да каже Ейлин. — Аз настоях да дойда. Той не можа да ме спре и бе достатъчно мил да ме придружи.

— Глупаво е, почитаема, да се подлагате на такова наказание — разпали се Курсел. — Каква работа може да имате вие тук? Не вярвам някой от тези нещастници да ви е близък.

— Моля се да сте прав — отговори тя. Очите ѝ, огромни върху бялото лице, трескаво обикаляха редицата покрити тела в краката ѝ. Постепенно първоначалният ужас и отвращението прераснаха в жал.

— Искам да се уверя също като всички останали. Има само един начин да съм сигурна и защо той да е по-тежък за мен, отколкото за другите хора? Знаете, че имам брат, бяхте там, когато съобщих на краля...

— Но той не може да е тук. Нали казахте, че е избягал в Нормандия.

— Казах, че така се говори, но как да съм сигурна? Може да е стигнал до Франция, а може и да се е включил наблизко в някой гарнизон, верен на императрицата. Трябва да проверя с очите си дали не е избрал Шрусбъри.

— Хората от тукашния гарнизон се знаят. Името на вашия род не се е споменавало.

— В обявата се казва — тихо се обади Берингар за пръв път, — че имало и един непознат. Един в повече, извън списъка.

— Оставете ме да погледна сама — каза Ейлин кротко, но твърдо. — Как иначе да съм спокойна?

Курсел нямаше право да я спре, както и да кипеше вътрешно. Поне този труп беше наблизко и не можеше да ѝ донесе друго, освен успокоение. Той посочи към ъгъла, където стоеше брат Кадфел:

— Ето го там.

Ейлин погледна и бе изненадана от една бегла усмивка, искрена, макар и краткотрайна.

— Мисля, че ви познавам. Виждала съм ви в манастира, вие сте отец Кадфел, билкарят.

— Това е името ми, макар да не знам защо сте го научили.

— Попитах вратаря за вас — призна тя и се изчерви. — Видях ви и на вечерня, и на късната служба и, извинете ме, отче, ако съм ви засегнала по някакъв начин, ми се сторихте човек, преживял много, преди да дойде в манастира. Разбрах, че сте били с Жофроа Буйонски при обсадата на Йерусалим! Мога само да мечтая за такава служба... О!

Тя наведе поглед, засрамена от собствената си разпаленост, и погледът ѝ попадна на младото мъртво лице в краката му. Вторачи се мълчаливо в него. Лицето не бе отблъскващо, след като подпухналостта донякъде бе спаднала, и сега непознатият изглеждаше почти хубав в младостта си.

— Това, което вършите тук за тези хора, е истински благочестиво — тихо промълви Ейлин. — Това ли е той? Онзи в повече, извън списъка?

— Да — брат Кадфел се наведе и дръпна платното, за да покаже хубавото, но просто облекло и липсата на всякакво оръжие или доспехи по младежа. — Като махнем камата, каквато носи всеки пътник, нямаше оръжие.

Тя се извърна рязко. През рамото ѝ Берингар гледаше напрегнато и смръщено закръгленото лице, което сигурно често се бе смяло приживе.

— Да не би да твърдите — попита Ейлин, — че не е участвал в сражението? Че не е бил пленен с гарнизона?

— Така изглежда. Не го ли познавате?

— Не — тя го гледаше със съжаление. — Толкова е млад! Колко жалко! Много ми се иска да ви помогна, но никога не съм го виждала.

— Ваша милост?

— Не го познавам — отвърна Берингар, без да откъсва печален поглед от мъртвеца.

Бяха почти връстници, с не повече от година разлика. Всеки, който погребва подобен на себе си, вижда своето погребение. Курсел, който се въртеше с умолително изражение, сложи ръка върху рамото на девойката и настоя:

— Вече изпълнихте дълга си, сега трябва бързо да напуснете това печално място, то не е за вас. Нали видяхте, страховете ви излязоха напразни, брат ви го няма тук.

— Не, не е той, макар че би могъл да бъде на мястото на този клетник. Но как да съм сигурна, че го няма тук, ако не видя всичките? — много нежно тя отблъсна настоятелната ръка. — Така и така съм дошла, защо да си спестявам гледка, която останалите виждат? — и тя се озърна. — Отец Кадфел, знаете, че трябва да успокоя душата си. Ще ме придружите ли?

— С удоволствие — отвърна Кадфел и я поведе мълчаливо, защото думите нямаше да я разубедят, а и той не смяташе, че има право да я разубеждава. Двамата млади мъже ги последваха рамо до рамо, като нито един от тях не желаше да отстъпи на другия първенството. Ейлин поглеждаше с тъга, но решително всяко лице.

— Той е на двайсет и четири години, не си приличаме много, косата му е по-тъмна... О, тук всички са на неговата възраст!

Бяха изминали над половината от скръбния път, когато тя внезапно се вкопчи в ръката на Кадфел и застина. Не извика, дъхът ѝ стигна колкото да простене „Джайлс!“, така че я чу само Кадфел, който беше най-близо. Повтори по-високо името и лицето ѝ стана востъчно, почти прозрачно. Падна на колене, наведе се да разгледа покойника отблизо и от устните ѝ се откъсна вик, кратък и сдържан. Легна върху гърдите му и го прегърна. Косата ѝ се разпиля върху него.

Опитът подсказваше на брат Кадфел да я остави, докато тя не почувства нужда от утеха за скръбта си, и той зачака смирено до нея. Но Адам Курсел го изтласка рязко встрани, коленичи до нея и я подхвана под мишниците, повдигна я и я облегна на рамото си. Изглежда, разкритието го беше разтърсило едва ли не колкото и Ейлин, лицето му изразяваше покруса и изненада, гласът му с мъка произнасяше думите.

— Ейлин... Боже Господи, това наистина ли е вашият брат? Ако знаех... само ако знаех, щях да го спася заради вас... Каквото и да ми струваше, щях да го спася... Господи, прости ми!

Тя отдръпна надвисналите си златни коси и погледна учудено и съчувствено със сухи очи към разстроеното му лице.

— О, моля ви, защо обвинявате себе си? Та вие не сте знаели! Изпълнявали сте заповед. Нима сте могли да спасите само един от

всичките?

— Значи наистина е вашият брат?

— Да, той е — тя гледаше мъртвеца и като че ли полека се отърсваше от изживяния ужас. — Това е Джайлс.

Вече знаеше най-лошото и при липсата на баща и братя трябваше сама да направи каквото е нужно. Тя се облегна кротко върху рамото на Курсел, без да откъсва жаден поглед от мъртвото лице. Кадфел се зарадва, че поне донякъде бе успял да върне формата на красивите черти, които смъртта бе разкривила страховито. На Ейлин бе спестено поне най-нечовешкото.

Тя въздъхна дълбоко и се опита да стане, а Хю Берингар, който през цялото време бе проявявал разумна сдържаност, протегна ръка от другата страна и я изправи на крака. Девојката се владееше чудесно, при това досега не бе преживявала подобно изпитание. Имаше сили да направи каквото се изискваше от нея и щеше да го направи.

— Отец Кадфел, благодаря ви от сърце за грижите не само за Джайлс и за мен, но и за всички останали. Сега, ако ми позволите, ще се заема да погребва подобаващо брат си.

Попарен и дълбоко покрусен, Курсел се надвеси над рамото ѝ:

— Къде искате да го откарате? Моите хора ще го отнесат и ще ви помагат, докато имате нужда. Иска ми се и аз да дойда, но не мога да напускам поста си.

— Много сте мил — каза тя вече доста сдържано. — Майчиният ми род има крипта в църквата „Свети Олкмонд“ тук в града. Отец Илайъс ме познава. Ще бъда благодарна, ако хората ви ми помогнат да откарам брат си дотам, но не е необходимо за дълго да изоставят задълженията си. Нататък ще се справя сама.

Лицето ѝ беше делово и напрегнато, предстоеше ѝ работа, трябваше да се бърза заради лятната горещина, да се осигури всичко необходимо за погребението. Тя се разпореди властно.

— Уважаеми Берингар, вие бяхте извънредно любезен и аз го оценявам, но сега трябва да изпълня семейния си дълг. Не е нужно да помрачавам докрай деня ви.

— Тръгнах с вас — отвърна Хю Берингар — и няма да се върна без вас.

Говореше съвсем подобаващо, без да спори и без да натрапва съчувствието си. Тя прие решението му безмълвно. Двама от

стражниците донесоха тясна носилка и вдигнаха тялото на Джайлс Сиуърд, а тя сама нагласи и закрепил люлеещата се глава. В последния миг Курсел, вторачил опечален поглед в трупа, каза внезапно:

— Почакайте! Сетих се, че тук има нещо, което може би е било негово.

Той излезе забързано през свода и тръгна през двора. След няколко минути се върна с черен плащ, метнат през рамо.

— Беше при вещите, които накрая останаха в караулното. Ако не се лъжа, бил е негов: закопчалката ми се струва същата като токата на колана.

И на двете се виждаше един и същ дракон на вечността със захапана опашка, богата изработка от бронз.

— Едва сега се сетих. Не може да е съвпадение, нека му го върна.

Той разгърна плаща и внимателно го нагласи върху носилката, покривайки лицето. Когато вдигна глава, срещна очите на Ейлин и за пръв път те го гледаха през сълзи.

— Беше много мило от ваша страна — каза тя тихо и му подаде ръка. — Няма да го забравя.

Кадфел се върна при непознатия и продължи безрезултатно да разпитва всеки дошъл. Вече се смрачаваше и останалите мъртъвци трябваше да бъдат откарани с каруци в манастира, не можеха да останат повече в топлото време. Призори игумен Херибърт щеше да освети за масов гроб ново парче земя до манастирския зид. Но този непознат, загинал без присъда, без обвинение, не биваше да се заравя с останалите, преди духът му да намери покой и тялото му да бъде положено в гроб със собственото му законно име и всички почести, които му се полагаха.

В дома на отец Илайъс, свещеника на църквата „Свети Олкмонд“, Джайлс Сиуърд бе почитателно съблечен, измит и покрит от сестра си с помощта на благия отец. Хю Берингар стоеше отвън до прага, за да принася или да отнася каквото е нужно, но не влезе в стаята. Тя не се нуждаеше от друг човек, за да се справи със задачата, и ако ѝ отнемеха дори част от нея, щеше да възнегодува, наместо да е благодарна. Но когато всичко бе свършено и брат ѝ бе положен пред църковния олтар, Ейлин внезапно почувства смъртна умора и се

зарадва на почти безмълвното присъствие на Берингар и подкрепата на твърдата му десница по пътя към манастира.

На следващата сутрин Джайлс Сиуърд бе погребан с пълно опело в криптата на дядо му по майчина линия в църквата „Свети Олкмонд“. Монасите от манастира „Свети първоапостоли Петър и Павел“ пък погребяха шейсет и шестимата от пленения гарнизон, които никой не потърси.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ейлин взе със себе си куртката и панталоните на брат си, както и плаща, с който бе покрит, и грижовно ги изчетка и сгъна, когато се прибра. Никой не можеше да носи ризата му, нея щеше по-късно да изгори и да я забрави, но останалите дрехи от здрав хубав плат не биваше да се похабяват залудо в свят, където толкова хора мръзнат полуоблечени. Тя взе малкия вързоп и тръгна към портата на манастира, не намери никого в двора и свърна към рибарниците и градината, за да потърси брат Кадфел. Нямаше го. Изкопаването на голям гроб и полагаането на шейсет и шест души в него отнемат много повече време от отварянето на каменна гробница за поредния родственик. Всички монаси се бяха включили и работиха неуморно до два часа.

Кадфел го нямаше, но неговият помощник беше в градината и усърдно почистваше прегорелите цветове, береше стръковете цъфнала чубрица, за да се сушат. Цялата стряха на колибата беше окичена със съхнещи билки. Работливото момче се трудеше босо, покрито с прах от песъчливата пръст, а едната му буза бе зацапана в зелено. Щом чу шум от стъпки, надигна глава сред растенията, обгърнато от уханен облак, който трептеше около него и струеше от грубата му туника като чудодейното благовоние, излъчвано от светец. Отметна чевръсто с ръка един кичур и още повече замаца челото и другата си буза.

— Търсех отец Кадфел — почти извинително каза Ейлин. — Ти сигурно си Годрик, неговият помощник?

— Да, почитаема — дрезгаво каза Годрик. — Отец Кадфел е зает, още не са свършили.

И тя искаше да отиде, но той не ѝ разреши: по-благоразумно беше да не я виждат на дневна светлина.

— О! — сепна се Ейлин. — Разбира се, трябваше сама да се сетя. Тогава мога ли да те помоля да му предадеш нещо? Донесох това... дрехите на брат ми. Той вече не се нуждае от тях, а те не са за

изхвърляне и може да зарадват някого. Ще кажеш ли на отец Кадфел да ги даде на нуждаещите се? Той да реши точно на кого.

Годит отри ръце о туниката си и пое вързопа. Стоеше неподвижна, притискаше дрехите на покойника и гледаше девойката срещу себе си с такова вълнение, че за миг забрави да преправя гласа си:

— Вече не се нуждае от тях... Имали сте брат там, в замъка? Божичко, каква мъка!

Ейлин погледна ръцете си. Сега, когато и това последно задължение бе изпълнено, се чувстваше олекнала и самотна.

— Да. Един от многото. Той направи своя избор. Мен ме научиха да мисля, че е бил погрешен, но не можех да го оставя накрая. Баща ми може и да му се сърдеше, но не би се срамувал от него.

— Много е тъжно! — Годит притисна сгънатите дрехи до гърдите си, без да може да намери по-подходящи думи. — Ще предам дарението ви на отец Кадфел веднага щом дойде. Навярно мога от негово име да ви благодаря за милосърдното деяние.

— Предайте му и тази кесия. Да отслужат литургия за всички. Нека не забравят да споменат и онзи, неизвестния, който не е трябвало да бъде там.

Годит гледаше с изненада и недоумение.

— Нима и такъв има? Външен човек? Не знаех!

Тя се видя с Кадфел само за няколко минути снощи, когато той се прибра капнал от умора и не му се говореше. Знаеше само, че непотърсените тела са докарани в манастира, за да бъдат погребани, и сега интригуващата вест, че сред тях е имало един, който не би трябвало да бъде засегнат от общата трагедия, я изненада.

— Така каза той. Били деветдесет и петима, а трябвало да са деветдесет и четирима. Единият не бил въоръжен. Брат Кадфел молеше всички, които идваха, да погледнат и да кажат дали не го познават, но, изглежда, не се е намерил такъв.

— Къде е той сега? — попита Годит.

— Не знам. Вероятно са го докарали тук, в манастира. Едва ли обаче отец Кадфел ще позволи да го погребат с останалите, след като до този миг още не е известно кой е. Ти сигурно познаваш отца повече от мен. Отдавна ли работиш с него?

— Не, съвсем отскоро — отвърна Годит, — но вече започвам да го опознавам.

И тя се завъртя неспокойно, притеснена от изпитателния поглед на ясните теменужени очи. Една жена можеше да бъде по-опасна за тайната ѝ от всеки мъж. Тя погледна назад към билките, сред които допреди малко работеше.

— Не бива да те откъсвам от работата ти — разбра намека ѝ Ейлин.

Годит се загледа след нея и за миг съжали, че не си бе поприказвала повече с друга девойка сред толкова много мъже. Тя остави вързопа с дрехите на одъра в колибата и се върна в градината, тръпнеща в очакване на отец Кадфел. Но когато най-сетне си дойде, той беше съвсем изнемощял, а още не беше приключил с всичките си задачи за деня.

— Трябва да отида в кралския стан. Изглежда, наместникът е сметнал за нужно да осведоми краля за едно странно обстоятелство и той ме вика да му докладвам. Ах, да, забравих, че не ми остана време да ти разкажа всичко — каза той, прокарвайки ръка по хълтналите си бузи, — ти не знаеш за...

— Знам — прекъсна го Годит. — Ейлин Сиуърд беше тук, търсеше те. Донесе ѝ това, за да го раздадеше като милостиня, където намерите за добре. А тези пари са за заупокойна служба, но и онзи в повече да не се забравя. Каква е тази загадка?

Той трябваше да поседне поне за миг, колкото да си поеме дъх, затова се отпусна до нея и ѝ разказа. Тя слушаше внимателно и когато отец Кадфел свърши, попита веднага:

— Къде е сега този неизвестен мъж?

— В църквата, положен е пред олтара. Искам всеки, които влезе, да мине покрай него, дано го познае някой. Не можем да го държим повече от един ден — допълни той нервно, — много е горещо. Но и да се наложи да погребем този клетник, преди да сме научили кой е, смятам да стане така, че да се извади лесно при нужда. Ще запазя и дрехите му, ще направим и рисунка на лицето му.

— Вие наистина ли сте убеден, че са го убили? — запита тя уплашено. — И че после са го хвърлили при жертвите на краля, за да се прикрие престъплението?

— Нали ти казах, дете мое! Удушен е отзад със специално приготвена примка. И това е станало същата нощ, когато обесиха другите. Какво по-добро прикритие за убиеца от това да го хвърли при тях! Кой ще седне да брой и да задава въпроси? Умъртвен е почти по същото време, екзекуцията е трябвало да послужи за прикритие.

— Но не е послужила! — в очите ѝ гореше отмъстителен пламък. — Защото сте се появили вие! Кой друг може да го открие между деветдесет и петима? Кой друг ще седне да се застъпва сам срещу всички за правата на неосъдения, за убития без присъда? О, отец Кадфел, вашата непримиримост заразява и мен. А дори не съм виждала този младеж. Кралят нека почака малко, нека и аз да отида да го видя! Елате с мен, ако трябва, но искам да му хвърля едно око.

Кадфел помисли и изпъшка глухо, докато се изправяше на крака. Годиците му вече не бяха малко, а и бе преживял тежка нощ и тежък ден.

— Така да бъде. Защо да спирам теб, след като каня другите? Сега църквата сигурно е празна, но за всеки случай стой през цялото време по-близо до мен. Трябва колкото може по-скоро да измисля как да те измъкна отгук, моето момиче.

— Бързате да се отървете от мен значи? — нацупи се тя. — И то тъкмо когато започнах да различавам градинския чай от ригана! Какво ще правите сам?

— Ще обуча друг помощник, който няма да остане само няколко седмици. И понеже за билки си говорим — брат Кадфел измъкна малка кожена торбичка от расото си и показа едно десетсантиметрово изсушено клонче с тънко право стъбълце, широки листа на двойки с малки кафяви топчици в основата, — знаеш ли какво е това?

За няколко дни Годит беше научила това-онова за билките и сега се загледа с любопитство.

— Не. Май тук не го отглеждаме. Но може и да го позная, ако го видя, преди да е изсушено.

— Викат му гъша трева или още лепка. Една такава особена пълзяща трева с малки кукички за закрепване. Виждаш ли как е прекършено стъблото в средата?

Обзе я любопитство. Тук явно имаше нещо повече от онова, което се виждаше с очи. Стръкчето беше кафеникаво, спаружено и сухо, прегънато почти на две.

— Какво е това? Къде го намерихте?

— Извадих го от браздата в шията на оня клетник — каза го съвсем тихо, за да не я стресне. — Пречупено е от примката на удушвача. Този стрък е миналогодишен. Лепката расте сега и пръска навред семената си. Стръкът е бил в сено или слама, косена миналата година, изсъхнала. Внимавай много с билките! Тази помага при незарастващи рани, но като всяко стръкче в пущинака има свой характер и не се ли отнасяш към него правилно, може да ти донесе зло — той внимателно пъкна сухото стръкче обратно в пазвата си и сложи ръка на рамото ѝ. — Върви тогава да ти покажа онзи младеж.

Имаше още часове до залез, по това време монасите работеха, а учениците и послушниците играеха, след като бяха свършили каквото можеше да им се възложи. Докато стигнаха църквата и влязоха в хладния сумрак, двамата не срещнаха никого, освен няколко записани в играта си хлапета.

Загадъчният младеж от рова при крепостта бе положен с носилката му пред олтара покрит до брадичката. Бледа, но ясна светлина падаше отгоре му — само след няколко минути окото се нагаждаше към меките сенки на летния следобед. Годит застана до него и го загледа мълчаливо. В църквата нямаше никого, освен мъртвеца и можеха да си говорят. И когато Кадфел попита тихо „Познаваш ли го?“, вече беше сигурен в отговора. Без да обръща глава, Годит прошепна едва доловимо:

— Да.

— Ела!

Той я изведе навън, без да ускорява крачка. Щом излязоха на светло, тя си пое въздух продължително и дълбоко. Не каза думица, преди да стигнат сигурното убежище на сушилнята. Седнаха на сянка в колибата, къпани от летните ухания.

— Е, кой е този младеж, който тревожи и мен, и теб?

— Името му е Никълъс Фейнтри — каза тя много тихо и замислено. — Познавам го от дванайсетгодишна, но оттогава рядко съм го виждала. Той е от рицарите на Фицалън, от северните му имения. Няколко пъти му е служил като пратеник през последните години. Не вярвам да е имал близки в Шрусбъри. След като са го убили от засада наблизко, значи е изпълнявал поръчка на господаря си. Но пък Фицалън бе почти приключил с делата си по тия места.

Тя хвана главата си с две ръце и се замисли дълбоко.

— Все пак няколко човека от Шрусбъри са могли да го разпознаят, ако са се явили. Знам кого можем да попитаме какво е правил тук през онзи ден и нощта след това. Сигурен ли сте, че нищо лошо няма да му се случи?

— Не и от мен — увери я Кадфел, — обещавам ти!

— Моята бавачка, която ме доведе тук и ме представи за свой племенник, се казва Петронила. Цял живот служи на моето семейство, ожени се късно и си няма свои деца. Мъжът ѝ Едрик Флешър, старейшината на месарската гилдия в града, е предан на семейството на Фицалън и на нашето. И двамата знаеха какво има да става, когато Фицалън взе страната на императрица Мод. Ако отидете при тях от мое име — каза тя уверено, — ще ви кажат всичко, каквото знаят. Ще познаете дюкяна на касапската чаршия по фирмата, на нея има глиганска глава.

Кадфел се почеса замислено по носа.

— Ако взема игуменската ослица, ще стигна по-бързо и ще пощадя нозете си. Хем няма да карам краля да ме чака дълго, хем на връщане ще мога да спра в дюкяна. Дай ми някакъв знак или белег, за да знаят, че ми имаш доверие и че могат да говорят без страх.

— Петронила е грамотна и ще разпознае почерка ми. Ще ѝ напиша няколко реда, ако ми дадеше хартия. Стига ми и съвсем малко листче — тя пламтеше от възбуда, той също. — Никълъс беше веселяк и доколкото ми е известно, с никого не се е карал, никога не е обезумявал от ярост. Много се смееше... Но ако кажете на краля, че е бил на страната на враговете му, той няма да преследва убиеца, нали? Ще заяви, че си е заслужил участта, и ще ви забрани да търсите истината за убийството.

— Ще кажа на краля — рече Кадфел, — че един човек очевидно е убит и че ние знаем как и кога, но не знаем точно къде и защо. Ще му кажа още, че сме научили името му, а то е достатъчно скромно и няма да му говори нищо. Засега нямам повече за казване, защото нищо друго не знаем. И дори ако кралят ми нареди да не се занимавам повече с тази работа, няма да я изоставя. С моя помощ, с Божията или и с двете заедно на Никълъс Фейнтри ще бъде въздадена справедливост и чак тогава ще приключи случая.

Отец Кадфел получи ослицата на игумена и взе вързоп, оставен от Ейлин. Обичаше да върши докрай работата си, да не я отлага за другия ден, а по пътя през града щеше да срещне достатъчно просяци. Панталоните даде на един старец с бели, ослепели от перде очи, който седеше в сянката на градската врата с протегнат длан, стиснал тояжка в другата. Изглеждаше подходящ на ръст, а окърпените му износени панталони сякаш щяха да се разпаднат всеки миг. Хубавата кафява куртка отиде у едно скелетоподобно създание, не повече от двайсетгодишно, което просеше на големия кръстопът — нещастен слабоумник с увиснало чене и треперещи схванати ръце, вкопчен в дребна бабичка, чиито пискливи благословии следваха Кадфел чак до крепостната врата. Плащът беше още с него, когато стигна въоръжения пост пред кралския стан и зърна дървената количка на сакатия Озбърн недалеч до едно дърво. Забеляза сухите негодни крака и ръцете, обезобразени, но яки от избутването на тази мъртва тежест. Дървените колчета, с които се придвижваше, лежаха до него в тревата. Щом зърна монаха в расо да се задава на хубава ослица, Озбърн ги грабна и чевръсто се примъкна до пътя. Бързината му бе наистина невероятна, макар че очевидно не можеше да стигне надалеч и му се налагаше често да си почива, но колко ли мръзнеше и в най-меките нощи този полуподвижен нещастник с наполовина изсъхнало тяло — за зимата да не говорим.

— Милосърдни отче — примоли се Озбърн, — дай нещо на бедния сакат и Господ ще те възнагради!

— Така и ще направя, приятелю — каза Кадфел, — ще ти дам нещо и то няма да е дребна парица. А пък ти се помоли за благочестивата дама, която ти го праща чрез моята ръка.

И той пусна в изкривените ръце на смаяния клетник плаща на Джайлс Сиуърд.

— Добре е, че дойдохте съвестно да ми доложите — с угрижено лице каза кралят. — Моят интендант е зает до гуша и затова нищо чудно, че не е в течение на случая. Значи според вас един младеж е бил нападат в гръб и удушен с примка? Това е коварство! Особено ми е противно, че тялото е хвърлено при ексукутираните, за да се прикрие

престъплението! Кой е посмял да превърне мен и офицерите ми в съучастници! Няма да търпя такава обида за короната, искам мерзавецът да бъде заловен и осъден. Момъкът се казва Фейнтри, така ли?

— Никълъс Фейнтри. Научих го от един човек, който видя тялото в църквата. Родът му е от северните краища на графството. Друго не знам засега.

— Вероятно е идвал насам, за да постъпи в моята войска — предположи кралят. — Неколцина такива младежи от Севера се присъединиха тук към нас.

— Много е възможно — съгласи се Кадфел, защото нищо не биваше да се изключва, хората се променят.

— Може някой да го е затрил в гората, за да го обере, това се случва за съжаление. Искане ми се да заявя, че пътищата ни са сигурни, но с тия новоизбухнали безредици, Господ ми е свидетел, не смея. Добре, вие продължете проучването, щом такова е желанието ви, и ако откриете кой е убиецът, обърнете се към моя наместник, за да наложи възмездие. Той знае за моята воля. Не ми се нрави да бъда използван за прикритие на едно подло убийство!

Можеше да му се вярва и Кадфел си помисли, че кралят едва ли би променил отношението си дори да знаеше, че Фейнтри е бил рицар и пратеник на Фицалън, дори да се докажеше — което съвсем не бе така, — че е загинал, помагайки на Фицалън в бунта му. Изглежда, много кръв имаше да се лее в близкото бъдеще, без Стивън да се терзаеше от особени угризения, но пък той приемаше за смъртна обида промъкването на един подъл убиец в неговата сянка и искаше разплата. У крал Стивън се редуваха за голямо недоумение на околните порив и отпуснатост, великодушие и злопаметство, тънко пресметнати ходове и непонятно бездействие. Но дълбоко в този висок, красив и простодушен мъж се криеше зрънце чисто благородство.

— Приемам и ценя подкрепата на негово величество — искрено заяви отец Кадфел — и ще положа всички усилия правдата да възтържествува. Човек не може да захвърли дълга, който Бог е вложил в ръцете му. Знаем името на този младеж и видях лицето му, открито и невинно, знам още, че не е обвинен в престъпление, че никой не го е уличил. Мисля, че тази несправедлива смърт не се харесва на негово

величество, както не се харесва и на мен. Ще направя всичко, каквото мога.

Под фирмата с глиганска глава го приеха с учтивата сдържаност, която гражданите обикновено проявяваха спрямо монасите от манастира. Пищната благодушна и посивяла Петронила го покани да влезе и понечи да пусне в ход обичайните дребни любезности, издигащи стената на недоверието пред един подозрителен посетител, ала той побърза да пхне в ръката ѝ омачканото листче, на което Годит старателно бе изписала, че приносителят е неин доверен човек. Петронила се вторачи в буквите, зачерви се от вълнение и вдигна очи, плувнали в радостни сълзи, към немладия, но як и приветлив монах.

— Значи мойто агънце е добре, да ми е живо и здраво момичето! И вие се грижите за нея! Ей го, туй тя го е писала и аз край нея се научих. Кажи-речи от раждането го поех, миличкото, но само остана за жалост, няма си братя и сестри. Затова все покрай нея се въртях, все гледах да ѝ помагам дори като се учеше на четмо и писмо. Сядайте, отче, и ми разкажете как е тя, от какво има нужда, какво да ѝ пратя? И как ще я измъкнем? Може ли да остане няколко седмици при вас, ако се наложи?

Кадфел успя все пак да вмъкне няколко думи в неспирния поток и увери добрата жена, че храненицата ѝ е добре и че той и занапред ще се грижи за нея. Досега не се бе сетил да се попита как това момиче успява да спечели всички сърца, без да си го поставя за цел. Едрик Флешър бе излязъл да види как вървят работите в града, и преди да се върне, Кадфел вече бе за Петронила близък човек, на когото можеше да се вярва. Едрик отпусна едрото си тяло в един широк стол и заяви с въздишка на облекчение:

— Има късмет градът, утре отварям дюкяна. Мен ако питат, той съжالياва, че погуби толкова хора, защото не успя да пипне онези, които му избягаха. Забранил е всякакво плячкосване! Да бяха справедливи претенциите му и да беше повече мъж, може би и аз щях да съм за него. Не е лесно да се правиш на герой, а пък да не си — той прибра крака, погледна жена си, после Кадфел. — Тя вика, че нашето момиче пише хубави работи за вас. Това стига. Поискайте каквото ви трябва: имаме ли го, ваше е.

— Момичето ще стои, докато не се отвори случай да замине на сигурно място — каза живо Кадфел. — А на мен наистина можете да помогнете. В църквата на нашия манастир има един мъж, когото утре ще погребем, и вие, изглежда, го познавате. Убили са го в нощта след падането на крепостта, когато обесиха пленниците и хвърлиха телата в рова. Но са го убили другаде, а после са го хвърлили при обесените, за да го заровят с тях, без да го познаят. Знам как е бил убит и кога. Не знам къде, защо и кой е убиецът. Годит каза, че името на младежа е Никълъс Фейнтри и че е бил рицар на Фицалън.

След думите му настана мълчание. Явно беше, че знаеха нещо, но също толкова явно беше, че сега научават за тази смърт, защото новината ги порази като гръм.

— И още нещо мога да ви кажа — додаде той. — Възнамерявам да извадя наяве истината и младежът да получи възмездие. Имам позволението на краля да открия убиеца. И на него никак не му се нрави това подло престъпление.

След дълга пауза Едрик попита:

— Само един ли е убит по този начин? Няма ли и друг?

— Защо да има и друг? Един не е ли достатъчен?

— Те бяха двама — отсече Едрик. — Двама тръгнаха с една задача. Как е излязла наяве тази смърт? Само вие, изглежда, знаете за нея.

Отец Кадфел се облегна назад и без да бърза, им разказа всичко. Май щеше да пропусне вечернята, но така да бъде. Ценеше и изпълняваше задълженията си, но когато се наложеше, знаеше кое от тях да предпочете. Годит нямаше да мръдне от колибата без него преди вечерните занимания.

— Най-добре да ми разкажете всичко — заключи той. — Имам да се грижа за Годит и да отмъстя за смъртта на Фейнтри и се опитвам по най-добрия начин да се справя и с двете.

Двамата съпрузи се спогледаха и мъжът започна:

— Една седмица преди падането на града и крепостта, след като Фицалън изпрати семейството си, а ние намислихме да отведем Годит в манастира, Фицалън се замисли какво ще стане, ако загине. Нали знаете, той тръгна едва когато почнаха да разбиват вратата — преплуваха реката с Адъни и се спасиха, слава на Господа! Но предния ден се разпореди какво да правим. Цялото му съкровище беше

оставено тук при нас и той поиска да бъде изпратено на императрицата, каквото и да стане с него самия. Същия ден ние го пренесохме във Франкуел, в една наша нива там, тъй че да не се минава през мост, като тръгнем да го пращаме. Уговорихме си знак. Ако се яви някой от неговите хора с една такава малка рисунка, която само ние знаехме, да му кажем къде е съкровището, да му дадем коне и всичко, от което има нужда, да го отведем там и да му помогнем да избяга през нощта с имането.

— И вие направихте ли го?

— Да, същата сутрин, когато падна крепостта. Дойдоха двама. Изпратихме ги през моста, за да изчакат до вечерта. Какво да направят по светло?

— Разкажете ми по-подробно. Точно по кое време дойдоха, какво казаха, кой ги беше пратил? Кой друг е могъл да узнае какво се готви? Кога за последен път ги видяхте живи?

— Дойдоха на зазоряване. Вече се чуваше голямата врява, атаката беше почнала. Показаха пергаментово листче с главата на светец, рисувана с мастило. Казаха, че имало съвет през нощта и Фицалън им рекъл да тръгнат другата вечер. Живи или мъртви да занесели съкровището на императрицата, за да го използва за правото си дело.

— Значи всички, които са били на съвета, са знаели, че двамата ще отпътуват следващата вечер веднага щом се стъмни. Дали са знаели и по кой път ще тръгнат? И къде е скрито съкровището?

— Не. Знаеше се само, че е във Франкуел, но не и точно къде. Това само на нас двамата с Фицалън ни беше известно. Пратениците трябваше да дойдат при мен.

— Значи, ако някой е бил решил да сложи ръка на съкровището, е знаел кога то ще отпътува, но не е можел да го прибере преди това, а е трябвало да причака носителите му на пътя. А че пътят е от Франкуел на запад към Уелс, не е било тайна за офицерите на Фицалън. Миля и нещо отначало е само един заради завоите на реката от двете страни.

— Значи според вас някой от онези хора е решил да вземе съкровището за себе си, като извърши убийство! — възкликна Едрик.
— Някой от приближените на Фицалън? Не мога да повярвам! Та те

всички или почти всички останаха докрай и загинаха. Двама мъже в нощта могат да бъдат нападнати и от горски разбойници...

— На една миля от градските стени? Не забравяйте, че, който е убил младежа, го е направил съвсем близо до крепостта и до Шрусбъри, така че да успее да пренесе тялото и да го хвърли при другите мъртъвци в рова доста преди разсъмване. При това е бил сигурен, че обесените ще са там. Добре, значи двамата идват, показват знака и обясняват, че предната вечер се е решило нещо и че то трябва да стане на всяка цена. Но случилото се случва по-рано, по-мощно, отколкото се е очаквало, и с по-голяма бързина. И тогава какво? Отидохте с тях във Франкуел, така ли?

— Да. Ние там имаме нива и плевня и те изчакаха в нея с конете, докато мръкне. Съкровището беше в две кожени дисаги, тежко беше за един кон. Дисагите бяха пуснати в сухия кладенец в нивата. Скрих хората и ги оставих към девет часа сутринта.

— По кое време се канеха да тръгнат?

— По мръкнало. Наистина ли мислите, че Фейнтри са го убили почти веднага след като са тръгнали?

— В това няма съмнение. Ако е станало по-далече, убиецът е щял да се отърве от тялото по друг начин. Хитро е било замислено и все пак не достатъчно. Вие сте познавали добре Фейнтри, така ми каза Годит. Кой беше другият? И него ли познавахте?

— Не! — бавно и натъртено каза Едрик — Двамата с Никълъс изглеждаха отдавнашни другари, но той така щеше да се държи и с някой нов приятел. Не съм го виждал преди това този момък. Бил от някакъв друг северен замък на Фицалън. Представи се като Торолд Блънд.

Бяха му казали всичко, което знаеха, а и още нещо, което не се изразява с думи. Смръщеното чело на Едрик говореше достатъчно красноречиво. Младият мъж, когото познаваха и в когото вярваха, беше убит, непознатият беше изчезнал, а с него и съкровището на Фицалън, златни слитъци, монети и накити, предназначени за хазната на императрицата. Достатъчни, за да изкушат човек. Убиецът явно е знаел нужното, за да тури ръка на имането, а кой би могъл да каже какво точно е знаел вторият пратеник? Разбира се, не беше изключено някой да ги е нападнал по пътя. Но на Торолд Блънд не се е налагало да изчаква толкова. Двамата са се крили цял ден в плевнята на Едрик.

Възможно е Никълъс Фейнтри да е излязъл оттам увит и праметнат през коня за кратката разходка обратно до рова, преди двата коня с един-единствен ездач да потеглят на запад към Уелс.

— И още нещо се случи този ден — каза Петронила, когато Кадфел се изправи да си върви. — Към два часа, след като кралските хора вече вардеха мостовете, а подвижният беше спуснат, дойде той, Хю Берингар, онзи, който отдавна е сгоден за моето момиче. Направи се на много загрижен за нея, питаше къде да я намери. Дали съм му казала? Не, вие за каква ме смятате? Рекох му, че са я отвели една седмица преди да падне градът. Че не знаем точно къде е, но че вероятно е някъде на сигурно място, далеч от стана на Стивън. Веднага разбрахме, че идва по негова поръка, иначе нямаше да го пуснат толкова рано. Трябва да е бил в кралския стан, преди да дойде да търси моята Годит, и не го е направил от любов. Тя сигурно струва много като стръв за баща си, ако не и за самия Фицалън. Не допускате да зърне агънцето ми, чух, че сега бил в манастира.

— Значи е бил тук същия следобед? — повтори Кадфел угрижен. — Да, да, ще се погрижа да стои настрани от него, тази опасност вече ми е ясна. Не е ставало дума, докато е бил тук, за Фейнтри, нали? Нещо, което да го накара да наостри уши? Той е много бърз и много потаен! Не, не, моля да ме извините, знам, че няма да кажете думица. Е, добре, благодаря за помощта, ще научите, ако стигна до нещо.

Беше вече на вратата, когато Петронила каза тъжно:

— А изглеждаше толкова мил младеж този Торолд Блънд! Откъде да знае човек какво може да се крие зад едно обикновено, приятно лице?

— Торолд Блънд! — каза Годит, като изговаряше името бавно, сричка по сричка. — Това е саксонско име. Такива старинни благороднически фамилии често се срещат из северните замъци. Не го познавам. Май не съм го виждала. И Никълъс е бил близък с него? Никълъс беше доверчив, но не и глупак. Щом са били връстници, сигурно са се знаели отдавна. И все пак...

— Да — каза Кадфел. — И все пак! Мило момиче, прекалено съм уморен, за да мисля повече. Отивам на късната литургия, а след

това — право в леглото. И ти трябва да направиш същото. А пък утре...

— Утре — каза тя, докато се изправяше — ще погребем Никълъс. Той донякъде ми беше приятел и трябва да присъствам.

— Ще го погребем, мило — каза Кадфел с прозявка и я поведе за ръка, за да се помолят с благодарност, болка и надежда, изпращайки този ден.

ГЛАВА ПЕТА

На Никълъс Фейншри бе отдадена изключителна почит — погребяха го с църковно опело под един камък в кораба на манастирската църква. Той беше нещо отделно, самотен сред останалите жертви, в повече, освен това отвън мястото не стигаше, а и в църквата полагането изискваше по-малко труд. Игумен Херибърт се чувстваше все по-разочарован и потиснат от хорските дела, затова охотно прие този самотен гост, поразен от коварство и жестокост, несвързани с междуособиците отвън. Напук на всичко току-виж след време Никълъс Фейнтри станал светец. Беше млад, почти неизвестен, жестоко убит, сърцето и животът му, изглежда, са били чисти, лишени от злост — все неща, присъщи на един мъченик.

Ейлин Сиуърд дойде на опелото, като доведе със себе си и Хю Берингар — волно или неволно. Присъствието на младия благородник караше Кадфел да се чувства неспокойно. Вярно, той не се държеше враждебно, а като че ли и не влагаше особено усърдие в издирването на годеницата си, ако изобщо я издирваше. Но имаше нещо заплашително в самата му непринуденост и дързост, в тънката присмехулна усмивка и черните му очи с припламващо горделиво пламъче, когато случайно срещаша погледа на Кадфел. Не ще и дума, помисли си Кадфел, ще ми олекне, когато момичето се измъкне оттук, и трябва да гледам да я държа по-далеч от всички места, където се навърта той.

Обширните зеленчукови и овощни градини на манастира се намираха извън стените, оттатък главния път, и се простираха по плодоносния нанос на реката в местността Гей. В най-далечния край на това богато парче земя имаше една издигната нива, засята с жито. Падаше се почти срещу крепостта, недалеч от кралския стан, затова бе претърпяла известни опустошения по време на обсадата. Житото бе узряло още преди седмица и сега, когато всичко вече бе утихнало, бързаха да спасят каквото бе останало, за да не се пропилява напразно. Всичката налична работна ръка бе изкарана, за да се свърши за един

ден с жътвата. Втората манастирска воденица се намираше на един хвърлей от нивата и заради обсадата не можаха да я стегнат точно когато ѝ дойде времето да мели. На всичкото отгоре и тя бе пострадала, та имаше нужда от сериозна поправка, преди да я пуснат.

— Иди с жътварите — каза Кадфел на Годит. — Не знам доколко е разумно, но ми се струва по-добре да си извън манастира, макар само за един ден.

— Самичка, без вас? — изненада се Годит.

— Трябва да остана тук, за да гледам какво става. Ако изникне някаква опасност, ще дотичам да те предупредя. Там на никой няма да му остане време да се занимава с теб, докато житото не се прибере в хамбара. Дръж се за брат Атанасий, той е сляп като къртица и не може да различи елен от кошута. Внимавай със сърпа, гледай да не се върнеш без крак!

В крайна сметка тя припна весело да се присъедини към групата жътвари, доволна от раздвижването и промяната. Не се страхуваше. Не се страхува достатъчно, помисли си тъжно Кадфел, но затова пък си има един стар глупак, който да ѝ бере страха, също както някога си е имала бавачка, надвесена отгоре ѝ като квачка над пиленце. Той гледа групата, докато излезе от портата и се изгуби отвъд пътя по посока към Гей, после се върна с въздишка на облекчение към работата в малката градина. Не мина много време, след като бе коленичил, за да плеви, когато чу зад гърба си спокоен глас, почти толкова тих, колкото и безшумните стъпки в тревата:

— Значи тук прекарвате свободното си време? Много по-приятно от прибирането на мъртвци...

Брат Кадфел довърши последния ъгъл от една леха с джоджен, преди да се обърне и да покаже, че е забелязал присъствието на Хю Берингар.

— Много по-приятно, наистина. Да се надяваме, че няма скоро да имаме пак такава реколта в Шрусбъри.

— А и успяхте да научите името на вашия непознат. Как стана това? Нали нито един гражданин не го позна?

— Всички въпроси намират отговор — каза поучително брат Кадфел, — стига да питаш достатъчно дълго.

— И може би всяко дирене стига до целта си? — Хю Берингар се усмихваше. — Само дете не казвате колко дълго е достатъчно дълго.

Ако човек намери на осемдесет години онова, което е започнал да търси на двайсет, май успехът няма да е голям.

— А може отдавна да е спрял да търси — сухо отвърна брат Кадфел — и това също е намиране, само по себе си. За помощ ли сте дошли, или просто искате да разгледате моите билки?

— Не — призна Берингар с все по-широка усмивка, — не мога да кажа, че съм жаден точно за подобно знание.

Той откъсна стрък джоджен, смачка го между пръстите, после първо го приближи до носа си, след това здравите му бели зъби го сдъвкаха.

— Какво ли може да търси такъв като мен тук? Сигурно се е случвало да нанесе някои рани през живота си, но не ме бива да ги лекувам. Чух, отец Кадфел, че преди да дойдете в манастира, сте живели бурно. Не ви ли е скучно тук? Лесно ли е да останеш без врагове след толкова много битки?

— Не мога да кажа, че тия дни скучая — каза Кадфел, докато изскубваше един плевел, израсъл сред мащерката. — А и с врагове не е трудно да се сдобие човек: дяволът си вре носа навред, дори в манастира, църквата и колибата.

Берингар отметна назад глава и се разсмя гръмогласно, като подстриганата му черна коса заподскача на челото.

— Ще остане с пръст в устата, рече ли да пакости там, където сте вие. Едва ли очаква точно на това място да опре рога в гърдите на един стар кръстоносец! Разбирам намека!

През цялото време, макар видимо да зяпаше нанякъде и да не проявяваше любопитство, черните му очи не пропускаха нищо и докато се шегуваше и се смееше, слухът му беше нащрек. Вече бе разбрал, че хубавото възпитано момче, за което Ейлин така простодушна бе споменала, няма да се появи и на отец Кадфел му е все едно дали ще се навре във всяка леха, ще помирише всяка изсушена билка и ще надникне във всеки ъгъл на колибата. Нямахше да намери нищо. Вместо одеялото на дървения одър се мъдреха голям хаван и делва с ферментиращо вино. От Годит нямахше следа. Това момче навярно си беше като всички останали момчета и спеше с тях в общото помещение.

— Е, ще ви оставя да продължите спокойно плодотворния си труд — каза Берингар — и няма повече да нарушавам вглъбението ви с

моя брътвеж. Или може би имате някаква работа да ми възложите?

— Кралят не ви ли е възложил? — запита Кадфел.

Още веднъж гръмкият смях показа, че ударът е поет.

— Още не, още не, но и това ще стане. Не може да си позволи дълго време да проявява недоверие към такъв талант. Макар че все пак ми даде една изпитателна задача, а аз не отбелязвам никакъв напредък в изпълнението ѝ — той откъсна още един стрък джоджен, намачка го и го захапа с удоволствие. — Отец Кадфел, имам чувството, че най-действената ръка и ум тук са вашите. Ако се случи така, че имам нужда от помощта ви, няма да ми откажете, без да помислите добре преди това, нали?

Брат Кадфел се изправи, като гърбът му леко изпука, и изгледа събеседника си продължително и изпитателно.

— Надявам се да не ми се налага да правя нещо, без да помисля добре преди това — каза той сдържано. — Дори и ако трябва мисълта доста да си размърда краката, за да не изостане от делото.

— Така си и знаех — каза Берингар, любезен и усмихнат. — Ще го имам предвид като обещание.

И с лек изискан жест на почитание тръгна бавно към двора.

Жътварите се върнаха преди вечерня зачервени от слънцето, изтощени и плувнали в пот, но успели да ожънат и да струпат за извозване всичкото жито. Годит едва дочака края на вечерята, изтича извън трапезарията и се вкопчи в ръкава на Кадфел.

— Отец Кадфел, трябва да дойдете! Важно е! — той почувства развълнуван трепет в ръката на момичето и тиха настойчивост в шепота ѝ. — Има време до късната служба, искам да отидем на нивата.

— Какво се е случило? — попита той шепнешком, за да не го чуе някой от десетината човека, които се навъртаха наоколо, но пък и разтревожен, защото знаеше, че тя не би се суетяла за нищо. — Какво има? Защо е толкова спешно?

— Там има един мъж! Ранен е. Преследвали го, скочил в реката и течението го повлякло надолу. Не посмях да остана, за да го разпитам повече, но е в беда. И е гладен. Лежал там една нощ и един ден...

— Как го намери? Сама ли беше? Някой друг знае ли?

— Никой не знае — тя стисна още по-силно ръкава на Кадфел, шепотът ѝ стана дрезгав от свян. — Денят беше дълъг, аз... се отдалечих, доста вървах, чак до храстите при воденицата. Никой не видя...

— Разбира се, дете мое! Знам!

Слава Богу, помисли си брат Кадфел, че всичките момчета на нейна възраст са имали работа до гуша и не са обърнали внимание. А брат Атанасий, и гръм да удари под носа му, нищо няма да види.

— И той беше в храстите, така ли? Още ли е там?

— Да. Имах малко хляб и месо, дадох му ги и казах, че ще се върна, когато мога. Виждаше се, че дрехите са изсъхнали на гърба му, на ръкава има кръв... Но май ще се оправи, ако се погрижите за него. Можем да го скрием временно във воденицата, сега още на никого не му е до нея.

Явно бе обмислила какво трябва да се направи, и го затегли не направо към портата, а към колибата в билковата градина, за да вземат лекарства, дрехи и храна.

— На колко е години? — попита Кадфел, вече по-спокойно, след като се поотдалечиха.

— Млад е — тихо каза тя. — Горедолу мой връстник. И го преследват! Разбира се, за него съм момче. Дадох му да пие вода от моята манерка и той ме нарече Ганимед...

Виж ти, рече си Кадфел, докато влизаше забързан пред нея в колибата, учен бил младежът!

— Хайде, Ганимеде! — каза той, като трупна в ръцете ѝ ленени превръзки, одеяло и гърненце с мехлем. — Завий това, докато аз напълня един мускал и събера едно-друго за ядене. За няколко минути ще се приготвим. Докато вървим, ще ми разкажеш всичко за този твой нов приятел. Пресечем ли пътя, няма кой да ни чуе.

И тя наистина оживено му разказа всичко, което през деня бе таила. Още не беше тъмно, в пълзящия сумрак ясно се различаваше всичко, освен цветовете.

— На онова място храстите са гъсти. Усетих, че нещо прошава, чух стенание и отидох да видя. Има вид на млад благородник с род, сигурно е нечий рицар. Поприказвахме малко, но... той не ми каза всъщност нищо, отнасяше се с мен като вироглав хлапак. Сили няма, рамото и ръката му са целите в кръв, а се шегува... Но ми има доверие,

разбра, че няма да го издам — тя подскочаше до Кадфел през високото стърнище, из което скоро щяха да пуснат овцете, за да пасат и да наторяват. — Дадох му каквото имах и му рекох да лежи и да не мърда и че ще дойда с помощ по мръкнало.

— Наближаваме, ти води. Той теб познава.

Звездите вече трепкаха на небосвода, въпреки че слънцето не се бе скрило съвсем и още час очите им щяха да се нагаждат към здрачния сумрак на августовската вечер, без сами да са изложени на чужди погледи. Годит изтегли дланта си от ръката на Кадфел, който я бе водил като дете през стърнището, и уверено се насочи към ниските шубраци. На няколко метра от лявата им страна бе тъмната мудна река, но само шепотът на течението нарушаваше с равния си пулс тишината и от време на време сребърен отблясък издаваше някой водовъртеж.

— Шшшт, тихо! Аз съм... Ганимед! Водя един приятел!

В сумрака прошава някаква тъмна фигура, просветля бледият овал на едно лице, заобиколено със също толкова бледнеещи кичури гъста коса. Една ръка се протегна в тревата — полуневидимият непознат се опитваше да се повдигне. Няма счупени кости, със задоволство си помисли Кадфел. Накъсаното дишане говореше за схващане и болка, но това не беше чак толкова опасно. Обади се тих младежки глас:

— Добре, моето момче! Без приятели няма да мога да мина...

Кадфел коленичи до него, за да го подхване през раменете.

— Преди да те пренеса обаче, кажи къде си ранен? Като че ли няма счупено и изкълчено.

Ръцете му опипваха тялото и крайниците на младежа. Накрая изсумтя доволно.

— Само рани — измъчено промълви момчето и изохка при едно по-грубичко докосване. — Доста кръв изтече от мен и тя ме издаде. Но в реката... За малко не се удавих... те сигурно са помислили, че потъвам... — той се отпусна с дълбока въздишка, усещайки, че го е поела веща ръка.

— Храната и виното бързо ще възстановят изгубената кръв. Можеш ли да станеш и да ходиш?

— Да — заяви решително раненият и в подкрепа на думите си почти събори двамата със себе си.

— Почакай, друго ще направим. Не се пускай от мен и мини отзад. Сега обвий ръце около врата ми...

Беше дълъг, но слаб и лек. Кадфел се наведе, прехвана с яките си ръце слабите мускулести бедра и намести товара на якия си гръб. Дрехите на младежа изпускоа влажния дъх на реката.

— Тежък съм — възпротиви се той слабо. — Мога и сам...

— Слушай какво ти казвам, и недей да спориш. Годрик, иди напред да провериш дали няма някой във воденицата.

Воденицата тъмнееше съвсем наблизко. Очертанията ѝ се открояваха върху бледото небе, в голямото колело зееха черни петна като дупки в озъбена челюст. Годит отвори с мъка вратата и тръгна пипнешком напред. От лявата си страна през пролуките на дъсчения под съзря мимолетните въртеливи отблясъци на реката. Дори и през това горещо сухо лято, макар и по-маловоден от предните години Севърн носеше бързо водите си.

— Някъде до стената откъм брега трябва да има купчина празни чували — обади се с пухтене иззад гърба ѝ Кадфел. — Лесно ще ги намериш.

Под краката им пращеше пласт от миналогодишна слама и се вдигаха облаци прах, който гъделичкаше ноздрите им. Годит направи набързо дебела постелка от разстланите чували в ъгъла. Два от тях сгъна за възглавница.

— Сега хвани тоя твой дългокрак щъркел под мишниците и ми помогни да го свалим... Хм, тази постеля не е по-лоша от моето легло в спалното помещение. Затвори вратата, трябва да светна, за да го прегледам.

Кадфел беше донесъл голяма свещ и използва вместо прахан щипка суха плява, поставена на един камък. Когато пламъкът се извиси, задуши с края на свещта горящите сламки, за да не плъзне огънят. Намери и свещник.

— Я сега да видя!

Младежът се отпусна с дълбока въздишка на благодарност, облекчено предавайки отговорността за себе си в други ръце. От зацапаното изтощено лице ги гледаха светли и ясни очи, живи въпреки болката, при все че не можеше да се определи точно цветът им. Устата бе широка, с плътни, напукани от изтощението устни, но пък разтегната в измъчена усмивка, а гъстата коса, цялата на слепени от

речната тиня кичури, щеше да добие цвета на житен клас, след като се измиеше.

— Както виждам, рамото е засегнато — каза Кадфел, докато ръцете му чевръсто разкопчаваха и събличаха тъмната туника с втвърден от спечената кръв ръкав. — Хайде сега и ризата, ще се наложи да смениш гардероба си, уважаеми, преди да напуснеш тази странноприемница.

— Трудно ще ми е да си платя сметката — отговори момъкът, но храбрата му усмивка се изкриви в гримаса, когато ръкавът на ризата се отлепи болезнено от раната.

— Ние не взимаме скъпо. Можеш да ни се издължиш с един откровен разказ. Годрик, моето момче, трябва ми вода. Като няма друга, и речната ще свърши работа. Потърси някаква съдина и иди да донесеш.

Тя откри що-годе здрави остатъци от стомна сред купчината чирепи до воденичния камък, макар със счупена дръжка и без гърло. Обърса я внимателно с туниката си и послушно тръгна към реката. Кадфел се надяваше, че не я излага на опасност. Водата там сигурно беше по-чиста, отколкото в улея, а и така щеше да се забави повече и да му даде малко време. Той разкопча колана на момчето, събу обувките и панталона и разгъна одеялото, готов да покрие голотата му. На дясното бедро имаше дълъг, но не особено дълбок разрез, вероятно от меч, освен това светлата кожа на много места бе посиняла от натъртвания. Откри и нещо странно: тънка прекъсваща ивица от лявата страна на врата и почти същата — от външната страна на дясната китка, и двете потъмнели, с ден-два по-стари от другите рани.

— Както виждам — обади се Кадфел, — животът ти напоследък е бил доста интересен.

— Имам късмет, че не го загубих — промърмори момчета, съвсем отпуснато, след като се бе успокоило.

— Кой те преследваше?

— Кралските хора, разбира се.

— И ще продължат ли?

— Сигурно. Но след няколко дни ще ви освободя от тази грижа...

— Не мисли за това сега. Обърни се колкото можеш към мен. Така! Да превържем бедрото, раната не е замърсена и започва да

завяхва. Сега ще щипе.

Наистина щипеше. Младежът целият настръхна и изохка тихо през зъби. Кадфел довърши превръзката и покри младежа с одеялото, когато Годит влезе със стомната. Беше я прегърнала с две ръце, понеже нямаше дръжка.

— Сега да видим рамото. Оттук си загубил доста. Това е от стрела!

Беше кос разрез, стигащ до костта от външната страна на лявата ръка малко под рамото. Откритата плът зееше грозно. Кадфел изми засъхналата кръв и прибра един към друг двата края на раната с ленено парче, напоено в билковия мехлем, който бе донесъл.

— Тук ще трябва да помогнем, за да зарасне добре — каза той, докато стягаше превръзката около ръката. — Така. Сега трябва да ядеш, но малко, изтощен си и не бива да приемеш много храна наведнъж. Ето ти месо, сирене и хляб. Хапни и си остави повечето за сутринта, ще се събудиш гладен като вълк.

— Ако има още вода — помоли се тихо момчето, — искам да си измия ръцете и лицето. Мръсен съм!

Годит коленичи до него, топна парче плат в счупената стомна и вместо да му го подаде, сама го прокара по кожата усърдно и старателно, като приглади назад сплъстената коса и дори разреса с грижовни пръсти кичурите отпред. Челото му се оголи, широко и открито. Сепнат отначало, той притихна покорно под нежния ѝ допир, но очите му, освободени от калната им рамка, наблюдаваха наведеното ѝ лице все по-зачудени и ококорени. Тя продължи, без да каже дума.

Младежът беше толкова отпаднал, че почти не хапна. Лежеше безмълвен, вгледан през склапящите се мигли в своите спасители. Найсетне се обади, като езикът му едва се обръщаше в устата:

— Поне да ви кажа как ми е името, след всичко, което направихте за мен...

— Утре — твърдо го срязва Кадфел. — Първо трябва да се напиш добре, тук няма никой да те безпокои. Сега изпий това, за да не загнойт раните, а и на сърцето ще ти олекне — беше силна отвара, приготвена собственоръчно от него. Той прибра празния мускал в расото си. — Ето ти и шишенце вино, пийни си, ако се събудиш през нощта и ти докривее. Ще дойда утре рано сутринта.

— Двамата ще дойдем! — тихо, но решително промълви Годит.

— А, и още нещо... — сети се Кадфел. — Нямах оръжие. Не вярвам да си бил без меч.

— Пуснах го в реката — измърмори момъкът полузаспал. — Тежеше ми, не можех да плувам с него... а те стреляха. Във водата ме раниха... добре, че се сетих да се гмурна, и дано да си мислят, че съм останал на дъното... Господ ми е свидетел, на ко съм се разминах със смъртта!

— Така ще да е било. Е, утре ще си по-добре. И ще трябва да ти намерим оръжие. Засега лека нощ.

Още преди да угасят свещта и да затворят вратата, раненият вече спеше. Дватама закряха мълчаливо през шумолящото стърнище под небосвода, чиято тъмна синева избледняваше в краищата до морскозелено. Внезапно Годит попита:

— Кой е Ганимед, отец Кадфел?

— Един красив момък. Бил виночерпец на Зевс и той много го обичал.

— О! — Годит не знаеше да се радва ли, или да съжалява, че се е сдобила с такъв успех като момче.

— Но пък някои твърдят, че това било друго име на Хеба — обади се Кадфел.

— О! А Хеба коя е?

— Виночерпка на Зевс, която той също много обичал, само че била красива девойка.

— Аха! — възкликна тя с разбиране. И след като пресякоха пътя, добави сериозно: — Знаеш кой е той, нали?

— Зевс ли? Най-божественият от всички езически богове...

— Не, той! — повтори тя разпалено, хвана го за ръката и я разтърси. — Саксонско име, саксонска коса, — преследван от хората на краля... Това е Торолд Блънд, който е тръгнал с Никълъс да отнесат богатството на Фицалън при императрицата. И, разбира се, не е замесен в смъртта на клетия Никълъс! Не ми се вярва да е извършил дори една низост през целия си живот!

— Подобно нещо — рече Кадфел — бих се поколебал да кажа за когото и да било и особено за себе си. Но ти давам думата си, дете, че точно тази низост не е извършил. Можеш да спиш спокойно!

За брат Кадфел, грижовен стопанин на градината и билките си, не бе необичайно да стане много преди утринната и да поработи един час, преди да се присъедини към братята за първата служба. Затова и никой не видя нещо нередно в това, че се облича и излиза рано тази сутрин, никому и през ум не мина, че е събудил и помощника си, както бе обещал. Този път носеха повече лекарства и храна, а също куртка и панталон, които брат Кадфел взе от запасите на алмонера. Преди да си легне, Годит изпра окървавената риза на младежа от тънко ленено платно, за да не се похабява напразно. Рано сутринта закърпи дупката от стрелата. В топлата лятна нощ ризата бе изсъхнала бързо на храстите в градината.

Техният ранен седеше на постелята си от чували, дъвчеше хляб с апетит и, изглежда, им имаше пълно доверие, защото не направи никакъв опит да се скрие, когато вратата бавно се отвори. Само на раменете му бе метната скъсана окървавена пелерина и одеялото закриваше коленете му. Откритите гладки гърди и тесните му хълбоци бяха като изваяни. Тялото и лицето му бяха все така в синини, но той изглеждаше много по-добре, след като се бе наспал.

— Сега вече можеш да се наприказваш, приятелю — със задоволство каза Кадфел, — докато превързвам раните ти. Кракът ще се оправи бързо, с рамото ще е по-трудничко. Годрик, ти гледай от другата страна дали не е залепнала превръзката, и я придържай, докато аз размотавам. Точно така, уважаеми... — и добави предразполагащо: — Викат ми брат Кадфел, уелсец съм, от Дюи Сант, и съм поскитал насам-натам по света, както сигурно се досещаш. Моето момче се казва Годрик, както чу, то ме доведе при теб. Можеш да ни имаш доверие, но на никой друг.

— Имам ви доверие — каза момъкът.

По страните му бе избила лека руменина, но това може да се дължеше и на утрото, очите му бяха светли, лешникови, повече зелени, отколкото кафяви.

— Дълга ви нещо повече от голо доверие: каквото и да поискате от мен, готов съм да го сторя. Името ми е Торолд Блънд, от едно селце съм до Осуестри и от главата до петите съм човек на Фицалън.

В този миг превръзката се изпъна, залепнала за раната. Рамото потръпна под пръстите на Годит, преди тя ловко да отлепи плата.

— Ако ви излагам по някакъв начин на опасност — продължи Торолд със смръщено от болката лице, — струва ми се, че вече имам достатъчно сили, за да тръгна. За нищо на света не искам вас да товаря с моите тегоби.

— Ще тръгнеш, когато те пуснем — отсече Годит и за отмъщение опъна превръзката, но лекичко, като в същото време я притискаше към раната с пръст. — И няма да е днес.

— Остави го да разказва, нямаме много време — сгълча я отец Кадфел. — Продължавай, момко. Нямаме навика да пращаме хората на Мод при Стивън, нито пък хората на Стивън при Мод. Какви превратности те доведоха тук?

Торолд си пое дълбоко въздух и заговори:

— Пристигнах в Шрусбъри с моя съсед по имение Никълъс Фейнтри, който също е от хората на Фицалън, и се включихме в гарнизона на крепостта една седмица преди градът да падне. Вечерта преди атаката предводителите се събраха на съвет. Нас не ни викнаха, ние сме дребни риби, и там решили съкровището на Фицалън да замине при императрицата на следващия ден, без никой да знае, че той ще е последният. Избрали нас двамата с Никълъс за тази работа, понеже бяхме отскоро в Шрусбъри, незнайни, и щяхме да се измъкнем по-лесно от някой рицар, дето всеки го познава. Товарът беше скрит на тайно място, което знаеха само господарят и един негов човек, и слава Богу, не беше тежък: малко слитъци, повечко монети и най-вече накити. Казаха ни, че щом ни дадат знак, трябва да тръгнем, да го вземем и да го отнесем нощем в Уелс. Фицалън се има с Оуейн Гуинед, който иначе не държи страна, освен за своя Уелс и от нашите междуособици само печели, но пък двамата с Фицалън са приятели. Нападението започна още преди разсъмване и се видя, че няма да удържим. И ни казаха да тръгваме. Първо трябваше да се отбием до един дюкян в града... — той се поколеба, не искаше да издаде никого.

— Тази част ми е известна — каза Кадфел, който през това време чистеше раната на рамото. — Едрик Флешър ми разказа всичко. Отвел ви в хамбара си във Франкуел. Трябвало да изчакате със съкровището до мръкнало. Карай нататък!

Младежът, който спокойно оглеждаше раните си, продължи послушно:

— Потеглихме с дисагите веднага щом се стъмни. През къщурките в покрайнините бързо се стига до първите дървета. И там, почти на пътя, в самия край на гората срещу полето има една овчарска хижа. При нея бяхме, когато конят на Ник започна да куца. Слязох да видя какво му е, защото едвам креташе, и открих една рогатка, забита в копитото му до кокал.

— Рогатка! — изненадано възкликна брат Кадфел. — На горска пътека, далеч от бойното поле?

Какво ли наистина можеха да търсят в гората тези жестоки дребни военни приспособления, изработени така, че единият от четирите им железни шипа винаги да стърчи нагоре, когато ги разхвърлят под копитата на кавалерията?

— Да, рогатка — потвърди Торолд. — Стърчеше от копитото, аз самичък я изтеглих. Горкият кон, можеше още да ходи, но не продължително и не с ездач. В полето съвсем наблизо имаше един чифлик и реших да отида, за да се опитам да разменя окуцелия кон за здрав. Неравностойна размяна, но какво да се прави! Дори не разтоварихме дисагите, само Ник слезе, за да не му тежи на клетото добиче, и каза, че ще ме изчака в хижата. Успях да взема кон от чифлика, той остава отдясно, като вървиш на запад, и стопанинът се казва Улф, пада ми се далечен роднина по майчина линия. Върнах се с товара на Ник върху новия кон. Вече почти бях стигнал до хижата — продължи той, целият настръхнал от спомена. — Очаквах Ник да се покаже, готов веднага да се метне на коня, но него го нямаше. Не знам защо ми стана тревожно. Наоколо беше съвсем тихо и колкото и безшумно да се приближавах, нямаше начин да не ме чуе човек, който и без това се ослушва. А той нито се подаде, нито извика. И реших да не отивам по-нататък. Издърпах юздите на конете и ги завързах заедно така, че да потеглим колкото може по-бързо. Един хлабав взел, колкото да дръпнеш рязко. И тогава чак тръгнах към хижата.

— Вече беше съвсем тъмно, нали? — попита Кадфел, докато намотаваше превръзката.

— Да, но очите ми донякъде бяха свикнали с мрака. Вътре беше като в катраница. Вратата стоеше полуотместена към стената. Влязох, наострил уши, но нищичко не чух. Като стигнах до средата, паднах върху него. Върху Ник! Ако не се бях спянал, сега можеше да не съм тук и да не ви разказвам — мрачно заяви Торолд и хвърли бърз

неспокоен поглед към своя само с няколко години по-млад Ганимед, който се грижеше за него с такава преданост. — Това не е за слушане — очите му гледаха красноречиво Кадфел над рамото на Годит.

— Разказвай свободно — каза съчувствено Кадфел, — той знае много повече, отколкото си представяш, а и ще ни разкъса, речем ли да го прогоним. Нищо от това, което стана в Шрусбъри напоследък, не е за слушане, но пък току-виж успеем с нещо да помогнем. Ти разкажи твоето, после ние ще кажем нашето.

Годит, превърнала се цялата в очи, уши и грижовни пръсти, благоразумно си замълча.

— Той не дишаше — решително каза Торолд. — Паднах отгоре му, лице в лице, и разбрах. Хванах се за него, докато се изправях, и той увисна в ръцете ми като чувал. В този миг чух сеното зад мен да изшумолява и се обърнах, защото вътре нямаше течение да го раздвижи, и се уплаших...

— Има си хас! — обади се Кадфел, докато оросяваше отворената рана с чист тампон, напоен в билковата отвара. — Съвсем основателно си се уплашил. За приятеля си не се тревожи повече, сигурно вече е при Господа. Вчера го погребяхме в манастира, гробницата му е като на княз. А ти, струва ми се, си се отървал на косъм, когато убиецът ти е скочил иззад вратата.

— И аз така мисля — каза момъкът и изпъшка силно от болка. — Оттам ме е дебнел. Шумоленето стигна до мен преди него самия. Сигурно неволно става, но при опасност всеки вдига дясната си ръка пред лицето, за да се защити. И аз така направих. Примката обхвана китката и врата ми. Нито хитро постъпих, нито геройски. Дръпнах се назад и измъкнах примката от ръцете му, а той политна към мен в тъмното. Може и да не ми повярвате — каза той, сякаш се оправдаваше.

— Личи си, че така е било. Не бъди толкова недоверчив с хората, които ти мислят доброто. Значи двамата сте останали с голи ръце, по-равностойни от преди. Как се измъкна?

— Повече по случайност, отколкото с храброст — унило каза Торолд. — Търкаляхме се в сеното, борехме се, всеки се опитваше пипнешком в тъмното да докопа гърлото на другия и никой не успяваше. Не знам колко продължи така, сигурно не повече от няколко минути. По някое време си ударих главата в една дъска в сеното,

трябва да е паднала от някаква стара ясла до стената. Извъртях се, докопах я с две ръце и го халосах с нея. Не вярвам да съм му направил кой знае какво, но за известно време остана зашеметен и аз избягах. Отвързах конете и препуснах на запад като подгонен заек. Задачата още не беше изпълнена и вече се падаше изцяло на мен да я свърша. Иначе сигурно щях да остана и да отмъстя за Ник. Всъщност не знам — мрачно си призна Торолд. — Май тогава изобщо не мислех за задачата на Фицалън, макар че сега мисля, вече от доста време не съм спирал да мисля. Но в оня момент спасявах кожата си. Страхувах се да не изскочат и други, скрити в засада, за да помогнат на убиеца. Исках само да се махна час по-скоро.

— Недей да се самоизмъчваш — каза благо Кадфел и пристегна превръзката. — Трябва да се гордеем със здравия си разум, а не да се срамуваме от него. Но какво излиза, приятелю: че за два пълни дена си стигнал почти до същото място, от което си тръгнал. Значи от тук до Уелс е пълно с привърженици на краля, поне по пътищата, така ли?

— Като рояци оси са! Бях хванал по-северния от двата пътя и доста минах, когато едва не налетях на един пост. Спираха всичко живо. На какво можех да се надявам с два коня и съкровище в дисагите? Мушнах се в гората, добре, че денят преваляше, и не ми оставаше друго, освен да лежа и да чакам нощта, за да си опитам късмета по южния път. Но и там беше почти същото, не можеше да се разминеш от въоръжени дружини. Реших да не излизам на пътя, а да следвам течението на реката, но само изгубих една нощ. На другия ден, беше сряда, лежах от сутринта до вечерта в една горичка на някакъв хълм. През нощта тръгнах и налетях на четирима или петима, та се наложи да бягам в единствената възможна посока, към реката. Но те успяха да ме обградят. Тогава свалих дисагите и напъдих конете в галоп, като се надявах, че ще пробият обръча и ще увлекат преследвачите. Обаче един от тях се случи наблизко, разбра всичко и вместо след конете тръгна към мен. Рани ме ей тук, в крака, и извика останалите. Само едно ми оставаше. Скочих в реката с дисагите. Добър плувец съм, но с тая тежест трудно се задържах на повърхността и се оставих на течението. Те започнаха да стрелят. Вярно, че беше тъмно, но очите им бяха привикнали, а и водата винаги проблясва, когато в нея се движи нещо. Тогава ме улучиха в рамото и аз се сетих да се гмурна и да остана под водата, докато ми стигна

въздухът. Севърн е с бързо течение дори през лятото и ме отнесе надалече. Известно време ме следваха по брега, пуснаха още една-две стрели, но после, изглежда, решиха, че завинаги съм останал на дъното. Примъкнах се по-близо до брега, когато ми се стори, че съм отминал най-голямата опасност. В плиткото вече можех да стъпвам и от време на време да си поемам дъх, но продължих така, потопен под водата. Знаех, че по течението ще стигна до моста и охраната на него, но все пак не се осмелих да изляза, докато не оставих преследвачите си назад. Крайно време беше. Спомням си, че пропълзях в храстите и че ме беше страх да шавна, друго не помня. После дойдоха вашите хора и Годрик ме намери. Ей това е истината — заключи той решително и впери немигащи очи в Кадфел.

— Но не цялата истина — спокойно каза Кадфел. — Годрик не е намерил дисаги около теб — той погледна младото лице, което го гледаше решително, със стиснати устни, и се усмихна. — Не се страхувай, няма да те подлагаме на изтезания. Ти си единственият пазител на съкровището на Фицалън. Какво си направил с него, е твоя работа, макар че един Господ знае как си успял да извършиш нещо разумно в онова състояние. Аз знам само, че не изглеждаш като пратеник, който не се е справил с поръчението си. И за да си спокоен, ще ти кажа, че според слуховете, които се носят из града, Фицалън и Адъни не са хванати, а са успели да се промъкнат през обръча и сега са на свобода. А ние ще трябва да те оставим до вечерта, имаме си и други задължения. Но тогава единият от нас или двамата ще дойдем да те видим. Донесли сме ти храна, вода и дрехи, които, надявам се, ще ти станат криво-ляво. Още не си се оправил от раните, затова полежи и днес, колкото и да изгаряш от желание да изпълниш заръката на Фицалън.

Годит положи изпраната и закърпена риза върху купчината дрехи и тръгна след Кадфел към вратата, но спря за миг, хем поуплашена, хем тържествуваща от изражението, което се бе появило върху лицето на Торолд. Очите на момъка се блещеха изумено към чистия плат и спретнатите бодове на мястото, където преди зееше кървавата дупка. Той подсвирна възхитено.

— Пресвета Марийо! Кой е направил това? Да не би да имате майсторка шивачка в манастира? Или сте се помолили за чудо?

— А, това ли? Работа на Годрик — подхвърли Кадфел не съвсем невинно и излезе навън в слънчевата светлина, оставяйки Годит зачервена до ушите.

— В манастира ни учат не само да въртим сърпа и да сушим билки — каза тя надменно и припна след Кадфел.

Но по обратния път със сериозно изражение запрехвърля в главата си историята на Торолд, мислейки си, че можеше и да не го срещне, ако толкова пъти не се бе разминал на косъм със смъртта: не само от примката на убиеца и бродещите дружини на крал Стивън, но и от речното течение и раните в хрусталака. Струваше й се, че Божията благодат е над него и че тя самата е избрана да служи за неин инструмент. Все пак й оставаха някои тревоги.

— Вярваше ли му, отец Кадфел?

— Вярвам му. Не се и опита да излъже за онова, което не може да каже. Какво още те измъчва?

— Ами, преди да го познавам, бях убедена, че спътникът на Никълъс най-вероятно е бил човекът, който се е изкушил да го убие. Толкова просто, нали? Обаче вие казахте вчера — казахте го! — че не го е направил той. Откъде знаехте?

— Много просто, моето момиче! Нали видя следата от връвта на китката и на врата му. Не ти ли е ясно от какво са тези тънки ивици? Намерението е било и той да си замине от този свят след приятеля си. Не се притеснявай, момчето каза истината. Но нищо чудно да е спестило нещо, което ние сме длъжни да открием заради паметта на Никълъс Фейнтри. Привечер, след като свършиш с мехлемите и виното, можеш да дойдеш да постоиш при него, ако искаш, а аз ще гледам да пристигна колкото може по-бързо. Но първо трябва да проверя някои неща отгатак Шрусбъри, при Франкуел.

ШЕСТА ГЛАВА

Пътят излизаше от Франкуел, водеше покрай струпаните покрай стените къщици и градини, после пресичаше реката по моста и се устремяваше право на запад, изкачваше се все нагоре и оставяше назад нивите, опасващи града. В началото беше само един, по билото високо над Севърн, после се раздвояваше, като не след дълго южният на свой ред се разделяше, и така се образуваха три разтворени пръста, сочещи към Уелс. Кадфел пое по онзи, който Никълъс и Торолд бяха хванали през нощта след падането на крепостта — най-северния.

Първоначално мислеше да се отбие при Едрик Флешър в града, за да му каже, че единият от двамата млади пратеници е оцелял и е запазил товара, но после се отказа. Опасността все още не бе отминала Торолд и докато той не се оправеше съвсем, беше по-добре колкото може по-малко хора да знаят за убежището му. Току-виж, някой се изтървал, където не трябва, и враговете му научили. Ще има време по-късно да сподели добрата вест с Едрик и Петронила.

Пътят навлезе в гъстата гора точно според описанието на Торолд и се превърна в тревиста пътека сред дърветата, но все по края, така че между дънерите се виждаха орниците. Не след дълго навътре се мярна и ниската хижа, скована от груби дъски. Никаква трудност не представляваше пренасянето на един труп с кон до крепостния ров от това място.

Течението на реката се биеше както винаги в причудливи извивки и трябваше да се пресече. Но пък срещу крепостта имаше плитчина с малко островче по средата и минаването не беше трудно дори и без кон в сухо време като сегашното. Разстоянието беше кратко, нощта — достатъчно дълга. Отдясно трябваше да се покаже чифликът на Улф, където Торолд бе разменил конете. Кадфел се обърна и съзря покривите на по-малко от четвърт миля от пътеката.

Улф прибираше зърното от гумното след вършитбата и отпърво не прояви никакво желание да разговаря с непознатия монах, но щом

чу името на Торолд и намека, че пред него е доверен човек, езикът му се развърза.

— Така е, дойде тук с един окуцял кон и аз му дадох в замяна най-добрия от моите. Но и така печеля, защото животното е от оборите на Фицалън. Още куца, но вече се оправя. Искате ли да го видите? Прибрах му сбруята, богатска изработка е и ако някой го види с нея, може да реши, че съм го откраднал или нещо по-лошо.

Дори и без благородната си юзда животното, висок пъстър жребец, изглеждаше подозрително добро, за да принадлежи на обикновен чифликчия, а и все още видимо куцаше с единия преден крак. Улф показа раната.

— Според Торолд била от рогатка — подметна Кадфел. — Не се намират често в гората...

— Рогатка си е, запазил съм я с още няколко, които събрах в тревата, когато отидох там на другия ден. Стадото ми минава през това място, не исках още някое животно да окуцее. Някой ги е разхвърлял на десетина метра по пътеката, точно на най-тясното. Искал е да спре двамата при хижата, защо иначе?

— При това този някой отнапред е знаел какво ще правят, по кой път ще хванат, и е имал достатъчно време да заложи капана си и да чака, докато паднат в него.

— Трябва кралят по някакъв начин да е научил — мрачно предположи Улф — и тайно е изпратил хора да турят ръка на товара. И на него страшно много му трябват пари, както и на противниците му.

И въпреки всичко, размишляваше Кадфел, докато крачеше обратно към горската хижа, от това, което виждам, по-вероятно ми се струва да е действал сам човек за собствена облага, а не дружина кралски пратеници. Защото кралят не би изпратил един, а неколцина. Така е, ако планът бе успял, не хазната на крал Стивън щеше да се обогати.

Вече със сигурност се установяваше, че онази нощ наистина е имало трети човек, и от Торолд окончателно падаше всякакво съмнение. Рогатките бяха истински — разпръснати, за да изкарат от строя конете. Дотук планът е бил повече от успешен, защото спътниците са се разделили и убиецът е получил възможност да се разправи първо с единия и после да изчака другия.

Кадфел не влезе направо в хижата, земята около нея го интересуваше не по-малко. Ето тук някъде, на достатъчно разстояние от постройката, Торолд, налегнат от подозрения, е завързал конете така, че да са готови за бягство. Навярно и онзи, третият също е оставил коня си в някакво прикритие недалеч наоколо. Следите може би още личаха. Оттогава не беше валяло, по тези места рядко минаваха хора. Всички жители на Шрусбъри гледаха да се таят зад стените на домовете си, освен ако не бяха принудени да излязат оттам, а кралските патрули предпочитаха да яздят на открито, където можеха да се движат бързо.

Отне му известно време, но успя да открие всичко, каквото му трябваше. Самотният кон, от благородна порода, както изглежда, е бил спънат и оставен да пасе. Копитата му се бяха отпечатали в недоизсъхналата тиня по дъното на една малка вдлъбнатина, където явно по-дълго се задържаше дъждовна вода. Следите бяха от едри, добре подковани копита. Закътаното място, където двата коня са чакали заедно, беше на запад от хижата. Ожулената кора на един нисък клон показваше къде е било вързано въжето, което после е било издърпано бързешком. В пръстта сред рядката трева ясно личаха два чифта отпечатъци.

Кадфел влезе в хижата. През широко отворената врата нахлуваше слънце и вътре всичко бе окъпано в ярка светлина. Докато е изчаквал тук жертвата си, убиецът все трябва да е оставил някакви следи.

Зимното сено, косено по слънчевите покрайнини на гората за запас до есента, първоначално е било струпано в стегната купа до задната стена, но сега напомняше бурно море от трева, разхвърляно по целия пръстен под, сякаш вътре бе бушувал ураган. Разнебитената ясла, от която Торолд беше докопал една дъска, стоеше килната настрани като пияна. Сред сеното опитното му око различи разни билки, съвсем сухи, но още уханни, и като че ли най-многобройни бяха осяяните с лепкави кукички стъбла на гъшата трева. Това подсети Кадфел както за стръкчето, пречупено върху шията на Ник Фейнтри от връвта, която го бе задушила, така и за лютата рана върху рамото на Торолд. За превръзката му трябваше гъша трева и той реши да потърси в края на полето — тук очевидно имаше много от нея. Божията справедливост, въздадена по равно на всички, бе привлякла

вниманието към убития с един сух миналогодишен стрък, сега със също такива стркове, само че тазгодишни, щеше да облекчи и да излекува раната на живия му приятел.

Междувременно хижата не разкриваше кой знае какво, освен очевидния хаос, останал след ръкопашната схватка. Но по купчината нерендосани дъски зад вратата се намериха няколко нишки или по-скоро влакна от тъмносин вълнен плат. Някой бе лежал там скрит, а вратата се бе опирала в тялото му. Върху едно кълбо изсъхнала детелина личеше малко петно от кръв. Кадфел напразно тършува из сеното, за да открие примката на удушвача. Или убиецът си я бе прибрал, или се бе забутала в някой ъгъл, където никой не можеше да я намери. Той изпъля на колене от яслата до вратата и вече се канеше да се откаже и да се изправи, когато ръката, с която се подпираше, трепна от неочаквания допир до нещо твърдо. Стърчеше от пръстения под, все едно бе военна рогатка, заложена тук да наранява любопитни монаси. Кадфел премести тежестта на тялото върху петите си и се зае внимателно да разчисти мястото от шумолящото сухо сено, докато не намери скрития предмет и не го изтегли от пода. Той изскочи лесно и изпълни дланта му, хладен и покрит с пръст. Повдигна го към слънчевата светлина, която влизаше през отворената врата, и по него заблещукаха множество жълти точки, като че бе миниатюрно слънце.

Брат Кадфел се изправи на крака и го изнесе навън под светлите следобедни лъчи, за да разгледа находката си. Беше едър нешлифован скъпоценен камък, голям колкото ябълка киселица: тъмножълт топаз, обхванат донейде от посребрен орлов нокът. Нокътят беше цял, изящно изваян, но счупен в основата под камъка, който стискаше. Украшението напомняше връх на богат сребърен обков, може би край на някакъв накит — но не, твърде едро беше. А може би бе край на ръкохватка? В такъв случай това бе благородническа кама, не обикновен работен нож.

След нащърбения отчупен ръб трябва да е идвала гладката дръжка, навярно и по гарда е имало по-малки топази, за да съответстват на големия камък. Отчупен от оръжието, сега той лежеше в дланта на монаха и проблясваше зловец като златно кълбо с начупена повърхност.

Един мъж се бе гърчил тук в агония, двама други се бяха търкаляли и млатели в смъртоносна схватка — всеки един от тримата е

могъл с тежестта на издъхващото си тяло или с хълбок да притисне тази дръжка в твърдата земя, така че да се скърши на най-слабото място и големият камък да се забие, без да се забележи загубата.

Брат Кадфел внимателно прибра находката в кесията, която висеше на пояса му, и тръгна да търси своята билка. В самия край на гората, където слънцето проникваше през гъстите клонаци, откри плъзнали, оплетени в остри рогозки стръкове гъша трева, напълни кесията си и тръгна към дома с десетки малки семенца, полепнали по расото му.

Годит се измъкна веднага щом братята се пръснаха по следобедните си занимания, и правейки предпазливи отклонения по пътя, се запъти към воденицата на Гей. Носеше две шепи зрели сливи от градината, половин самун пресен хляб и шишенце от виното на Кадфел. Раненият се бе сдобил с вълчи апетит и тя радостно го наблюдаваше как унищожава храната и питието — задоволството и бе едва ли не на собственик, подхранвано от това, че тъкмо тя го бе намерила изпаднал в беда.

Той седеше на постелята от чували напълно облечен, опрян о яките греди на стената, с блажено изпружени напред, кръстосани дълги нозе. Панталонът му бе по мярка, също и куртката, може би малко къса в ръкавите. Жизнеността му се възвръщаше изненадващо бързо, макар че бе още доста блед и внимаваше с движенията си заради тлеещата болка от раните. Годит не остана доволна от това, че се бе мъчил да облича куртката, и го сгълча:

— Не бива да движиш рамото си, не е било нужно да го пъхаш в този ръкав. Ако не пазиш раната, няма да зарасне.

— Вече съм добре — каза той разсеяно. — Няма как, ще трябва да изтърпя някои несгоди, ако искам да тръгна скоро. Както ми се струва, раната започва да заздравява — явно не го занимаваха собствените му болезки, смръщил чело, бе погълнат от нещо друго. — Годрик, тази сутрин пропуснах да попитам, но... онова, дето каза отец Кадфел, че Ник е погребан в манастира... вярно ли е? — думите му изразяваха не съмнение, а почуда, как е могло да стане. — По какъв начин са го открили?

— Отец Кадфел го намери — каза Годит. Тя седна до него и му разказа: — Излезли с един в повече и отец Кадфел не миряса, докато не откри кой е той. Оттогава и на другите не дава мира. Казал на краля,

че е извършено убийство, и той наредил да се даде възмездие. Така е, Кадфел се е заловил да отмъсти за твоя приятел.

— Значи не съм успял да претрепя онзи в хижата, а само съм го зашеметил? От това се и страхувах. Набързо се е оправил и е имал достатъчно сили, за да се освободи от трупа преди разсъмване.

— Но не и достатъчно акъл в главата, за да заблуди отец Кадфел. За всяка една душа се полага възмездие. Сега Никълъс е погребан с черковно опело в гробница като благородник.

— Радвам се — каза Торолд, — че не е останал на онова място да гние неопят и че не са го хвърлили в общ безименен гроб, макар че и другите бяха наши приятели и не заслужаваха такава смърт. Ако бяхме останали в града, и двамата щяхме да загинем така. А на мен все още това ми се пише, ако ме заловят жив. Излиза, че крал Стивън разрешава да се гони убиецът, свършил неговата работа! Гледай ти, смахнат свят!

Годит си помисли същото, но все пак разлика имаше: кралят поемаше на съвестта си бремето на деветдесет и четиримата, убити по негова воля, и се отмяташе от вината за деветдесет и петата жертва, коварно умъртвена без съгласието му.

— Той се е ядосал от начина на убийството и от това, че го изкарват съучастник. А теб никой няма да те хване — допълни тя твърдо, измъкна сливите от пазвата си и ги разпиля на одеялото между тях. — Ето ти нещо по-сладко от хляба. Опитай ги!

Те седяха непринудено един до друг и плюеха костилките през процепите в дъсчения под към течащата отдолу вода.

— Още не съм си изпълнил задачата — каза накрая Торолд със сериозен тон — и идва времето да си я поема. Един Господ знае, Годрик, какво щях да правя, ако не бяхте вие двамата с отец Кадфел. Тъжно ще е да тръгна и да ви оставя без надежда някога пак да се видим. Никога няма да забравя какво направихте за мен! Но пооправя ли се, трябва веднага да потеглям. И за вас ще е по-добре, по-безопасно...

— Че кой е в безопасност сега? Къде има безопасност? — каза Годит, захапвайки друга зряла слива. — Няма такова място.

— Все пак опасността е на степени. А аз имам работа да върша и усещам, че вече мога да се заема с нея.

Тя се обърна и го изгледа продължително и изпитателно. Досега изобщо не се бе замисляла за бъдещето, за това, че в един миг той ще си заминне. Та тя го откри съвсем наскоро, а ето че се появяваше опасност да се измъкне от ръцете ѝ, от живота ѝ. Но пък отец Кадфел ѝ беше съюзник. Призовавайки авторитета на своя наставник, тя заяви строго:

— Ако ти е бръмнала някаква муха в чутурата и си намислил да тръгваш, преди да си оздравял, по-хубаво я изгони оттам, и то веднага! Ще стоиш тук, докато не ти се каже, и бъди сигурен, това няма да е днес, няма да е и утре.

Торолд зяпна насреща ѝ, втрещен и развеселен, после облегна глава на грапавите греди и се разсмя гръмогласно.

— Говориш като майка ми, когато веднъж се бях натъртил. Много си ми мил и тя ми е мила, но това не ми пречи да хвана по пътя си. Вече съм здрав и читав, Годрик, и изпълнявам заповеди, които идват преди твоите. Трябва да тръгвам. Ти да беше на мое място, досега да си вдигнал чукалата, както се палиш.

— Не! — тросна се гневно тя. — Защото имам повече пипе в главата. Каква полза от теб, ако хукнеш оттук без оръжие и пеша. Нали каза, че си натирил конете за заблуда на преследвачите, забрави ли? Докъде ще стигнеш и каква благодарност ще можеш да очакваш от Фицалън? Какво сме седнали да говорим — заключи тя с вирнат нос, — като не си в състояние да идеш дори до реката. Отец Кадфел ще трябва пак да те мъкне обратно на гръб.

— Така ли, Годрик, малкото ми братче? — очите на Торолд блестяха насмешливо. За миг бе забравил всичките си грижи, развеселен от нахалството на този хлапак, който ядно го заплашваше с неуспех и срам. — Толкова ли изпосталял ти се струвам?

— Като мършава котка! — каза тя и запрати ожесточено една костилка през цепнатината. — Десетгодишно момче ще те надвие.

— Значи така, а! — Торолд се претърколи настрани и я сграбчи през кръста със здравата си ръка. — Сега ще ти покажа, драги ми господинчо, кой кого ще надвие!

Той се заливаше от смях, радостно усещайки мускулите си, разпален от това весело сборичкуване с приятел, на когото, освен всичко не бе зле да се понатрие малко носът за урок. Протегна

ранената си ръка и притисна рамената на момчето. Дръзкото хлапе успя само да нададе глух писък, преди да се катурне по гръб.

— Дори и цяла ръка не ми трябва, за да се справя с теб, красавецо! — тържествуващо извика Торолд и в потвърждение се дръпна назад, като с лявата ръка притисна здраво гърдите под широката туника.

В същия миг, тъкмо когато Годит си бе поела достатъчно дъх и с гневна ругатня го цапна възмутено с дясната ръка по ухото, отскочи поразен. Двамата се разделиха и седнаха сред разхвърляните чували на метър разстояние един от друг. Възцари се дълбоко, напрегнато мълчание.

Останаха дълго така, безмълвни и неподвижни. После нерешително извърнаха глава и се спогледаха с крайцеца на окото. Колкото и предизвикателен да бе, профилът ѝ, върху който гневът бавно се заменяше от гузно признание, беше съвсем нежен и женствен. Само заради замъгленото му от болката съзнание не бе забелязал досега. Продраният глас е бил единствено за заблуда. Торолд разтърка удареното си ухо и попита много внимателно:

— Защо не ми каза? Не исках да те обидя, откъде да знам?

— Нямаше и да научиш — скастри го все още ядосаната Годит, — ако слушаше какво ти се казва, и не се заяждаше с приятелите си.

— Но ти ме предизвика, Господ ми е свидетел! — запротестира Торолд. — Че това си беше закачка все едно с по-малкия ми брат, а и ти си го търсеше — после попита внезапно: — Отец Кадфел знае ли?

— Знае, разбира се, отец Кадфел може да отличи елен от кошута.

Последва ново, още по-продължително мълчание, изпълнено с възмущение, любопитство и предпазливост, докато продължаваха да се изучават през сведените ресници. Тя гледаше с тревога ръкава върху раната, да не би да избие кърваво петно, а той отново и отново изучаваше деликатните извивки на лицето ѝ, нацупената уста и свъсените вежди, които го предупреждаваха, че още е сърдита. Два тихи колебливи гласа промълвиха едновременно:

— Заболя ли те?

И в същия миг прихнаха, осъзнавайки нелепостта на положението. Краткото отдръпване изчезна, те се държаха един за друг и се превиваха от смях, докато цялото неудобство помежду им се изпари и остана само леко пресилената нежност, с която се докосваха.

— Не бива да използваш тази ръка — укори го тя, когато накрая се пуснаха и отново седнаха, вече успокоени и доволни. — Раната може да се отвори, срезът е дълбок.

— Нищо ми няма. Ами ти! За нищо на света не исках да те обидя — и после попита прямо, сякаш убеден в правото си да знае: — Коя си ти? Как си се забъркала във всичко това?

Тя обърна глава и го изгледа продължително и открито. Оттук насетне нямаше нещо, което би се поколебала да му довери.

— Нали се измъкнаха от града в последния момент — каза тя — и не успяха преди това да ме пратят надалеч. Последната отчаяна стъпка беше да ме преоблекат като послушник в манастира, но пък аз бях сигурна, че ще се справя. Наистина всички заблудих, освен отец Кадфел. И ти се хвана! И аз съм бегълка като теб, Торолд, и аз съм от твоите. Името ми е Годит Адъни.

— Вярно ли? — очите му заблестяха от почуда и радост. — Значи си дъщерята на Фълк Адъни! Боже мили, колко страх брахме за теб! Особено Ник, защото те познаваше... пък и аз мислех за теб, макар че не те бях виждал...

Той наведе русата си глава и нежно целуна малката, не съвсем чиста ръка, която току-що бе грабнала последната слива.

— Госпожице Годит, вашият покорен слуга очаква заповедите ви! Боже, колко е хубаво! Да знаех само, щях да ти разкажа втората половина от една приказка.

— Разкажи ми я сега — каза Годит, раздели на две сливата и прати костилката в Севърн. Натика щедро по-зрялата половина в отворената му уста и така за момент го накара да млъкне. — После аз ще ти кажа първата половина и ще стане цяла приказка.

Брат Кадфел не отиде веднага във воденицата, а се отби в своята колиба, за да огледа дали всичко е наред. Там счука гъшата трева в един хаван и приготви гъст зелен мехлем от нея. После тръгна към младите си питомци. Мушна се в сянката на воденицата и излезе от противоположната страна, за да види дали не се навърта някой. Времето течеше бързо, след един час трябваше с Годит да се връщат за вечерня.

Те дочуха стъпките му. Завари ги седнали един до друг, подпрени на стената, с вперени във вратата очи. Усмиваха се, около тях витаеше някакво сдържано успокоение, като че обитаваха свят, заключен за чуждите грижи, подканящо откритост единствено за него. Още от пръв поглед разбра, че вече нямат тайни един от друг. Седяха като мъж и жена, така спокойно откровени, че нямаше нужда да пита. Но те го чакаха с нетърпение.

— Отец Кадфел... — започна Годит сияеща.

— Първо най-важното — прекъсна я Кадфел. — Съблечи му куртката, свали превръзката и внимателно отлепи тампона, защото още не си готов, приятелю. Ще почакаш да видим докъде си я докарал.

Момичето скочи веднага на крака, измъкна внимателно ръката на Торолд от куртката, оголи рамото от ризата, напипа внимателно края на превръзката и започна да я размотава. Момъкът се навеждаше насам-натам, за да я улесни, без да сваля очи от нея, а и тя рядко откъсваше поглед от съсредоточеното му лице, и то само за да не му причини допълнително болка.

„Гледай ти — философски разсъждаваше Кадфел. — Май Хю Берингар напразно ще има да търси обещаната си годеница... е, ако наистина се опитва да я намери.“

— Драги момко — каза той на глас, — мога да се гордея с теб, а и ти със себе си. Не съм виждал друг път толкова чисто нарастваща рана. Каквото са се опитали да ти отнемат, ще си остане засега твое, че дори след месец-два пак ще можеш да опъваш лък. Виж, белега ще си го имаш до живот. Сега се дръж, сигурно ще пари, но можеш да ми имаш вяра: това е най-добрият мехлем за пресни рани. Този скъсан мускул ще боли, докато зарасне, но ще зарасне.

— Не ме боли — унесено каза Торолд. — Отец Кадфел...

— Дръж си езика зад зъбите, докато те превържем. Тогава ще можете и да си излеете сърцата.

Едвам изчакаха, докато ризата на Торолд бе прибрана отново около врата му, а куртката — наметната върху плещите. Подемаха един след друг кълбото на разказа, все едно изпълняваха отнапред установен тържествен обред, като поклони по време на танц. Дори гласовете им си приличаха — те неволно ги настройваха на един и същ тон. Засега нямаха никаква представа, че са влюбени. Простодушно вярваха, че борбата за една обща кауза ги въвлича в красиво

приятелство, но това всъщност бе по-малката част от станалото в негово отсъствие.

— Така е, казах на Торолд всичко за себе си — завърши Годит, — а той ми довери онова, което премълча преди. Сега иска да го каже и на теб.

Торолд започна с готовност.

— Скрил съм на сигурно място съкровището на Фицалън — каза той простичко. — То е в две кожени дисаги и аз успях да го задържа, докато ме носеше течението, макар че се наложи да хвърля меча си, колана, камата и всичко останало, за да не потъна. Стигнах до първия свод на каменния мост, знаете го по-добре от мен. На първия стълб, изглежда, някога е била завързана плаваща мелница и веригата още си стои увиснала от една халка, забита в камъка. Там човек може да спре и да си поеме въздух. Това и направих. После извадих края на веригата, завързах дисагите и ги пуснах под водата. Така ги оставих и излязох ни жив, ни умрял на брега, където ме намери Годит — името излизаше естествено, може би дори малко приповдигнато от устата му. — И сега, надявам се, златото виси във водите на Севърн и чака да го извадя, за да го занеса на законния му собственик. Слава Богу, той е жив и ще може да го използва — в този миг целият потръпна от безпокойство: — Не се е чуло някой да е извадил дисагите, нали? Иначе щеше да се чуе...

— Щеше да се чуе, разбира се! Не, такъв улов никой не е вадил. Че кой ще отиде там? Но и няма да е лесно да се извади незабелязано. Ще трябва да поумуваме заедно — каза Кадфел, — за да видим какво може да се направи. Нека сега да ви кажа аз какво свърших, докато вие сте се клели във вяроност — той беше кратък: — Намерих всичко точно както ми го разказа. Следите от твоите коне си стоят, а също и от коня на врага ти. Един кон е бил. Нападателят е действал сам, за своя сметка, не е бил пратен от Стивън, за да напълни хазната си. Разхвърлял е рогатки по пътеката, твоят роднина на другия ден събрал още няколко, за да не наранят добитъка му. Вътре в хижата ясно се виждат следите от схватката. И между другото намерих това, забито в земята.

Той извади от кесията си тъмножълтия камък, грубо шлифован и стиснат в сребърния орлов нокът. Торолд го пое от него и го разгледа с любопитство, но очевидно, без да го познае.

— Прилича на отчупено от дръжка на кама.

— Значи не от твоята?

— Моята? — засмя се той. — Откъде такова скъпо оръжие у беден рицар като мен, който още си търси пътя в живота! Не, аз имах един обикновен стар меч, наследен от дядо ми, и кама в тежка кожена кания. Да беше лека като тази, нямаше да я хвърлям във водата. Не, не е мое това.

— А дали не е на Фейнтри?

Торолд поклати глава:

— Ако имаше такова оръжие, щях да знам. Ние с Ник сме от една черга, знаем се от три години — той погледна съсредоточено Кадфел. — Сещам се за една дреболия, която може и да излезе нещо важно. На излизане от хижата, след като бях халосал онзи, стъпих на нещо в сеното, където се бяхме борили. Беше дребно и кораво, наби ми се отдолу в стъпалото. Може и това да е било. Негово ли е? Сигурно е негово! Камата е изпаднала на земята, докато сме се борили.

— Да, изглежда, така е станало. И този предмет е единствената улика, която може да ни отведе до убиеца — каза Кадфел и прибра камъка обратно в кесията си. — Никой не се разделя с толкова прекрасна вещ само защото ѝ се е отчупила една малка част. Собственикът ѝ още я притежава и ще я даде на поправка, щом набере кураж. Намерим ли камата, намерили сме и убиеца.

— Ех, да можех да остана! — гневно извика Торолд. — Много ми се иска да отмъстя за Ник, добър приятел беше. Но имам заповед и трябва да стигна благополучно във Франция при Фицалън със съкровището му. Освен това — той изгледа продължително отец Кадфел — трябва да отведе дъщерята на Фълк Адъни и да я предам здрава и невредима на баща ѝ. Ако ми я поверите...

— И да ни помогнете! — цялата изпълнена с доверчивост добави Годит.

— Разбира се, че мога да ти я поверя — кротко каза Кадфел. — И помощ, разбира се, мога да ви дам. Колко му е! Просто трябва, както тя има самочувствието да поиска от мен, да изнамеря от небето два добри коня, след като и най-грохналата кранта сега струва кесия злато, да извадя скритото ти съкровище и да ви изпратя по живо, по здраво на запад към Уелс. Дребна работа! Светците правят всеки ден къде-къде повече...

При тези думи внезапно замръзна и протегна предупредително ръка. За втори път бе доловил тих шум от предпазливи стъпки в края на шумолящото стърнище, недалеч от отворената врата.

— Какво има? — попита Годит беззвучно, с широко отворени тревожни очи.

— Нищо! — отвърна спокойно Кадфел. — Ушите ми си правят шеги с мен — и добави малко по-високо: — Сега двамата трябва да се връщаме за вечерня. Хайде! С нищо няма да помогнем, ако закъснеем.

Торолд прие с примирение тази съдържана заповед и ги остави да тръгнат, без да каже дума. Дали наистина някой ги бе подслушвал?... Той самият не бе чул нищо, а и брат Кадфел не беше сигурен. Защо да тревожи Годит? Засега отецът представляваше най-добрата ѝ защита и зад манастирските стени тя щеше да е в безопасност. Торолд можеше да отговаря сам за себе си, макар че щеше да се чувства по-спокоен, ако имаше меч!

В този миг брат Кадфел запретна полите на расото си, свали от широкия си колан една дълга кама в износена кожена кания и я тикна безмълвно в ръцете на Торолд. Младежът я пое слисан, поразен от чудото на тази внезапна поява, изпълняваща желанието му. Хвана я за ножницата и не можеше да откъсне поглед от кръста на дръжката пред очите си, докато те излязоха навън в тихата вечер и затвориха вратата след себе си. Кадфел отнесе спомена за този поглед със себе си в оранжевото зарево на залеза. Сигурно и той някога бе гледал със същото упование обърнатата нагоре дръжка. Преди много време бе положил клетвата си на кръстоносец върху нея и камата го бе придружила в Йерусалим, с нея бе кръстосвал моретата цели десет години. Дори когато остави меча и се отрече от мирската суета, когато изпепели в себе си всяка гордост от притежанието, запази тази кама. Едва ли щеше да дочака по-подходящ случай да се раздели и с нея от този да я връчи на човек в нужда, който нямаше да я посрами.

Той се озърташе на всички страни, докато завиваха зад ъгъла на постройката и прескачаха воденичния улей. Слухът му беше остър като на горски звяр, а не бе дочул нито шепот, нито някакво друго шумолене до самия край на разговора им, не можеше и да е сигурен, че са били човешки стъпки. Нищо чудно да е било някое дребно животинче, следващо пътя си през стърнището. Опита се да си представи последствията, ако някой наистина ги бе подслушвал. В

най-лошия случай бе дочул само последните им думи, но пък и от тях се разбираше достатъчно. За съкровището говориха ли? Да, нали той самият каза, че от него се иска да намери два коня, да извади съкровището и да изпрати двамата по живо, по здраво към Уелс. А за мястото, където бе скрито съкровището? Не, за това говориха много по-рано. Но ако наистина е имало подслушван, той е разбрал, че във воденицата се крие преследван беглец от хората на Фицалън и още по-лошо — че дъщерята на Адъни е намерила подслон в манастира.

Ставаше напечено и той не можеше да бъде спокоен. Най-добре бе да ги изпрати веднага щом момчето щеше да започне да язди. Ако тази вечер и нощта след нея преминеха без произшествия, щеше да излезе, че тревогите му са били напразни. Нямаше никой наблизо, само в далечината смътно се виждаше самотният силует на някакво момче, което ловеше риба в реката.

— Какво става? — предпазливо попита Годит до него. — Усетих, че нещо те разтревожи.

— Няма нищо, не си измъчвай главата — отвърна Кадфел. — Сторило ми се е. Всичко е наред.

В същия миг долови с ъгъла на окоето си някакво раздвижване към реката, отвъд храстите, в които намериха Торолд. Иззад рехавото прикритие се изправи стройна пъргава фигура, протегна се лениво и се запъти косо към пътеката, по която вървяха двамата. Стъпката на Хю Берингар, нехайна на пръв поглед, всъщност трябваше да го изведе на пътеката така, че да ги засече. Той обърна към тях лицето си със спокойно приветливо изражение, зарадван да разпознае Кадфел и благодушно настроен към придружаващото го момче.

— Добър вечер, отче! Бързате за молитва, нали? И аз. Да повървим заедно.

— С удоволствие — сърдечно отвърна Кадфел. Потупа Годит по рамото и ѝ подаде вързопчето с билките и превръзките. — Ти бягай, Годрик, за да прибереш това, преди да дойдеш на вечерня с момчетата. Ще ми спестиш бързането и ще разбъркаш отварата на огъня. Бягай, моето момче!

Годит пое вързоп и хукна, внимавайки да тича като момче, като първаше с една ръка високите стръкове и си свирукаше, много зарадвана, че се е отървала от погледа на младия мъж. Очите и умът ѝ бяха заети с друг.

— Много изпълнителен послушник си имате — каза благо Хю Берингар, загледан след нея.

— Добро е момчето — отвърна спокойно Кадфел, крачейки редом с него през полето, покрито сега с особена млечна белота. — Една година ще остане при нас, но не ми се вярва да надене расото. Поне ще се научи да чете и да смята, да познава някои билки и да приготвя лекове. Няма да му е излишно. Днес май имате свободно време?

— Не толкова време — със същото спокойствие му отвърна Хю Берингар, — колкото нужда от вашите умения и знания. Потърсих ви най-напред във владенията ви, не ви намерих там и реших, че може да сте наоколо, из големите градини и ниви. Като не ви открих и тук, седнах край реката да се полюбувам на залеза. Знаех, че ще се явите на вечерня, но не съм предполагал, че чак насам събирате билки. Прибрано ли е вече всичкото зърно?

— От тази нива да. Скоро ще пуснем овцете да опасат стърнището. С какво мога да ви помогна? Стига да съм в състояние да ви услужа в съответствие с дълга си, можете да не се съмнявате, че ще го сторя.

— Вчера сутринта ви попитах, отец Кадфел, дали се отнасяте благосклонно към моите молби, и вие ми казахте, че обмисляте добре всяка от тях. Вярвам, че е така. Тогава имах на ум нещо, което бе все още неясна заплаха, но сега вече опасността е истинска. По всяка вероятност крал Стивън се готви за път, като преди това ще гледа да се подсигури с колкото може повече провизии и коне. Обсадата на Шрусбъри му излезе скъпичко, а сега има повече гърла за изхранване и повече войници, отколкото седла. Не е разгласено, защото всеки ще гледа някак да се отърве, както съм склонен и аз да направя — призна си Берингар с усмивка, — но съгласно приготвената вече заповед всеки чифлик и всеки дом ще бъдат претърсени и от всяко домакинство ще се изземат за нуждите на войската една десета от сеното и хранителните запаси. Освен това всички, наистина всички добри коне, без значение чии, все още неприбрани на войскова или гарнизонна служба. Манастирските конюшни няма да бъдат подминати.

Новината никак не се хареса на Кадфел. Идваше в най-неподходящия момент, тъкмо когато сам се нуждаеше от коне, освен това от нея ставаше ясен немного приятният факт, че Хю Берингар,

научил преди останалите граждани, вероятно бе добре осведомен и за много други неща. Думите или постъпките на този млад мъж никога не бяха само това, което изглеждаше на повърхността, и каквато и игра да играеше, тя си беше негова собствена. Колкото по-малко кажеше в отговор, толкова по-добре. И двамата ще играят своите игри, пък можеше и така да стане, че и двамата да спечелят. Първо трябваше да се разбере какво точно иска той, и тогава молбата да се разгледа от всички страни, да се подложи на всестранна проверка.

— Лоша вест за игумена — каза кротко Кадфел.

— Лоша е и за мен — отвърна със съжаление Берингар. — Имам четири коня в същите тия конюшни. Ако кралят ме бе приел на служба, можех да предявя претенции и да ги задържа за себе си и за моите хора, но сега не е сигурно. Колкото е вероятно да се съгласи, толкова е вероятно и да откаже. А да си говорим право, нямам никакво желание двата ми най-хубави коня да бъдат иззети за войската. Ще ми се да ги изведа на някое сигурно място, докато хората на Прескот свършат с претърсването.

— Само двата? — запита невинно Кадфел. — Защо не и четирите?

— О, стига, стига, не се представяйте за толкова простодушен! Нима съм пристигнал тук без никакви коне? Ако не намерят нито един, ще започнат да търсят всичките, а аз ще изгубя надеждата за кралско благоволение. Като приберат два мои коня, няма да се интересуват от повече. Два мога да дам. Отец Кадфел, нужни ми бяха само няколко дни, за да разбера, че тук вие сте човекът на действието, колкото и неблагоприятно и опасно да е — гласът беше спокоен и любезен, дори сърдечен, в думите като че ли не се криеше никакъв таен смисъл. — Игуменът към вас се обръща, когато се яви трудно изпитание. А аз ви моля за нещо съвсем конкретно. Вие познавате на пръсти цялата околност. Има ли някъде сигурно място, където конете ми да останат за няколко дни, докато отmine претърсването?

Предложението прозвуча неочаквано за Кадфел, но в същото време му дойде като манна небесна. Не се колеба дълго дали сам да се възползва от него. Дори и животът на двама души да не бе така обвързан с тези коне, след като Берингар без всякакви угризения се опитваше да ги запази, не би трябвало той самият да изпитва угризения. Нещо повече — подозираше, че Берингар знае какви мисли

му се въртят, и няма нищо против и той, Кадфел, да е наясно какво става в главата на младия мъж. Всеки от двамата, мислеше той, знае достатъчно за похватите на другия, ако не и за основанията. Ще бъде честна борба. В същото време този безгрижен мъж спокойно можеше да е убиецът на Никълъс Фейнтри. Тогава ставаше дума за съвършено различен двубой, в който пощадата бе предварително изключена. Междувременно трябваше да се възползва от обстоятелствата, все едно случайни или нагласени.

— Да — отвърна Кадфел, — знам едно такова място.

Берингар дори не попита къде е, достатъчно ли е сигурно и тайно.

— Тогава трябва още тази вечер да ми кажете къде се намира — каза той прямо, с усмивка. — Иначе просто е излишно, утре заповедта ще бъде разгласена. Стига да можем да се върнем пеш преди разсъмване, да тръгнем двамата. Като спътник ви предпочитам пред всеки друг.

Кадфел се замисли как точно да стане — за отговора вече не се колебаеше.

— Изведете конете след вечерня към църквата „Свети Джайлс“. Ще дойда, щом свърши последната молитва, по мръкнало.

— Чудесно! — със задоволство каза Берингар. — Къде се намира мястото? Трябва ли да пресичаме реката?

— Не, дори и потока няма да пресичаме. Мисля си за един стар манастирски обор в Дългата гора, отатък Пъли. Тъй като времената станаха несигурни, прибрахме добитъка и овцете оттам. Останаха само двама монаси. Никой няма да търси коне на такова място, всички знаят, че е изоставено. А монасите ще направят каквото аз им наредя.

— „Свети Джайлс“ е по пътя, така ли? Това не е ли един параклис, недалеч от източния край на Форгейт?

— Точно така. Оттам ще тръгнем на юг към Сътън, после ще свърнем на запад в гората. На връщане са три мили и нещо по пряката пътека. Без коне е с миля по-кратко.

— Мисля, че краката ми ще могат да издържат толкова — скромно каза Берингар. — До след вечерня тогава, при „Свети Джайлс“.

И без повече въпроси и приказки той ускори крачка и се отдалечи от Кадфел, защото бе видял Ейлин Сиуърд на прага ѝ. Тя

тъкмо се насочваше към манастирската порта, за да присъства на службата. Хю Берингар се озова бързо до нея, тя вдигна глава и му се усмихна доверчиво. Лишена от всякакво лукавство, но не и от гордост и здрав разум, разцъфна цялата при появата на този млад мъж, за когото май трудно можеше да се каже нещо определено, добро или лошо, освен че бе хитър като лисица. Дали пък, мислеше си Кадфел, докато ги гледаше как вървят пред него, оживлението им не говореше в негова полза? Или бе само доказателство за нейната доверчивост? Неведнъж се е случвало невинни млади жени да се подлъгват по злодеи и дори убийци с черни сърца; от своя страна злодеите и убийците с черни сърца понякога дълбоко се влюбваха в невинни млади жени, насилвайки собствената си природа в подобна извратена нежност.

На Кадфел му олекна на душата, когато видя Годит в църквата да се закача свойски с момчетата, да се бута в тях и да им шепне нещо, като между другото го стрелна въпросително със сините си очи, а той ѝ кимна с успокоителна усмивка. Нямаше много основания за успокоение, но все щеше да се справи. Колкото и прекрасна да бе Ейлин, повече му харесваше Годит. Тя извика в съзнанието му отдавнашния образ на Ариана, гръцката лодкарка: със запретнати над коляното поли и облак къси къдрици около лицето, облегната на дългото си весло, тя го викаше през шума на вълните...

Ех! Тогава беше на възраст, която Торолд още не е стигнал. Тия неща са за младите. А на него му предстоеше тази вечер след службата да се яви при „Свети Джайлс“!

ГЛАВА СЕДМА

Минаха през Сътън и навлязоха в Дългата гора, чийто гъст масив изпълваше плътно петнайсет квадратни мили, освен по обраслите с пирен била, и в неговото съзнание изникнаха нощните преходи и отчаяните засади, така привични, чак досадни навремето, за разлика от сега, когато постепенно гаснещото му тяло усещаше остро тръпката на приближаващото. Конят под него беше породист, с благородна и смела осанка, той не бе яздил подобно животно близо двайсет години и изкушаващото го удоволствие му напомни, че и той е смъртен и грешен. Дори и този млад мъж, който препускаше до него и приемаше безусловно всички негови напътствия, му припомняше миналите дни, когато с пламенни и дръзки приятели дори усилията и лишенията бяха приятни.

След като кривнаха от утъпкания друм и се потопиха в горския гъстак и нощните сенки, Хю Берингар стана съвсем безгрижен. Явно ни най-малко не се опасяваше, че спътникът му може да го измами. За да минава времето, любопитно разпитваше брат Кадфел за бурното му минало, за страните, които бе опознал така, както познаваше тази гора.

— Значи сте бродили по широкия свят толкова години, видели сте безброй неща и през ум не ви е минало да се ожените? А разправят, че жените били половината свят...

Звънкият глас, звучащ открито и леко насмешливо, все пак бе задал недвусмислен въпрос и очакваше отговор.

— Едно време мислех да се оженя — откровено призна Кадфел, — преди да сложа кръста. Хубава жена беше, но, да си призная, забравих я, като тръгнах на Изток, а като се върнах на Запад, излезе, че тя ме е забравила. Дълго време ме нямаше, не мога да я виня, че след дълго чакане се бе омъжила за друг.

— Виждали ли сте я след това? — попита Берингар.

— Не. Сигурно вече има внуци, да са й живи и здрави! Чудна жена беше, Рихилдис се казваше.

— Но на Изток също половината свят е от жени, а вие сте били млад кръстоносец. Не мога да се начудя... — замечтано каза Берингар.

— Ами чудете се! Аз също ви се чудя на вас — каза кротко Кадфел. — Вие да познавате две човешки същества, които не са чужденци един за друг?

Сред дърветата блесна слаба светлинка. Монасите сигурно играят на зарове, щом не са загасили свещта, помисли си Кадфел. Защо пък не? Скуката тук сигурно бе непоносима. Пристигането им щеше да внесе приятно разнообразие в скучното съществуване на благочестивите братя.

Че не спяха и че бяха нащрек за най-слабия шум, се разбра скоро, когато фигурите им се появиха в пълна готовност на прага. Грамадната, могъща като дъб снага на петдесет и пет годишния брат Анселм с огромна тояга в ръка изпълни рамката на вратата. Брат Луи, с френско потекло, но роден в Англия, беше дребен, жилав и чевръст. В този пущинак не се разделяше с камата си и умееше да си служи с нея. Двамата пристъпиха напред със застинали лица и зорки очи, но щом различиха брат Кадфел, се засмяха облекчено.

— Ти ли си, стари друже? Удоволствие е да видиш познато лице дори когато цъфва изневиделица посред нощ. Ще останеш ли до утре? Накъде си се запътил?

Те изгледаха Берингар със сдържано любопитство, но той благоразумно остави брат Кадфел да обясни за какво става дума в това място, където манастирските разпоредби минаваха преди кралските.

— При вас идваме — каза Кадфел, докато слизаше от коня. — Господинът иска да подслоните и да храните тези красавци за няколко дни, а също да не ги показвате на хорски очи.

Нямаше нужда от увъртания пред двамата мъже, които не можеха да не съчувстват от сърце на желанието да бъдат запазени такива коне.

— Ще попълват обоза на войската, а както сами виждате, тези змейове са по-подходящи за друга служба.

Брат Анселм огледа одобрително коня на Берингар и прокара нежно длан по извитата му шия.

— Отдавна оборът не е приютявал такава хубост. Той и без това нищо не приютява от доста време вече, ако не броим мулето на приор Робърт, като рече да се отбие, но и той не се вясва напоследък.

Очакваме да ни повикате обратно, защото, право да си го речем, няма полза да висим повече в този пущинак. Добре дошъл, хубавецо, с радост ще се погрижим за теб и за твоя приятел. А пък още по-голяма ще е радостта ми, драги господине, ако ми разрешите да го поаядя малко, колкото да се разкърша.

— Мисля, че дори и теб може да носи, без да се затрудни — отвърна сърдечно Берингар. — Само не ги давайте на друг, освен на мен и на отец Кадфел.

— Разбрано! Никой няма да подуши, че са тук.

И те поведоха конете към пустия обор, доволни от разнообразието в скучното си всекидневие и от щедрото дарение, което Берингар им пусна за услугата.

— Щяхме да ги приемем и ей така, заради едната радост да ги погледаме — призна си брат Луи. — Някога бях конегледач при граф Робърт в Глостър. Обичам хубавите коне с осанка и походка, топлят ми душата.

Кадфел и Хю Берингар потеглиха обратно пеша.

— Ще ви преведа за не повече от час — каза Кадфел. — На места пътеката е доста изровена от конете, но аз я знам добре, извежда право във Форгейт. Ако не се страхувате да се намокрите, можем да прекосим потока над воденицата и да влезем в манастирските земи откъм градината, без да ни забележат.

— Това може би е част от играта ви с мен — отчетливо, но със съвършено спокоен глас каза Берингар. — Да не би да възнамерявате да ме изоставите в гората или да ме удавите във воденичния яз?

— Не ми се вярва да успея нито в едното, нито в другото. Не, просто ще се поразходим приятелски. Ще ни бъде от полза, мисля си.

И колкото и да бе странно, макар всеки от двамата да бе наясно, че другият го използва, те направиха една наистина приятна нощна разходка: застаряващият монах, загърбил всякакви лични амбиции, и младият мъж, чиито амбиции бяха безгранични и дръзки. Вероятно Берингар се опитваше да проумее защо Кадфел с такава готовност му помогна, а Кадфел с основание умуваше защо Берингар реши точно на него да се довери. Но това нямаше значение, така двубоят ставаше поинтересен. А кой от двамата щеше да спечели и да извлече повече от единоборството, засега не се знаеше. Силите бяха равни.

Изправени един зад друг на горската пътека, те бяха почти еднакви на бой, макар Кадфел да беше по-набит и плещест, а Берингар — жилест, гъвкав и подвижен. Той внимателно следваше Кадфел и тъмнината, едва пробождана от блещукащите през клоните звезди, като че ни най-малко не го притесняваше. През цялото време говореше безгрижно и непринудено:

— Кралят възнамерява пак да потегли към земите на Глостър, този път с повече войска. Затова и толкова се нуждае от коне и войници. След няколко дни тръгва...

— И вие ли ще тръгнете с него?

Щом толкова му се приказва, защо пък да не бъде попитан? Разбира се, щеше да претегли всяка дума, преди да я изрече, но дори такива като него рано или късно допускат грешка.

— Това зависи от краля. Представете си, отче Кадфел, той ми няма доверие! От друга страна, може би ще е по-добре да получа служба тук, където са земите ми. Вложих точно толкова старание, колкото сметнах за необходимо, и сега не знам кое е по-добро: ако показваш всеки ден муцуната си, може и да му втръсне да те гледа; не те ли вижда изобщо, току-виж станало по-лошо. Хубава задача за обмисляне.

— Струва ми се, че на вашата преценка може да се вярва — отвърна брат Кадфел. — Ето ни при потока, чувате ли го?

Напряко на течението бяха наредени камъни, по които да мине човек, но водата бе спаднала и коритото не беше широко. Берингар се поспря, огледа с преценяващ поглед отсрещния бряг и се метна през водата с отлично премерен скок, който само потвърди думите на Кадфел.

— Наистина ли ми вярвате? — младият мъж поднови разговора веднага след като отново закрачи до спътника си. — Значи имате високо мнение за способността ми да преценявам? Само за възможните опасности и предимства ли се отнася това? Или, да речем, и за мъжете?... Ами за жените?

— Откак ми се доверихте, имам повод да се питам как преценявате мъжете — сухо отвърна Кадфел. — И да изпитвам някакви съмнения, преценката ви е налице...

— А за жените? — сега двамата напредваха по-бързо през откритото поле.

— Мисля, че всеки би трябвало да внимава с вас. И за какво още се говори в кралския двор, освен за предстоящия поход? Нещо ново за Фицалън и Адъни?

— Нищо и едва ли ще се разбере повече — с готовност отвърна Берингар. — Имали са късмет, за което не съжалявам. Не се знае къде точно се намират, но очевидно скоро ще бъдат във Франция.

Нямаше основания за съмнение в думите му: каквото и да бе намислил, преследваше го с истини, не с лъжи. Годит можеше да бъде спокойна, новините бяха добри и всеки ден ставаха по-добри, колкото повече баща ѝ се отдалечаваше от мъстта на Стивън. А ето че Годит и Торолд получаваха за бягството си два отлични коня, поверени на непоколебимите братя, които щяха да ги дадат само по негово нареждане. Първата част от плана беше изпълнена. Оставаше да се извадят дисагите от реката и двамата да потеглят. Не съвсем проста работа, но пък не и невъзможна.

— Сега вече ми е ясно къде сме — след двайсетина минути се обади Берингар.

Бяха минали направо през ивицата земя покрай извивките на потока и отново се намираха на брега му. От другата страна в звездната светлина бледнееше оголената грахова нива, а отвъд нейната равна повърхност се мерзелееха градините и манастирските постройки.

— Добре се ориентирате в полето дори на тъмно. Водете. Пак на вас разчитам да стигнем до брод.

Кадфел просто повдигна полите на расото, защото нямаше какво друго да намокри, освен сандалите си. Нагази във водата точно срещу ниския покрив на колибата на Годит, чийто връх едва надничаше през дърветата и храстите. Берингар нагази след него, както си бе с ботуши и панталони. Водата стигаше до колене, но това очевидно не му направи впечатление. Кадфел забеляза как се движи: равномерно и плавно, така че да не вдига вълни. Притежаваше интуитивните способности на диво животно, чиито сетива са нащрек денем и нощем. Когато излезе на брега, инстинктивно заобиколи края на стърнището с грахови стъбла, за да избегне всякакъв шум от сухите стръкове.

— Роден съзаклятник — изрече Кадфел на глас. Можеше да си позволи да го каже, защото помежду им се бе установила силна, макар и враждебна връзка. Берингар внезапно обърна към него лице, светнало от широка усмивка:

— Сродните души лесно се разпознават.

Вече се бяха научили да си разменят негласни и все пак достатъчно недвусмислени послания.

— Сега си спомням един слух, за който забравих да ви кажа. Преди няколко дни покрай реката хората на краля налетели на някакъв беглец: изглежда, човек на Фицалън. Една стрела се забила отзад в лявото му рамо, а може би и в сърцето. Явно се е удавил, навярно течението ще изхвърли тялото някъде към Ачъм. На следващия ден хванали кон без ездач, добър ездитен кон, вероятно неговия.

— Гледай ти! — с леко учудване каза Кадфел. — Тука можете да говорите спокойно, няма кой да ни подслушва в моята билкова градина нощем, а и всички знаят, че аз ставам по всяко време, за да наглеждам настойките си.

— Не се ли грижи за тях момчето ви? — невинно попита Хю Берингар.

— Момче, което си позволи нощем да липсва от спалното помещение, ще има дълго да се покайва — каза Кадфел. — Ние тук се грижим по-добре за децата, отколкото си мисли негова светлост.

— Радвам се, че е така. За един корав стар воин, макар и монах понастоящем, нощният хлад не е страшен, но младите създания трябва да се пазят — гласът му течеше меко и благо като мед. — Та ви казвах за оня кон... Два дни по-късно, представете си, намерили втори, също такъв ездитен кон. Пасял на воля по ливадите на север от града, както си бил със седло. Смята се, че когато е започнала атаката, един придружител е извел дъщерята на Адъни от Шрусбъри, за да я отведе на безопасно място. Но опитът, изглежда, е излязъл неуспешен — добави той меко — и придружителят се е удавил. Така че нищо чудно да се укрива някъде тук наоколо. И те я търсят, отец Кадфел, и още по-настойчиво ще я търсят.

Вече бяха стигнали до края на градината. Хю Берингар прошепна едно почти беззвучно „Лека нощ“ и в следващия миг се разтвори като сянка към крилото за гости.

Преди да се унесе до разсъмване, брат Кадфел лежа буден дълго време и мисли. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че някой наистина бе приближил толкова до воденицата,

че да чуе края на разговора им, и че този някой несъмнено е бил Хю Берингар. Сам се бе уверил колко безшумно можеше да се движи, как инстинктивно нагаждаше действията си спрямо обстоятелствата. Помами го да предприемат заедно това пътуване, при което всеки беше в ръцете на другия, и подхвърли множество недомлъвки, за да събуди подозрения и тревоги и може би да предизвика необмислени действия — но пък Кадфел не възнамеряваше да му достави това удоволствие. Не му се вярваше подслушвачът да е чул много от разговора. Но от последните думи на самия Кадфел недвусмислено ставаше ясно, че той възнамерява да намери два коня, да извади скритото съкровище и да изпрати Торолд заедно с „нея“. Ако Берингар е надал ухо малко по-рано, може да е чул и името на момичето, но дори и да не беше така, явно подозираше истината. Тогава какво целяха тези ходове: със собствените му прекрасни коне, с бегълците, които можеше да предаде, когато поиска, но още не го бе сторил, в крайна сметка — и с отец Кадфел? Някакво друго, по-голямо възмездяване от наградата за залавянето на младежа и предаването на момичето, срещу което всъщност лично не би трябвало да има нищо против. Човек като Берингар ще предпочете да заложи повече, за да се добере до най-голямата възможна печалба: и Торолд, и Годит, и съкровището едновременно. Дали само за себе си както при предишния безуспешен опит? Или за краля, за да спечели благоволението му? Този млад мъж се бе постарал да открие пред себе си наистина безкрайни възможности.

Кадфел премисли всякак нещата, преди да заспи, и поне едно нещо му се изясни. Ако Берингар знаеше, че се кани да извади съкровището, от този момент нямаше да го изпусне от очи, защото очакваше той да му покаже къде е скрито. Това беше някаква светлинка, слаба, но обещаваща, и той най-сетне затвори очи. За не повече от минута, както му се стори, преди да избие камбаната за утринната.

— Днес — каза Кадфел на Годит в градината след закуска — гледай да правиш всичко както обикновено: иди на литургия, после в учебната килия. Следобед ще порботиш малко в градината, ще нагледаш настойките, но след това можеш да се измъкнеш към

воденицата до вечерня. Внимавай обаче, бъди нащрек. Ще успееш ли да превържеш раната на Торолд без мен? Има вероятност да не мога да дойда днес.

— Разбира се, че ще успея — цялата сияеща заяви тя. — Нали те гледах какво правиш, вече познавам и билките. Но... ако някой, ако той наистина ни е подслушал вчера и се появи и днес?

Беше й разказал накратко за нощния поход и думите му я изпълниха с въодушевление и тревога.

— Няма да се появи — каза Кадфел уверено. — Ако всичко е наред, днес той ще бъде там, където съм аз. Затова трябва да гледаме да си по-далеч от мен и ако го направим, няма кой да те безпокои. Има и още нещо, което може да поискам от вас двамата с Торолд тази нощ, ако нещата се развият, както очаквам. Когато се видим за вечерня, ще ти кажа дали да действате, или не. Затова нека сега да ти обясня какво евентуално ще бъде...

Тя го изслуша с блеснали очи, като през цялото време не обели дума, а само кимаше енергично и с разбиране.

— Да, видях лодката, вързана за стената на воденицата. Така е, знам оная китка храсти в началото на градината до моста... Разбира се, че ще се справим двамата с Торолд!

— Изчакайте достатъчно, за да сте сигурни — предупреди я накрая Кадфел. — А сега тичай на литургия, занимавай се с уроците си, гледай да се държиш като останалите момчета и не се страхувай. Възникне ли нещо непредвидено, ще го разбере и бързо ще намеря начин да те предупредя.

Поне отчасти заключенията на Кадфел бързо намериха потвърждение. Направи се на много зает из манастира цялата тази неделя. Чинно присъстваше на всяка служба, сновеше с разни поръчения от портата до крилото за гости, от игуменската килия до лечебницата и градините, като навред някъде наоколо незабележимо присъстваше и Хю Берингар. Никога досега младият мъж не бе показвал такова усърдие в благочестието дори и когато Ейлин не беше сред богомолците в храма. А я да видим сега, помисли си Кадфел с тиха злост, дали ще хукне подир мен навън и ще остави Ейлин на другия й ухажор! Ейлин със сигурност нямаше да отсъства от

литургията, а при последната си прибежка до манастирската порта бе зърнал пременения за черкуване Адам Курсел да се запътва към малката пристройка, където бе настанена тя с прислужничката си.

Не беше се случвало досега Кадфел да отсъства от литургия, но този път си измисли достоверно извинение, за да се измъкне. В града се знаеше за неговите лечителски умения и хората често го викаха за помощ или за съвет. Абат Херибърт гледаше с добро око на подобни молби и охотно пускаше навън своя билкар. Така той бе поел грижата за едно дете със заболяване на кожата недалеч от „Свети Джайлс“ и макар че то вече се оправяше и едва ли се нуждаеше от посещение точно този ден, никой не надигна глас, когато Кадфел заяви, че е наложително да го види.

При портата се размина с Ейлин Сиуърд и Адам Курсел — тя поруменяла, очевидно поласкана, че я придружават, но и леко смутена от прекаленото усърдие на кралския офицер, той — също поруменял, явно изпълнен с доволство. Ако Ейлин бе очаквала Берингар да я посрещне с обичайното напоследък приветствие, я очакваше изненада. Облекчение ли й донесе тя, или разочарование, не беше ясно. Берингар не се виждаше никакъв.

Засега предположенията се потвърждават, мислеше си доволен Кадфел, вървейки с равна крачка по пътя си. През цялото време Берингар съумяваше да остане невидим и едва на връщане към манастира Кадфел го зърна да се задава на един от конете си. Яздеше, без да бърза, просто се разхождаше, като си подсвирваше закачливо. Той поздрави весело Кадфел, изразявайки радостно учудване от тази толкова неочаквана среща:

— Какво виждам, брат Кадфел се е отлъчил от службата в неделя сутринта!

Със сериозен глас Кадфел разказа надълго за посещението при болното дете и за задоволителните резултати от лечението.

— Кръгът на вашите умения наистина е изумителен! — с радостно учудване възкликна Берингар. — Надявам се, че сънят ви е бил спокоен след вчерашния дълъг работен ден?

— Известно време ме бяха налегнали разни мисли — отвърна Кадфел, — но после поспах. Както виждам, все още не сте лишен от ездитен кон.

— А, това ли! Не предвидих обстоятелството, че, макар и издадена в неделя, заповедта няма да започне да се изпълнява, преди да измине Божият ден. Ще имате възможност утре да се уверите — той несъмнено казваше истината, сигурен в източника си. — Диренето ще е много старателно — Кадфел знаеше, че говори не само за конете и храните. — Крал Стивън е донейде обезпокоен от връзките си с църквата и нейните предстоятели. Трябваше да се сетя, че ще изчака да мине неделата. Така е по-добре, получаваме отсрочка един ден. Тази вечер ще можем да си стоим у дома пред очите на всички, спокойни и невинни. Така ли е, Кадфел?

Той се засмя, наведе се от седлото и потупа по рамото отец Кадфел, после заби пети в хълбоците на коня и пришпори животното в тръс към „Свети Джайлс“.

Когато след обяда Кадфел излезе от магерницата, Берингар отново се виждаше точно отсреща, в трапезарията за гости, седнал нехайно, но така, че да не изпуска нищо от очи. Кадфел го поведе невинно след себе си към кlostера^[1], седна там на слънце и подремна блажено, уверен, че през това време Годит се отдалечава на безопасно разстояние. И след като се събуди, поседя още малко, за да е напълно сигурен и да поразмисли.

Лично Берингар държеше всяко негово движение под око. Очевидно не желаше да повери такава работа на някой от хората си или на наемник. Вършеше я сам и като че ли с удоволствие. Щом бе готов да преотстъпи Ейлин на Курсел дори за час, значи отдаваше изключително голямо значение на задачата си. Аз съм избраникът, мислеше си Кадфел, който ще го отведе до целта му, до съкровището на Фицалън. И явно няма да ме изпусне от очи. Така да бъде! След като това не можеше да се предотврати, оставаше да бъде обърнато в полза на самия отец.

Така че не изтощавай прекалено наблюдателя си, но и не го подготвяй отнапред за онова, което си намислил да правиш. Той те кара да си блъскаш главата с гатанки, накарай го и ти да поблъска своята.

И монахът се запъти към своята сушилня, където най-съвестно се занимава със своите настойки — и с полуготовите, и с наскоро сложените. Прекара там целия следобед, докато не приближи часът за вечернята. Не се и опитваше да си представи откъде точно го

наблюдава Берингар, само се надяваше, че дебненето е отегчило до полуда един толкова действен и неспокоен човек.

Курсел или беше останал целия ден в манастира — дар от небето, възможността, която му се бе паднала, не бе за изпускане, — или се бе върнал за службата. Появи се под ръка с умислената, скромно свела глава Ейлин. Когато брат Кадфел се зададе откъм градината, офицерът спря и го поздрави сърдечно:

— Радвам се да ви видя при други, по-добри обстоятелства, отче. Надявам се никога повече да не ви се падне такава задача. Но поне двамата с Ейлин придадохте известна пристойност на картината, която иначе щеше да бъде съвсем грозна. Много ми се иска някак да смекча отношението на негово величество към манастира: той все още не е склонен да забрави, че отецът игумен го призна с известно закъснение.

— Мнозина други също направиха тази грешка — отговори философски Кадфел. — Е, ще го преживеем някак.

— Надявам се. Но засега негово величество не възнамерява да отпусне на манастира по-големи привилегии, отколкото на гражданството. Ако стане така, че бъда принуден да изпълнявам тук заповеди, с които никак не ми е приятно да се явявам между тези стени, надявам се, ще разберете, че го правя неохотно и че просто нямам избор.

Иска си прошка предварително, помисли Кадфел, сещайки се за предстоящото утре изземване. Значи наистина ще има толкова нещо, както и предполагах. Този тук са го натоварили с черната работа и държи да разтръби, че тя не му харесва и че от него да зависеше, би я избегнал. Може би дори пресилва нежеланието си заради дамата.

— И да се случи такава неща — каза той приветливо, — всеки от ордена ще е наясно, че изпълнявате войнишкия си дълг. Не бива да се опасявате, че ще си навлечете омразата ни.

— В същото убеждавах и аз Адам — разпалено се обади Ейлин и в същото време силно се изчерви заради това назоваване с малкото име. Вероятно беше за пръв път. — Но той не иска да повярва. Така е, Адам, нагърбваш се с чужда вина, все едно да заявиш, че си убил Джайлс със собствените си ръце, което не е вярно. А нима бих могла да виня дори фламандците? И те са изпълнявали заповеди! В тия страшни времена човек може най-много да избере пътя си по съвест и да изтърпи всички последствия от избора си, каквито и да са.

— И в добри, и в лоши времена на човека не е дадено да прави нещо по-добро от това — мъдро се обади Кадфел. — И понеже ми се представя случай, госпожо, нека ви дам отчет за милостинята, която ми поверихте. Всичко е раздадено, трима бедни нуждаещи се бяха възрадовани. Не попитах за имената им, затова не ги знам, но прочетете една молитва за трима клетници, които го заслужават и вероятно също се молят за вас.

Наистина ще го направи, помисли си той, докато я гледаше как влиза в храма под ръка с Курсел. В този кръстопътен момент от живота ѝ, останала без роднини, наследница на богатство, което беше предоставила на краля, тя вероятно отчаяно се мятеше между килията и света. Той в своята зрялост бе избрал килията, а на нея от сърце желаше света, но по възможност един свят, по-привлекателен от този, който я заобикаляше сега, за да разцъфне в него младостта ѝ.

Докато бързаше да се присъедини към братята, той се размина с Годит, упътила се към нейния ъгъл.

Очите ѝ му отправиха трескав въпрос и той каза тихо:

— Да! Направи всичко, както ти казах.

Важното бе до края на вечерта да продължи да задържа Берингар далеч от Годит. Действията му трябваше да са на длан, нейните — скрити и незнани. А с обичайните вечерни занимания това нямаше как да стане. Вечерята винаги траеше кратко, Берингар със сигурност щеше да се навърта около магерницата след края ѝ. Агапите в малката трапезария, четенето от жития на светци бяха все занимания, които Кадфел при сгода охотно пропускаше, както направи и сега, повеждайки невидимия си спътник първо към лечебницата на кратко посещение при стария брат Реджиналд с болните стави, а после към онзи край на игуменската градина, който бе най-отдалечен от сушилнята му и от манастирската порта. Сигурно точно сега бяха свършили вечерните занимания с послушниците и Годит можеше да бъде видяна някъде между бараката ѝ и портата. Затова бе важно Кадфел неотклонно да задържа вниманието на Берингар върху себе си дори с цената на толкова скучно занимание, като прочистването на игуменските рози и карамфили. Както и досега, от време на време проверяваше дали Берингар го наблюдава, и се уверяваше, че

следенето продължава с неотслабващо търпение. През деня то като че ли бе по-разхлабено, колкото да се предотврати не особено голямата вероятност корав противник като Кадфел да предприеме нещо в най-неочаквания момент. Главните събития се очакваха след залез-слънце.

След втората вечерна служба в топло време братята винаги разполагаха с малко свободно време под колоните на кlostера или в градината, преди да отидат в постелята. Вече бе притъмняло съвсем и Кадфел си помисли със задоволство, че Годит е стигнала, където трябва, и че Торолд е с нея. Но реши за всеки случай да се забави още малко и се прибра с останалите в спалното помещение. Която и от двете стълби да хванеше, за да излезе оттук — нощната, до църквата или другата, външната, — неизбежно щеше да бъде засечен от наблюдателя, застанал в отсрещната страна на двора, при салона за гости.

Избра нощната и излезе през отворената северна врата на църквата, а оттам покрай женския параклис и малката трапезария се измъкна през двора към градините. Не си правеше труда да се оглежда и да се ослушва за своята сянка, знаеше, че го следва безшумно и не го изпуска от поглед, макар и от разстояние. Нощта беше тъмна, но погледът бързо се нагаждаше, а той помнеше колко сигурно умееше да се движи Берингар в мрака. Сега сигурно очакваше да се насочи към същия брод на потока, откъдето се бяха върнали предната вечер. Човек, тръгнал по тайна работа, за нищо на света не би минал през портата.

Кадфел прегази потока и спря за миг, колкото да се увери, че Берингар го следва. На лицето му се появи усмивка, когато сред ромона на течението долови един-два почти безшумни плисъка. Сега трябваше да следва по този бряг течението до мястото, където се вливаше в реката. Там имаше тясно мостче, на една крачка от каменния мост пред Шрусбъри. Пресече пътя, спусна се по насипа към външните манастирски градини и бързо се озова в сянката на първия свод, вторачен в леко искрящите отблясъци от водовъртежите на мястото, където някога бе закотвена плаващата мелница. В основата на каменния стълб бе израсъл истински гъсталак — никой не си правеше труда да разчиства толкова стръмен участък. Клоните на раките висяха ниско и листата им плаваха по водата, а отдолу можеха да се скрият пет-шестима наблюдатели.

Лодката беше във водата, вързана за сведените клони — черупка, която лесно се пренасяше и по суша. Този път не беше обърната на брега както обикновено. На дъното ѝ, надяваше се Кадфел, лежеше солиден вързоп, увит в чували от воденицата. Не биваше да го виждат с товар в ръцете. Надяваше се отдавна да е станало ясно, че не носи нищо.

Той влезе в лодката и отвърза въжето. Вързопът наистина беше на дъното и при опипване изглеждаше достатъчно тежък. Кадфел натисна дългото весло и в мига, когато течението го отнесе под първия свод, зърна нагоре по склона слабото раздвижване на една по-тъмна сянка.

После всичко стана неочаквано лесно. Дори и силните очи на Хю Берингар не можеха да различат подробностите в тъмното под моста. Дори и неговите уши щяха да чуят само някакво дрънчене в камъка на верига, която се издига със закачена на нея тежест, после плясък и стичаща се вода, сякаш нещо е било току-що изтеглено от реката, накрая отново дрънчене на олекналата верига. И всъщност всичко стана точно така, само дето дланите на Кадфел отпуснаха веригата постепенно, за да не се разбере, че товарът си стои завързан в края ѝ, а в Севърн бе топнат за миг вързопът от лодката, за да се стече водата на каменния корниз. Следващата част от плана можеше да се окаже по-рискована, тъй като се основаваше върху предположения за същинските намерения на Берингар. Отец Кадфел бе заложил своя живот и живота на други хора върху преценката си за един човек.

Тъй или иначе, дотук всичко мина без грешка. Той насочи малката лодка към брега, а над него една сянка побърза да се шмугне навътре. Знаеше, че се насочва към пътя, за да го изчака там и да види накъде ще тръгне. Всъщност Кадфел бе готов да се обзаложи, че Берингар вече и това е отгатнал. С ловки бързи движения той завърза лодката на мястото ѝ — тази нощ бързината му бе само прикритие, както и потайността. Изпълзя предпазливо в края на широкия път и за миг се изправи на фона на нощния небосклон уж за да се увери, че наоколо няма никой, така че наблюдателят добре да различи големия вързоп, метнат на превитите му плещи.

Стрелна се безшумно през пътя и закрачи забързано обратно нагоре по течението на потока. Прецапа през брода и излезе в нивята, а оттам се мушна в гората, следвайки пътя, който бяха минали предната

нощ. Слава Богу, вързопът не беше особено тежък, макар че Торолд и Годиш се бяха постарали да му придадат внушителни размери. Даже твърде внушителни, унило си помисли Кадфел, за един застаряващ монах, който трябва да го мъкне на четири мили, че и отгоре. Напоследък нощите му бяха орязани. Веднъж да изпрати по живо, по здраво двамата млади, и ще проспие всичките предобедни молитви и първата утринна чак на следващия ден. После, разбира се, ще се покае подобаващо.

Сега вече можеше да разчита само на догадки. Дали Берингар нямаше да реши, че вече е ясно накъде отива, или пък да се усъмни в нещо, което да го накара преждевременно да се върне и да развали всичко? Не! С противник като Кадфел не можеше да бъде сигурен в нищо, преди да види с очите си къде ще скрие товара, и да се увери, че се връща обратно с празни ръце. Дали пък нямаше да се изпречи на пътя му? Защо му е? За да мъкне сам товара, който сега един стар глупак влачеше наместо него към мястото, откъдето скритите коне лесно щяха да го пренесат някъде другаде?

Сега вече Кадфел ясно си представяше цялата картина и изводите бяха доста мрачни. Ако Берингар бе убил Никълъс Фейнтри, за да сложи ръка сам на съкровището, сега целта му беше да постигне нещо повече, да се възползва от новите допълнителни обстоятелства. Оставяйки отец Кадфел да му приготви конете и съкровището на удобно място, той бе на път да изпълни първоначалния си замисъл. Но в добавка, ако просто изчакаше Кадфел да доведе на същото място и бегълците, което отецът очевидно възнамеряваше да направи, можеше да отстрани единствения свидетел на убийството и да вземе като заложница някогашната си годеница. Какъв подарък за крал Стивън! Позицията на Берингар при краля щеше да бъде подсигурена, престъплението — потулено завинаги.

Това, разбира се, бе най-лошият вариант. Съществуваха и други възможности. Берингар можеше да няма пръст в убийството на Фейнтри, което не пречеше сега, след като бе открил съкровището, да пожелае на всяка цена да го присвои. Старият монах едва ли представляваше някаква пречка в плана му да забогатее или — ако бе решил да служи на интересите си по друг начин, да се навре под кожата на краля. Излизаше, че на Кадфел не му остава много живот, след като свали от уморените си рамене бремето, с което ги бе

натоварил. Ще видим, помисли си той, по-скоро заинтригуван, отколкото уплашен.

Отмина завоя на потока и преди да навлезе в гората, пусна вързопа от раменете си с шумно сумтене, после седна на него уж за почивка, а всъщност за да се увери в тихото присъствие на другия мъж, който също бе принуден да спре не за да почива.

Шумът бе съвсем тих наистина, но все пак го долови със задоволство. Човекът беше тук, упорит и неумолим — роден съзаклятник! Представи си лицето му в тъмното: доволно, готово да се разтегне в усмивка. Вече знаеше как ще завърши тази вечер. С малко късмет — по-точно, по волята Божия, укори се мислено той — ще успее да се прибере в манастира за утринната.

Оборът тънеше в мрак, но слабият шум от стъпките му бе достатъчен, за да събуди брат Луи. Само след миг той вече беше навън със запалена борина в едната ръка и с камата в другата, целият нащрек.

— Бог да те благослови, братко! — каза Кадфел и смъкна с облекчение вързопа от гърба си. Само да му паднеше в този миг младият Торолд! Не можеха да го накарат повече да мъкне вързопи или ранени тела! — Пусни ме да вляза и затвори вратата.

— Заповядай! — каза отец Луи и му направи път.

Отец Кадфел тръгна обратно след петнайсетина минути. Колкото и да се ослушваше, този път не чу нищо, не долови никаква опасност. Скрит в тъмното, Хю Берингар бе видял как влиза в обора, може би дори бе изчакал да се увери, че излиза без товара си, а после, като истински син на нощта, се бе разтворил в нея и без повече грижи бе поел към абатството. Кадфел направи същото. Вече беше сигурен за почвата, върху която стъпваше. Когато изби камбаната за утринната, той излезе от спалното помещение с останалите братя, упъти се по нощната стълба към църквата и се помоли благочестиво.

[1] Правоъгълен двор в католическите църкви. Обикновено с градина в средата, той е заобиколен с колонада, предназначена за благочестиви разходки на монасите. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ОСМА

Още преди да изгрее слънцето този августовски понеделник, кралските офицери завардиха с постове всички пътища, извеждащи от Шрусбъри, а навред из града вече бяха разположени отряди, готови да тръгнат по улиците и да претърсят всяка къща. Носеше се слух, че освен коне и храна щяло да се търси още нещо, при това най-старателно.

— По всичко личи, че момичето се крие наоколо — беше настоял Прескот пред краля, когато се яви да му докладва за издирванията. — Поне единият от заловените коне несъмнено е от оборите на Фицалън, а мъжът, който се хвърли в Севърн, явно е имал спътник, на когото още не сме хванали дирите. Тя е сама и едва ли е стигнала далеч. Всичките ви съветници са единомисленици: ваше величество не бива да я оставя да се измъкне. Попадне ли в наши ръце, Адъни със сигурност ще дойде да я освобождава, той няма друго дете. Нищо чудно и Фицалън да се яви, за да не носи срама, че я е оставил да загине...

— Да загине? — повтори кралят, настръхнал заплашително. — Нима някой смята, че аз убивам млади девойки? Кой говори за смърт?

— За нас може и да звучи нелепо — сухо отвърна Прескот, — но нищо чудно един разтревожен баща, който тръпне в очакване, да си помисли най-лошото. Вие, разбира се, няма да се отнесете безчовечно с девойката. Можете да поцадите и баща ѝ, ако се окаже ваш пленник, че дори и Фицалън. Но негово величество трябва да направи всичко възможно, за да не им позволи да се присъединят към императрицата. Това не е отмъщение за Шрусбъри, а просто една разумна мярка, за да осигурите собствената си мощ и да отслабите врага си.

— Така е — призна Стивън без особено въодушевление. Сега, след като гневът и омразата бяха стихнали, го бе завладяло по-привичното му безразличие, ако не и леност. — И все пак не съм съвсем убеден, че трябва да използвам по този начин девойката.

Спомни си, че бе поставил условие на младия Берингар да издири годеницата си, ако иска да спечели кралското

благоразположение, но младежът, макар и да се явяваше от време на време, за да изрази почитанията си, като че ли не проявяваше особено рвение в диренето. Нищо чудно, помисли си кралят, да е разгадал намеренията ми по-добре от мен самия.

— Тя трябва да бъде доведена тук, за да избегне негово величество сблъсъка с войските на баща ѝ, ако не и на неговия сюзерен. Отстраняването на тези вражески сили ще спести усилия и ще запази живота на мнозина. Не бива да се пренебрегва тази възможност.

Съветът беше разумен и кралят го знаеше. Целта оправдаваше средствата: Адъни можеше да постои затворен при по-лек режим, когато го заловят.

— Добре! — каза той. — Претърсете навред, и то старателно.

Приготовленията наистина бяха старателни. Адам Курсел се придвижи към манастира откъм Форгейт със своите войници и с една дружина фламандци. Докато Вилем Тен Хейт установяваше охранителен пост при „Свети Джайлс“, за да спира ездачите и да претърсва колите, които излизаха от града, а помощникът му завардваше пътеките и бродовете през реката, Курсел любезно, но безкомпромисно зае вратарската къщичка на манастира и заповяда никой да не бъде пускан нито навътре, нито навън. Това стана десетина минути преди утринната, вече по светло. Почти не се вдигна шум, но приор Робърт долови някакво необичайно раздвижване и неспокойствие при портите, накъдето гледаха прозорците на килията му, и слезе бързешком да види какво става.

Курсел се поклони, с което не заблуди никого, и почтително помоли за правомощия, които, както всички знаеха, вече бе получил. И все пак любезността донейде уталожил възмущението на приора.

— Пресвети отче, имам заповед от негово величество крал Стивън да поискам свободен достъп навсякъде във вашия манастир, една десета от провизиите, събрани тук, и здравите коне, които все още не са взети за нуждите на войската. Заповядано ми е също да разпитам и да претърся не се ли крие някъде наоколо Годит, дъщерята на изменника Фълк Адъни, която вероятно все още се намира в Шрусбъри или недалеч от него.

Приорът вдигна тънките си посребрени вежди и погледна надолу иззад дългия си аристократичен нос.

— Нима наистина се надявате да откриете това лице тук? Мога да ви уверя, че няма подобна особа в сградите за гости, единственото място, където би могла да се намира.

— О, това е просто формалност — каза Курсел, — но имам заповед и не мога да показвам по-голяма благосклонност към едни, за разлика от други.

Неколцина иноци вече се бяха скупчили отстрани и тревожно остреха уши, а също и един-двама ученици, сънени и уплашени. Учителят на послушниците дойде да прибере питомците си, но също остана и се заслуша.

— Това трябва веднага да се докладва на игумена — каза приорът с възхитително хладнокръвие и тръгна към килията на отец Херибърт. Зад гърба му фламандците залостиха портата и поставиха охрана, преди да се насочат към хамбарите и оборите.

Отец Кадфел, който две нощи поред бе пропускал дълги часове от първия сън, проспа нахлуването на кралските хора и се събуди чак когато камбаната удари за утринна, тоест когато бе прекалено късно, за да направи друго, освен да се облече набързо и да слезе с останалите братя в църквата. И едва тук от глухото шушукане, от вида на залостената порта, от сновящите фламандци и уплашените ококорени лица на момчетата, от суетнята и тропота на копита в оборите разбра, че събитията го бяха изпреварили, отнемайки инициативата от ръцете му. Сред разтревожените и объркани младежи в църквата нямаше и помен от Годит. Той се измъкна веднага след края на утринната и забърза към колибата. Вратата зееше отключена, снопчетата съхнеци билки, редицата хавани и гърненца си стояха в абсолютен порядък, одеялата ги нямаше на пейката, а вместо тях се мъдреха небрежно поставена кошница със свежа лавандула и едно-две шишета. Годит не се виждаше нито в колибата, нито в градините, нито в граховата нива, в чийто край се мержелееше бледата като восък купа слама, приготвена за прибиране в хамбарите. Нямаше и следа от обемист вързоп, увит в чувал и вероятно още мокър от речната вода, почти сигурно прекарал нощта под сухите билки, както и от лодката, с която бе захлупен. Всичко това — лодката, съкровището на Фицалън и Годит — се бе стопило яко дим.

Годит се събуди малко преди утринната с тревожното съзнание за тежката задача, която ѝ предстоеше. Тревогата я поведе навън и тя изтича да види какво става при портата. Колкото и безшумно и съгласувано да действаха войниците, във въздуха се усещаше някаква необичайна възбуда, дочуваха се по-различни гласове, лишени от благопристойното монашеско смирение на братята. Малко преди да надигне глава над градинския зид, съзря фламандците да слизат от конете и да затварят портите, а Курсел — да се покланя на приора. Замръзна при звука на собственото ѝ име, произнесено съвършено невъзмутимо. При едно щателно претърсване нямаше начин да не я открият. Подложеха ли я на разпит с останалите момчета, нямаше да успее да изиграе комедията под множеството изпитателни погледи. При това, ако се разбере коя е, навярно щяха да проучат всичко около нея и да намерят онова, което пазеше. А трябваше също да прикрива отец Кадфел и Торолд. Младежът се беше върнал послушно във воденицата, след като я бе изпратил благополучно до колибата заедно със съкровището. Снощи тя за малко не го помоли да остане с нея и сега се радваше, че между него и опасността лежи цялата местност Гей, че гората е наблизко, а остриите му сетива отдалеч ще доловят тревогата и навреме ще го предупредят да изчезне.

В съзнанието ѝ предишната вечер бе като весел приключенски сън, незнайно защо зареден с неизразима сладост. Двамата едновременно задържаха дъха си в прикритието, докато Кадфел не отведе своята сянка далеч от моста, после отвързаха лодката, измъкнаха оцеждащите се дисаги и ги увиха в сухи чували, за да направят нов вързоп, досущ еднакъв с този на Кадфел, а ръцете им се докосваха върху веригата, докато я опъваха по-далеч от каменния стълб, за да не дрънчи, след което загребаха безшумно срещу течението покрай граховата нива. Лодката също да се скрие, бе заръчал Кадфел, защото ще потръбва и утре вечер, ако имаме късмет. Снощното приключение беше сън, тази сутрин дойде събуждането и ето че в този миг на нея наистина ѝ трябваше лодката.

Не можеше да се види с отец Кадфел, за да получи наставления. Вързопът трябваше да се изнесе веднага, и то не през портата. Нямаше с кого да се посъветва, трябваше сама да вземе решение. Слава Богу, фламандците първо щяха да плякосат конюшните, хамбарите и

избите и чак тогава да се насочат към градината, значи разполагаше с известно време.

Тя побърза да се върне в колибата, сгъна одеялата и ги смуши под пейката зад редицата гърнета и хавани, така че леглото ѝ се превърна в обикновена полица за разни предмети, после остави вратата невинно отворена, за да влиза светлина. Промъкна се към купата слама и измъкна лодката от скривалището и, а с нея и вързопа. Истински късмет беше, че нивата, леко наклонена, бе покрита с подрязани стъбла и лодката се хлъзгаше гладко по тях, та успя без особени усилия да я довлече до потока. Завърза я за брега и се върна да примъкне и съкровището, което натовари в нея. До вчера никога не се беше качвала в такава лодка, но Торолд ѝ показа как да върти веслото, а и постоянното течение на потока ѝ помогна.

Вече ѝ беше ясно какво може да направи. Нямахме никаква надежда да се промъкне незабелязано по течението до Севърн: постове вече със сигурност бяха завардили главния път, моста, вероятно и двата бряга. Но съвсем наблизо един широк канал се отдалечаваше надясно от реката към яза на главната манастирска воденица. Оттам течението минаваше през рибарниците, въртеше колелото и се устремяваше към езерото, за да се слее отново в него с потока и да го придружи до реката. Непосредствено зад воденицата трите къщички за високи гости с малки градинки се издигаха до самата вода, още три подобни скриваха яза от погледите. В най-близката до воденицата къща бе настанена Ейлин Сиуърд. Курсел наистина бе обявил, че ще претърсва навред, но със сигурност можеше да се очаква, че от всички сгради в района на манастира най-повърхностно щеше да бъде огледана къщичката на Ейлин.

Може и да сме от две враждуващи страни, мислеше си Годит, докато въртеше несръчно, но упорито греблото, за да завие в спокойните води на широкия канал, но едва ли жена с лице като нейното ще ме хвърли на вълците! И наистина ли сме от две страни? Не сме ли вече от една и съща? Тя поднесе на Стивън всичко, което притежаваше, а той обеси брат ѝ! Баща ми постави живота и земите си в ръцете на императрицата, но тя следва свой си път и не ми се вярва особено да се е загрижила какво ще стане с него или с когото и да е друг. Според мен братът на Ейлин ѝ е бил много по-скъп, отколкото някога ще бъде крал Стивън, а за мен без всякакво съмнение баща ми и

Торолд значат повече, отколкото императрица Мод. Защо ли му трябваше на сина на стария крал да се дави на оня кораб, та сега Стивън и Мод да се дърпат за наследството, наместо да си седят в замъците и да ни оставят на мира!

Воденицата вече се издигаше от дясната ѝ страна. Днес колелото не се въртеше и водата от улея се изливаше свободно в яза, образувайки малки насрещни вълни в отсрещния бряг, които се връщаха към канала. Отсамният бряг се издигаше право нагоре около половин метър до най-ниската част на тесните градинки. Ако успееше да повдигне вързопа догоре, все някак щеше да изтегли и лодката. Коренът на една надвиснала върба се потапяше оголен във водата и тя омота на него въжето, след което се зае да вдигне съкровището към стърчащия над ръба гребен на тревата. Тежко ѝ беше, но все пак успя да го подхване удобно. Лодката се наклони опасно, но миг преди да се обърне, вързопът се закрепил по някакъв начин и Годит усети, че ѝ олеква. Опря ръце с благодарност от двете му страни и за пръв път в очите ѝ избиха сълзи и потекоха надолу по бузите.

Защо толкова мъка за тези дрънкулки! — бунтуваше се душата ѝ. Пет пари не давам за тях, интересуват ме само Торолд и татко. И отец Кадфел! Ще бъде предателство спрямо него, ако запокитя вързопа на дъното на яза и го оставя там. Той положи толкова усилия дотук, сега аз трябва да продължа. А и Торолд изгаря от желание да изпълни задачата, която му е възложена. Това е по-важно от златото. Иначе вързопът не ме интересува...

Тя избърса решително страните и очите си и понечи да прекрачи на брега, но това се оказа не толкова лесно, защото краката ѝ оттласкваха навътре лодката и въжето се опъваше. Най-сетне успя и с това да се справи, вече ругаейки, наместо да плаче, но пък установи, че едва ли ще успее да извлече и лодката, без да я пробие в стърчащите корени. По-добре да я остави във водата. Легна по корем, скъси въжето и се увери, че възелът е здрав, после помъкна омразния си товар нагоре към сянката на къщата и почука на вратата.

Отвори ѝ Констанс. Годит си даде сметка, че е едва осем часа, а Ейлин обикновено ходеше на службата в десет и може би още си беше в леглото. Но явно раздвижването в манастира бе стигнало вече и дотук, Ейлин беше на крак и облечена, защото веднага изникна зад рамото на прислужничката.

— Какво има, Констанс? — в този миг видя оплесканата и раздърпана Годит, запъхтяна под тежестта на големия вързоп. Пристъпи напред с неподправена тревога: — Годрик? Какво се е случило? Отец Кадфел ли те праща? Нещо не е наред ли?

— Познавате ли това момче, госпожо? — учудено попита Констанс.

— Познавам го, това е помощникът на отец Кадфел.

Искрящият ѝ поглед обходи Годит от главата до петите, спря се на зацапаните бразди от сълзи, на тежко повдигащите се гърди и тя избута назад прислужничката. Момчето несъмнено бе в отчаяно положение, макар че от устата му не излизаше зов за помощ.

— Влизай бързо! Дай да ти помогна, няма да те питам какво съдържа товарът ти. Констанс, затвори вратата!

Годит най-сетне се озова на сигурно място, между дървените стени. Ясното утринно слънце грееше през отворения източен прозорец. Двете стояха и се гледаха: Ейлин, така женствена в синята си рокля, с бухнала като облак край лицето ѝ златна коса, и Годит, омърляна и дрипава в смешната си, извънредно широка туника и неугледните панталони, с чорлави орязани кичури и лице, зацапано с пръст, трева и пот.

— Дойдох да моля за подслон — каза просто Годит. — Хората на краля ме търсят. Голяма ще им е печалбата, ако ме хванат. Аз не съм Годрик, аз съм Годит. Годит Адъни, дъщерята на Фълк Адъни.

Сепната и заинтригувана, Ейлин плъзна поглед от изящния овал на лицето към изваяните, макар покрити в бозаво крайници. После отново вдигна глава към решителното предизвикателно изражение и в очите ѝ пламна искра.

— Да влезем в моята спалня — кимна тя делово към отворения прозорец, — по-далеч от пътя. Там няма никой да ни безпокои и ще можем да си поговорим спокойно. Внеси си и багажа, аз ще ти помогна.

Двете хванаха от двата края вързоба със съкровището на Фицалън и го внесоха във вътрешната стая, където никой, дори и Курсел не би посмял да си пъхне носа. Ейлин притвори тихо вратата. Годит седна на един стол до леглото и усети как всички жили в тялото ѝ потрепват, а мускулите ѝ се отпускат. Тя облегна глава о стената и погледна Ейлин.

— Навярно си давате сметка, госпожо, че мен ме знаят като враг на краля? Не бих искала да ви създавам неприятности. Нямам какво да ви кажа, ако решите, че дългът ви повелява да ме предадете.

— Уважавам прямотата ви — отвърна Ейлин — и не ми създавате никакви неприятности. Не съм сигурна какво би помислил за мен кралят, ако ви предам, но знам какво би отсъдил Господ, а и собственото ми мнение за мен не би било по-високо. Можете да останете тук. Двете с Констанс ще се погрижим никой да не ви безпокои.

Външно отец Кадфел успя да запази самообладание по време на утринната, на първата литургия и на твърде съкратения дневен сбор, докато вътрешно кършеше пръсти и се косеше за необяснимото самодоволство, с което си бе позволил да се успи, позволявайки на врага да го изненада. Порталът беше залостен, оттам и пиле не можеше да прехвъркне. Дори за него изходът бе невъзможен, за Годит да не говорим. Отвъд потока не се виждаха войници, но едва ли речният бряг бе оставен без наблюдение. Дори ако Годит бе успяла да тръгне с лодката, къде можеше да отиде? Във всеки случай не срещу течението, защото отначало коритото на потока се виждаше отвсякъде, а после ставаше твърде стръмно и каменисто за такъв съд. Очакваше всеки миг да се разнесе врявата, която щеше да означава, че са я заловили, и всеки миг, който минаваше без тази тревога, му носеше огромно облекчение. Момичето имаше ум в главата и може би се бе измъкнало, един Господ знае как. При това заедно със съкровището, което трябваше да стигне невредимо до получателя си!

На сбора игумен Херибърт произнесе кратко, измъчено и невесело слово, за да обясни нахлуването в манастирските предели, и даде наставления на братята с достойнство да съблюдают нарежданията на кралските офицери, без да престават крепко да следват всекидневните си задачи, доколкото им е позволено. Лишението от мирски блага е жадувано изпитание за онзи, чието упование е насочено към отвъдното. На отец Кадфел поне му остана частичната утеха, че кралят едва ли ще пожелае да прибере една десета от неговите билки и мехлеми, макар че едва ли би се отказал от някое

шише вино. Игуменът ги разпусна със заръката да вършат мирно работата си до голямата литургия в десет часа.

Отец Кадфел се върна в градините и разсеяно подхващаше ту това, ту онова, докато мислите му все още блуждаеха другаде. Дори и по светло Годит можеше сравнително безопасно да прецапа потока и да се мушне в най-близката горичка, но нямаше как да е замъкнала тежкия вързоп със себе си. Внимателно бе заличила всички следи от престоя си в колибата, тръгнала бе със съкровището и с лодката. Нямаше как да е стигнала по потока до реката, защото щеше вече да е заловена. Всяка минута без лошата новина го изпълваше с увереност. Но където и да се намираше, тя се нуждаеше от помощта му.

Не биваше да забравя и Торолд в изоставената воденица отвъд ожънатата нива. Можеше само горещо да се надява, че е успял овреме да чуе какво става и че е избягал в гората. Междувременно той самият не можеше да направи нищо, освен да чака и да не се издава. Ох, само да свърши това мъчение преди края на деня и той да открие изгубените си чеда след заник-слънце! Още тази нощ ще ги изпрати на запад. Всъщност тогава сгодата може би щеше да е най-голяма: навред ще е претърсено, преследвачите ще са уморени и ще разслабят бдителността си, всеки ще е погълнат от своите загуби и ще тича да сподели с другите какво му е отнел кралят, братята ще се отдадат на горещи благодарствени молитви, че и това изпитание е отминало.

Кадфел се появи в главния двор навреме за литургия. Навсякъде бе задръстено с войскови каруци, натоварени с чували, около оборите се суетяха фламандци. Изненаданите гости на манастира разпалено се опитваха да запазят конете си от изземване, но това се удаваше единствено на онези, които успеяха да докажат, че вече са на кралска служба. Само няколко грохнали кранти бяха пощадени. Една от манастирските коли също бе конфискувана заедно с впряга ѝ и натоварена със зърно от хамбарите.

Някакво раздвижване настана при портата. Широките крила бяха залостени и до тях стоеше охрана, но ето че някой с уверена дързост чукаше отвън на малката вратичка и искаше да влезе, фламандците решиха, че може да е някой от техните, пратен от поста при „Свети Джайлс“ или от кралския стан, и открянаха вратичката. На прага се появи смирената фигура на Ейлин Сиуърд с молитвеник в ръка,

благочестиво покрила златната си коса с бяла жалейна забрадка и с шапчица.

— Имам разрешение да присъствам на службата — с мила усмивка заяви тя.

И понеже войниците почти не разбираха английски, повтори същото с нежен глас на френски. Думите ѝ не им направиха никакво впечатление, но в мига, когато се канеха да захлопнат вратата под носа ѝ, един офицер зърна молителката и забърза към нея.

— Имам позволение от мосю Курсел да присъствам на литургията — търпеливо повтори Ейлин. — Името ми е Ейлин Сиуърд. Ако се съмнявате, попитайте го, той ще ви каже.

Изглежда, наистина си бе осигурила тази привилегия, защото след няколко бързи реплики вратичката се разтвори докрай, стражата се отдръпна и я пусна да влезе. Тя прекоси суетнята в главния двор, все едно не виждаше нищо необикновено, и се отправя към кlostера и южната врата на храма. Но забави крачка, когато видя отец Кадфел да си проправя път сред сновящите войници и роптаещите пътници, така че пътищата им се пресякоха на вратата. Тя го поздрави смирено, но в мига, когато се разминаваха, прошепна:

— Бъдете спокоен, Годрик е на сигурно място в моята къща.

— Хвала на Господа и на вас! — на един дъх изрече Кадфел. — Щом мръкне, ще дойда за нея.

Ейлин бе изрекла мъжкото име, но по леката ѝ заговорническа усмивка той позна, че думата не я изненада.

— Лодката? — попита безшумно.

— Под моята градинка, готова!

Тя влезе в църквата, а Кадфел с внезапно олекнало като перушинка сърце отиде благопристойно да се нареди в шествието на братята.

Сврян в клоните на едно дърво в края на гората източно от крепостта, Торолд дояждаше къшея хляб, който си носеше, и няколко ранни ябълки, откъснати в покрайнините на манастирските градини.

Отправеше ли поглед на запад през реката, виждаше не само зъберите на крепостните стени и кули, но и надясно от тях, едва забележими между върховете на дърветата, палатките на кралския

стан. Там едва ли имаше много хора сега, когато почти всички бяха пръснати из манастира и града.

Торолд с радостна изненада установи, че тялото му вече доста добре се справя с възникналите изпитания. Повече се измъчваше съзнанието му. Не че бе извървял много път, нито пък се бе напрегнал особено, като се махне катеренето на това удобно и листато дърво, но движенията на контузените мускули го изпълниха със задоволство, зарасналият разрез на бедрото почти не се усещаше, ранената в рамото ръка постепенно се раздвижваше. За сметка на това сърцето му се свиваше от тревога за Годит, този малък брат, който така внезапно се бе превърнал наполовина в сестра, наполовина в нещо повече. Разбира се, имаше вяра в отец Кадфел, но не биваше да стоварва цялата отговорност за нея върху монашеските плещи, колкото и широки и крепки да бяха. Торолд се терзаеше и се гризеше отвътре, продължавайки обаче да отхапва от откраднатите ябълки. Нуждаеше се от цялата възможна сила, която можеше да събере.

По брега на Севърн, между него и реката, с методична равномерност преминаваше патрул и всеки път той замираше неподвижен, докато не отминеха и не се изгубеха по посока на манастира и моста. Не знаеше колко трябва да се отдалечи от града, за да заобиколи веригата.

Сутринта го събуди някакъв шум откъм моста, който не можеше да се сбърка, усилен от водата, с натрапчив ритъм. Множество мъже, конници и пешаци, трополяха по каменната дъга високо над речната повърхност и екотът от стъпките им се носеше стремително по цялото корито. Дървените стени на воденицата, каналите поемаха такта и му го предаваха. Той скочи и се облече бързешком, като инстинктивно грабна всичко, което можеше да издаде присъствието му. Едва тогава се осмели да надникне. Видя дружините да се разгръщат след моста и почака да разбере повече, защото му стана ясно, че е добре обмислена операция. Огледа още веднъж дали не е оставил нещо, хвърли в реката каквото не можеше да носи, и се измъкна през покрайнините на манастирската земя към гората от другата страна на крепостта, далеч от напредващия по брега на реката патрул.

Не знаеше за кого или за какво са тръгнали, но му беше ясно кой можеше да попадне в лапите им, и сега единствената му мисъл беше как да намери Годит, където и да се намираше, и как да се изправи

между нея и опасността. Разбира се, най-добре беше да я отведе далеч оттук, в Нормандия.

Отначало войниците тръгнаха на групички по брега, проправяйки си път в гъсталака, където го бе открила Годит. Претърсиха запустялата воденица и очевидно нищо не намериха, слава Богу! Сега се бяха разпилели, той се почувства в безопасност, смъкна се предпазливо от дървото и хлътна навътре в горския гъстак. Между моста и „Свети Джайлс“ кралският път за Лондон бе осеян с множество дюкяни и къщи, та трябваше да се държи по-далеч от него. Кое бе по-добре: да заобиколи още на изток и да пресече пътя някъде след „Свети Джайлс“ или да изчака и да се върне обратно по същия път, след като шумотевицата отmine? Бедата беше, че не се знаеше кога ще стане това, а тревогата за Годит не му даваше мира. Заобикалянето на „Свети Джайлс“ щеше да отнеме време, след пресичането на пътя потокът не би бил пречка, но пък от манастирските градини можеха да изскочат всякакви изненади. Стигнаше ли без препятствия дотам, щеше да се потули някъде и да наблюдава, докато му се удаде възможност да се шмугне в купата грахова слама. И ако всичко бе спокойно, можеше да се добере до сушилнята, в която не бе проверявал, и колибата, приютила Годит през последните седем нощи. Така е, по-добре беше да продължи и да направи този кръг. Връщането назад неминуемо щеше да го изведе близо до моста, където до мръкнало ще има войници, а вероятно и през цялата нощ.

Забавянето го измъчваше, той жадуваше за бързи действия. Внезапният набег бе изкарал навън множество уплашен, възмутен и неспокоен народ и Торолд трябваше да полага усилия, за да се промъква незабелязано. Тук всички се познаваха и странник като него не можеше да не привлече вниманието и да не предизвика тревога. На няколко пъти му се наложи да се дръпне навътре в гората и да лежи неподвижно, докато опасността отmine. Онези, които живееха покрай главния път и първи бяха понесли удара, вече се разпръсваха, всеки в самотата си. Другите, които гледаха добитък или обработваха земя по-надалеч, се стичаха да разберат какво става, привлечени от глъчката. Притиснат между тези две вълни, Торолд прекара един злосъщ ден, запълнен с тревоги и изчакване, докато най-сетне успя да отmine поста с безкомпромисните грубияни на Вилем Тен Хейт, вече успели да

натрупат цяла камара чували, които иззеха от роптаещи пътници заедно с десетина яки коня. Тук свършваха последните къщи на града, нататък се простираше полето с по някоя колиба тук-там. Движението по пътя половин миля отвъд поста беше слабо, Торолд пресече лесно и веднага отново залегна в един храст до потока, за да се огледа.

На това място потокът се раздвояваше, при бента срещу течението се отклоняваше воденичният улей. Двете сребърни ленти блестяха в заревото на слънцето, което много бавно се спускаше на запад. Сигурно приближаваше времето за вечерня. Крал Стивън трябва вече да бе свършил с манастира, след като имаше да претърси цял Шрусбъри.

Долинката тук беше тясна и стръмна, нямаше къщи и тревата бе оставена за паша. Торолд се стрелна през нея, прескочи с лекота воденичния улей и мина потока по камъните. Насочи се по течението на прибежки, от прикритие на прикритие, и горе-долу по времето, когато се четеше вечернята, бе излязъл в по-равните поляни до ожънатата грахова нива на отец Кадфел. Тук обаче беше много открито, наложи се да се отдалечи от потока, за да се мушне в една китка храсти. Оттук добре се виждаха покривите на манастирските постройки, стърчащи над синорите, високата кула и върхът на църквата, но не и онова, което ставаше под тях. На пръв поглед всичко изглеждаше спокойно — голият ожънат склон, купата слама, където с Годит бяха скрили лодката и съкровището преди някакви си деветнайсет часа, червеникавите зидове на градините, полегатият покрив на един хамбар. Трябваше или да изчака още малко, докато се смрачи, или да поеме риска и при първа възможност да се метне през потока и да се навре в купата. Но пък непрекъснато минаваха хора, всеки по работата си — някакъв овчар водеше стадото си, жена се връщаше от гората с кошница гъби, две деца прибираха ято гъски. Можеше просто да мине покрай тях с поздрав и те щяха да приемат това за естествено, но не и да пресече пред очите им брода и да кривне в манастирските земи. Така неминуемо щеше да привлече вниманието, а над нивите все още издалеч ехтяха необичайни шумове, подвижвания, заповеди и скърцане на каруци. А и един конник се виждаше от неговата страна на потока, на известно разстояние надолу по течението, и той поляка идваше насам, сякаш беше поставен тук да пази единствения неограден изход от манастирските земи. Вероятно

точно така и беше, макар да не влагаше особено старание, ако се съдеше по бавния ход на коня. И един мъж стигаше. Достатъчно бе да извика или да свирне с пръсти, за да довтасат на часа десетина фламандци.

Торолд залегна ниско в храстите, без да откъсва поглед от него. Конят беше висок и кокалест, як, но някак непривлекателен, нашарен на петна от кремаво до тъмносиво, а ездачът — млад тъмнокос човек със смугла кожа, със самоуверено насмешливо лице и небрежно-предизвикателна стойка на седлото. Тъкмо непринудената му осанка, както и цветът на коня привлякоха вниманието на Торолд. Това беше същото животно, което видя при изгрев-слънце начело на дружината по брега на реката, този мъж бе слязъл от него, влизайки пръв в напуснатата воденица. После го настигнаха пет-шестима пешаци, той ги изчака на прага да свършат претърсването и всичките тръгнаха. Торолд не се лъжеше: сутринта бе наблюдавал внимателно сцената, защото се опасяваше, че въпреки всичко вътре може би бе останало нещо, което да събуди подозренията. Същият кон и същият ездач. Сега бавно се приближаваше, привидно нехаен, но Торолд вече бе наясно. Този мъж не пропускаше нищо наоколо, очите, които се стрелкаха с безразличие насам-натам, бяха живи, съобразителни и много зорки.

В този миг обаче конникът направи обратен завой и освен него нищо не помръдваше във вечерното поле. Само още малко да се отдалечеше, и Торолд можеше да се опита да пресече потока. Дори да се намокреше целият в бързината, нямаше да се удави, а нощта щеше да е топла. Трябваше на всяка цена да се добере до Годит, да успокои тревогата си.

Кралският офицер безгрижно отминаваше все по-надалеч, без да обръща глава. Освен него не се виждаше жива душа. Торолд се изправи и се затича през откритата поляна, после прецапа потока, стъпвайки безпогрешно, случайно или по инстинкт, накрая влезе в бледнеещата ожъната нива на другия бряг. Хвърли се и се зарови като къртица в купчината слама. След всичките страхове на този ден не се изненада да открие, че лодката и съкровището са изчезнали, и нямаше време да се замисли добър знак ли е това, или лош. Придърпа разпилените стъбла, загърна се в тях като в бодлива жълтеникава дантела, изплетена от слънчеви лъчи и топлина, и се просна треперещ,

с обърнатата навън глава, за да може да гледа през мрежата към своя безгрижно яздещ враг.

Врагът също се беше обърнал и сега стоеше на място, загледан в потока, като че инстинктивно бе доловил нещо. Няколко минути стоя, все толкова невъзмутим, но и все толкова нащрек, после, без ни най-малко да променя ритъма, потегли насам.

Торолд съвсем затаи дъх, докато го гледаше как приближава. Конникът не бързаше, лениво отдаден на ритъма, сякаш просто си убиваше времето с това безкрайно сноване напред-назад. Но когато стигна до края на граховата нива, задържа коня и дълго и напрегнато се визира в потока. После очите му се спряха на рехавата купа и я обходиха. Торолд като че ли забеляза върху мургавото лице едва доловима усмивка. Даже му се стори, че както стискаше поводата, едната ръка леко се повдигна в движение, напомнящо поздрав. Не, това беше глупост, просто му се бе сторило! Ездачът вече отминаваше, загледан по течението на воденичната вада към вливането ѝ в реката. Повече не се обърна.

Торолд се отпусна под леката си завивка, обхвана уморената си глава, намести хълбоците си в ровката пръст и заспа от изтощение. Когато се събуди, беше почти съвсем тъмно и много тихо. Полежа известно време напрегнато заслушан, после изпълзя навън в сумрачната самота и се запромъква неспокойно по склона към манастирските градини, сам сред хилядите билки на Кадфел, поели слънчевия пек и безброй ухания. Намери колибата с гостоприемно отворена врата и надникна боязливо в топлия ѝ здрач.

— Слава на Господа! — прозвуча гласът на отец Кадфел, който се надигна от пейката, за да го вкара вътре. — Предполагах, че ще се опиташ да стигнеш дотук, оглеждах се навън всеки половин час и ето че най-сетне дойде. Сядай сега и се отпусни, най-мъчното отмина!

С тих настойчив глас Торолд попита единственото, което имаше значение:

— Къде е Годит?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Откъде ли можеше да знае, че в този миг Годит гледа собственото си отражение в огледалото на Ейлин, което Констанс държеше отдалеч, за да може да се види почти цялата.

Измита, сресана и пременена в брокатена златоткана рокля на Ейлин, тя се въртеше наляво-надясно, упоена от насладата да е отново жена. Лицето ѝ не беше вече лице на хлапак, а на достолепна млада господарка, оценяваща силата си. Меката светлина на свещите я правеше още по-загадъчна и странна в собствените ѝ очи.

— Да можеше той да ме види сега — замечтано изрече тя, забравяйки, че досега не бе говорила за друг мъж, освен за отец Кадфел и че дори на Ейлин не биваше да споменава за Торолд и неговата задача. За себе си бе разказала почти всичко, но това беше в отговор на добрината.

— Значи има и той? — попита Ейлин и очите ѝ заблестяха със съучастническо любопитство. — И ще дойде с теб, накъдето си се запътила? Извинявай, не бива да те разпитвам, няма да е честно. Но защо пък да не му се покажеш с тази рокля? След като се измъкнете, можеш да продължиш пътя си облечена като жена.

— Не ми се вярва — тъжно поклати глава Годит. — Едва ли ще е възможно точно по този път.

— Тогава просто я вземи със себе си. Напъхай я в онзи голям вързоп. Аз имам много, ти тръгваш без нищо, а все ще ти потрябва рокля, когато стигнеш безопасно място.

— Да знаеш само как ме изкушаваш! Толкова си мила! Не, не мога да я взема. А и особено в началото всичко трябва да се носи на гръб. Но съм ти много благодарна и никога няма да забравя жеста ти.

Просто така, за удоволствие, бе изпробвала всички дрехи на Ейлин, като Констанс ѝ помагаше с готовност, и във всяка нова рокля си представяше как се явява пред Торолд без предупреждение и той я зяпва с изумени очи. Не знаеше къде е той и какво прави, но успя да прекара един блажен следобед, неразяждан от терзания. Той

непременно щеше да я види в целия ѝ блясък — ако не в тази, то в друга рокля, с накити и с порасла коса, сплетена и навита като тази диадема над челото ѝ. После се сети как седяха един до друг, как ядяха сливи и хвърляха костилките в Севърн през процепите в пода на воденицата, и се разсмя. Каква полза да си придава важност пред Торолд?

Тъкмо сваляше диадемата от главата си, когато се разнесе припряно, но и предпазливо чуване по външната врата, и за момент трите замръзнаха, вторачили една в друга ужасени погледи.

— Дали все пак не са решили да претърсят и тук? — с тревожен шепот запита Годит. — Май ви докарах беля...

— Не! Адам ме увери тази сутрин, че няма да идват — каза Ейлин и се изправи решително: — Ти остани тук с Констанс. Заклучете вратата. Аз ще отворя. Може би отец Кадфел вече идва за теб...

— Няма как да е той, те все още наблюдават.

Почукването съвсем не бе прозвучало заплашително и все пак Годит се затаи до залостената врата и напрегнато се заслуша в откъслечните думи, които стигаха до нея. Ейлин бе въвела посетителя в преддверието. Прозвуча мъжки глас, нисък и подчертано любезен.

— Адам Курсел! — промълви беззвучно Констанс и се усмихна разбиращо. — Толкова е влюбен, че не може да се откъсне!

— А Ейлин? — прошепна любопитно Годит.

— Кой знае! Не, тя не, поне засега.

Същия глас Годит бе чула и сутринта, отправен към вратаря и иноците на портата със съвършено различен тон. Но воинските задължения едва ли бяха от най-приятните и можеха да превърнат дори най-благовъзпитания рицар в смръщен грубиян. Нищо чудно тъкмо този смирен и загрижен мъж, който нежно разпитваше за здравето на Ейлин, да бе истинският Курсел.

— Надявам се, че суматохата не ви е разтревожила прекалено — казваше той. — В манастира няма да има повече проверки, можете да си отдъхнете.

— Никой не ме е безпокоил — с мил глас го увери Ейлин. — Нямам от какво да се оплача, вие наистина бяхте много внимателен. Мъчно ми е само за хората, на които иззеха богатата им. И в града ли е същото?

— Да — гласът му издаваше съжаление, — и ще продължи утре. Но манастирът може да си отдъхне, тук приключихме.

— А намерихте ли девойката, която търсехте?

— Не.

— Какво ще си помислите — предизвикателно попита Ейлин, — ако ви кажа, че се радвам?

— Ще си помисля, че не съм и очаквал друго от вас и че точно за това ви ценя. Едва ли сте в състояние да пожелаете някому зло, а още по-малко: плен на едно невинно момиче. Толкова много научих за вас, Ейлин — последва кратко развълнувано мълчание, после той продължи: — Ейлин...

— Гласът му премина в шепот и Годит вече не различаваше думите. Всъщност не беше и нужно, интимният настоятелен шепот бе красноречив сам по себе си. След малко прозвуча нежният глас на Ейлин:

— Не можете да очаквате от мен отзивчивост точно тази вечер, след един ден, донесъл толкова изтощителни вълнения за много хора. Тяхното изтощение по някакъв начин се предава и на мен. Вероятно и вие сте не по-малко уморен. Нека да се наспя добре тази нощ, ще имаме по-добри моменти за този разговор.

— Напълно сте права! — каза той и това отново бе гласът на воин, поел службата на изпънатите си рамене. — Моля за извинение, наистина моментът не беше подходящ. Моите хора вече са при портата и трябва да отида при тях, а вие си починете. Вероятно още петнайсетина минути ще чувате маршируващи нозе и скърцане на коли, но после всичко ще утихне.

Гласовете се отдалечиха към входната врата. Годит чу, че тя се отвори и след няколко приглушени реплики и неразличими думи отново се затвори. Резето изщрака и миг след това Ейлин почука на вратата на спалнята.

— Отворете ми, той си отиде.

Тя застана на прага и заруменялото ѝ смръщено лице изразяваше по-скоро радостно притеснение, отколкото неприятно чувство.

— Мисля си — започна тя и усмивката ѝ в този миг много би зарадвала Адам Курсел, ако можеше да я види, — че не съм направила нещо неприятно за него, като те скрих. Според мен той изпитва

облекчение, че не те е намерил. Отиват си, свърши се вече. Остава да изчакаме отец Кадфел и нощта.

В колибата до сушилнята отец Кадфел успокои своя пациент, нахрани го и се погрижи за раните му.

След като получи обнадеждаващ отговор на своя първи въпрос, Торолд послушно легна върху ложето на Годит, а Кадфел смени превръзката на рамото му, намаза с мехлем и стегна вече почти зарасналия разрез на бедрото.

— Ако заминете тази нощ за Уелс — каза той, — трябва да си подготвен, да не допуснем някоя от раните да се отвори.

— Тази нощ? — възбудено попита Торолд. — Тази нощ ли ще бъде? С нея?

— Крайно време е, вече трудно удържам положението — каза Кадфел и в гласа му прозвучаха самодоволни нотки. — Не че вие двамата сте ми омръзнали, но ще се почувствам по-спокоен, когато потеглите към земите на Оуейн Гуинед. Ще ви дам препоръка, която да връчите на първия срещнат уелсец. Фицалън и бездруго е съобщил за теб на Оуейн, а Оуейн не забравя думата си.

— Веднъж да се метнем на конете и да потеглим... Ще се грижа добре за Годит! — закле се Торолд.

— И тя за теб. Ще ѝ дам от този мехлем и още някои неща, които могат да ѝ влязат в работа.

— И тя е успяла да пренесе лодката и съкровището! — все повече се разпалваше Торолд. — Че колко са девойките, които могат да запазят присъствие на духа, за да се справят с всичко това? И онази, другата девойка я е скрила! И е съобразила да дойде и да ви каже! Не можете да отречете, отец Кадфел, тук, в Салоп, имаме страхотни жени! — после той млъкна и се замисли. — И сега как ще я изведем оттам? Може да са оставили охрана. А и аз как ще се измъкна през портата? Вратарят не може да не се усети, че никога не съм влизал. А пък лодката е там, не е тук.

— Замълчи за малко — каза Кадфел, докато пристягаше превръзката, — остави ме да помисля. Разкажи ми по-добре за себе си, как прекара деня? Справил си се добре, струва ми се. Успял си да

разчистиш воденицата, защото за нея не се каза нищо. Чу ги навреме, така ли?

Торолд му разказа за своя дълъг, опасен и все пак неопишуемо скучен ден, изпълнен с втурване и спиране, тичане и притаяване, бързане и прокрадване.

— Наблюдавах през цялото време, докато шестима въоръжени пешаци и един офицер на кон претърсваха шубраците по брега на реката и воденицата. Сигурен съм, че вътре не намериха нищо. Първо офицерът влезе сам, после привика и хората си. По-късно видях същия офицер — спомни си той, — чак вечерта, когато пресякох потока и се шумгнах в купата. Яздеше сам нагоре-надолу по брега, между реката и вадата за воденицата. Познах го по стойката и по коня. Изчаках да се обърне с гръб и тогава пресякох, а после той обърна коня и когато стигна точно срещу мен, спря и се загледа там, където се криех. В оня миг бях готов да се закълна, че ме вижда. Беше се вторачил право в мен. И дори се усмихваше! Сигурен бях, че ме е открил. И тогава изведнъж си тръгна. В крайна сметка, изглежда, не ме е видял.

Кадфел остави мехлемите и се замисли. После попита тихо:

— Каза, че си го познал по коня. Какво толкова му имаше на тоя кон?

— Висок и особен на цвят. Огромен, страхотен звяр. Не е красив, но е много як и шарен: коремът му е кремав, хълбоците и гърбът — чисто черни.

Кадфел се почеса по едрия загорял нос и после — по още по-загорялата тонзура.

— А ездачът?

— Млад мъж, сигурно на моя възраст, смугъл и строен. Сутринта отдалеч различих само облеклото му и стойката върху седлото: държеше се съвсем непринудено върху онова чудовище. Вечерта видях и лицето му. Слабо, скулесто, с черни очи и черни вежди. Подсвиркваше си — добави Торолд, учуден, че си спомня и тази дреболия. — При това много мелодично!

Вярно, че често си подсвирква, припомни си Кадфел. Припомни си и коня, останал в манастирските обори, след като двата по-добри и не толкова биещи на очи заминаха. Два мога да дам, бе заявил собственикът им, но не и всичките четири, нито пък по-свестните. Уж бе принуден да избира, а ето че спокойно яздеше единия от останалите

два коня. Едва ли му бе отнет и другият. Значи бе излъгал. Положението му при краля съвсем не е било несигурно, щом е взел участие в днешното претърсване. При това, както изглежда, с особена задача. Кой му я е възложил?

— И мислиш, че може да те е видял?

— След като се скрих, надникнах и го видях да гледа натам, откъдето бях минал току-що. Предполагам, че може би с ъгълчето на окото ме е зърнал, докато притичвах.

Този мъж има очи и на гърба, помисли Кадфел, и ако изобщо пропусне нещо, значи то не си струва. На Торолд каза само:

— Спря, загледа се към теб и отмина, така ли?

— По едно време дори реших, че ми маха с ръка за поздрав — призна си Торолд, усмихнат на собственото си простодушие. — В онзи миг едва ли не ми се привиждаха призраци на всяка крачка, до такава степен се тревожих за Годит. Но той просто се обърна и отмина все така спокойно. Значи не ме е видял все пак.

Кадфел мислеше за случката с почуда и възхищение. Сумракът се сгъстяваше. Все още не беше съвсем тъмно, просто слънцето избледня, след него и заревото на залеза и само в западния край на небосвода остана зеленикаво сияние.

— Няма начин да ме е видял, нали? — запита Торолд, стреснат, че може да е довел опасността толкова близо до Годит.

— Не се притеснявай, синко — уверено каза Кадфел. — Няма място за тревога, аз си знам работата. Време е да отида на вечерната служба. Ти залости след мен и гледай да подремнеш малко върху леглото на Годит, защото после до изгрев-слънце ще ти трябват много сили. Ще дойда да те взема веднага след службата.

Преди службата обаче намери време да се отбие в оборите и не бе изненадан, когато установи, че нито петнистият жребец, нито другарят му с широкия гръб са вързани пред яслата. След службата невинно се отби и към пристройките за гости, за да научи, че сред миряните в мъжкото отделение липсват Хю Берингар и неговите трима войни. Вратарят си припомни, че малко след като Берингар се прибрал привечер след претърсването, хората му излезли навън. Около половин

час по-късно ги последвал и той самият, без да изглежда особено припрян.

Значи така, рече си Кадфел. Противникът смело бе заложил всичко на карта, убеден, че каквото има да става, ще е именно тази нощ. Добре, нека сега да видим дали моята смелост в залагането може да се мери с неговата, дали и аз с такава проницателност виждам намеренията му, както той моите.

Какво излизаше: положението на Берингар пред краля изобщо не е било поставяно под въпрос и конете му не са били ни най-малко заплашени от изземване, така че с укриването им той е преследвал някаква друга своя цел. При това ме превърна в съучастник!

Защо? Ако наистина му е трябвало скривалище, спокойно е могъл сам да си го намери. Целта му е била аз да науча къде са конете, оставени на разположение, изкушаващи. Трябва да изведа двама бегълци далеч от града и от лапите на краля и той е бил наясно, че това ще ме накара да му помогна. Заложил двата коня като примамка, за да ме накара да донеса на същото място и съкровището, пригответо за отнасяне. Така е подредил нещата, че не е необходимо да преследва жертвите си, а просто да седи и да чака да събере цялата жътва на едно място и да му я поднесе в ръцете.

Следователно тази нощ ще ни чака при това с войниците си.

Оставаха обаче още някои недоизяснени подробности. Какво е целял например Берингар, ако наистина се бе престорил, че не вижда скрития Торолд? Можеше да се предположи, че, търсейки Годит, се е надявал едната птичка да го отведе при другата. Да, но когато сега премисляше всичко, излизаше, че е съвсем малко вероятно Берингар да не е разпознал Годит и да не е бил съвсем наясно къде се намира изгубената му годеница. В такъв случай, щом е знаел, че Годрик е Годит и че един човек на Фицалън се крие в старата воденица, е имал пълната възможност веднага след като Кадфел намери съкровището, просто да събере всичките три трофея и да ги поднесе на доволния и благодарен крал. Това, че не го бе направил, а бе избрал един далеч понесигурен начин на действие, можеше да означава, че целта му е друга. Например да плени Годит и Торолд и да ги предаде, получавайки си съответната награда, а златото на Фицалън да прати не обратно в Шрусбъри, а да го връчи на своите хора или сам да отпраши с него към собственото си имение. В такъв случай конете бяха не само примамка

за един глупав стар монах, а и подготвено средство за пряко пренасяне на съкровището до Мейсбъри, без да се налага минаване през Шрусбъри.

Всичко това важеше, разбира се, при условие че не Берингар бе убил Никълъс Фейнтри. В противен случай планът му би се различавал в една съществена подробност. Той би се стремил Годит да бъде заловена, за да стане примамка за баща си, а Торолд да бъде заловен не жив, а мъртъв. Мъртъв значи безмълвен. Второ убийство, което да заличи първото.

Доста зловеща перспектива, помисли си Кадфел с изненадващо спокойствие. Освен, разбира се, ако всичко не означаваше нещо съвършено различно. И е точно така, да не ми е името Кадфел! Ако не позная, никога вече няма да влизам в схватка с млад и умен противник!

Той се прибра в колибата с ведър дух, готов за нова безсънна нощ. Торолд беше буден и нащрек. Вдигна резето веднага щом разбра кой е.

— Време ли е? Как ще стигнем до къщата? — щеше да бъде на тръни, докато сам не се увереше с очите си, че тя е на свобода, здрава и читава.

— Винаги се намира начин. Но още не е достатъчно тъмно и тихо, така че ти стой засега и си почивай, тази нощ ще има да мъкнеш, докато стигнем при конете. Аз сега трябва да отида в спалното крило и да си легна с братята. Не се притеснявай, ще се върна. Приберат ли се всички, ще се измъкна. Постелята ми е точно до нощната стълба, а приорът е на другия край и спи като заклан. Не забравяй, че църквата има страничен изход към Форгейт. Това е единствената врата не към двора, а право навън. От там до къщата на госпожица Сиуърд са няколко крачки и според теб вратарят при портата няма ли си друга работа, освен да записва кога на някой гражданин ще му хрумне да закъснее?

— Значи това момиче Ейлин е можело да влезе в църквата през страничната врата като всички останали миряни? — озадачен се досети Торолд.

— Можеше, но тогава нямаше да има възможност да говори с мен. И освен това е предпочела да набие в очите на всички привилегиите, дадени ѝ от Курсел, за да разберат фламандците, че трябва да се съобразяват с нея. Умно момиче! О, и ти си имаш умно

момиче, млади момко, което, надявам се, заслужаваш, а Ейлин едва сега изпробва силите си и установява на какво е способна, и както ми се струва, не пада по-долу от нашата Годит.

Торолд се усмихна в топлия здрач на колибата, убеден при всичките си притеснения, че друга като Годрик-Годит няма.

— Добре, но дори и вратарят да не обръща внимание на закъсняващите граждани — поде отново той, — ще си затвори ли очите, ако се мерне някое бенедиктинско расо?

— Че кой ти е говорил за бенедиктински раса по късна доба? Ти, млади момко, ще отидеш да доведеш Годит. Вратата за енорияшите никога не е заключена, а и вратарската къщичка е наблизо, ако стане нужда. Като му дойде времето, оттам ще те преведа. А ти ще отидеш в последната малка къща при воденицата и ще преведеш Годит с лодката от яза до мястото, където каналът се събира с потока. Там ще ви чакам.

— Третата къща откъм нашата страна — прошепна Торолд със светещи в мрака очи. — Знам я!

Пламъкът на благодарността и задоволството му изпълни колибата и раздвижи тежките упоителни ухания на билките. Сам щеше да бъде пратеникът, който щеше да вземе Годит, за да я отведе — като тайно и чудотворно грабване на невяста.

— И когато доплуваме до потока, ще ви сварим на брега откъм абатството?

— Там ще съм, без мен никъде да не ходите! А сега си почини още малко, един час. Не пускай резето, може да заспиш. Аз ще дойда да те взема, когато всичко утихне.

Планът на Кадфел вървеше без засечка. След тежкия ден всеки побърза да пусне кепенците, да духне свещта, да залости вратата и да се мушне под завивките. Торолд чакаше буден в колибата, когато Кадфел дойде да го вземе. Двамата минаха през градините, през малкия двор между пристройките за гости и игуменските килии, после през кlostера и влязоха в църквата през южния вход, като навред ги обгръщаха тишина и спокойствие, които сякаш не принадлежаха нито на деня, нито на нощта, а единствено на това затишие между молитвите. Не размениха и дума, докато бяха в църквата, рамо до рамо под високата кула, и после, облегнати на западната врата. Кадфел

отмести голямото крило и се послуша. Очертанията на затворената манастирска порта тъмнееха, но вратичката бе подканящо откритата. Рамката ѝ очертаваше малък светъл прорез в мрака на нощта.

— Всичко е спокойно. Ти върви! Чакам ви при потока.

Момъкът се промуши през тесния процеп и излезе по средата на пътя, все едно се връщаше от оборите. Кадфел внимателно и безшумно затвори вратата. Без да бърза, тръгна обратно по същия път и под звездното небе се спусна през градините към полето, придържайки се към десния бряг на потока, докато не стигна мястото, откъдето не можеше повече да продължи. Седна сред тревата и змийския грах и зачака. Августовската нощ беше топла и тиха, изрядко някой полъх раздвижваше листака, колкото да изтръгне въздишка от дърветата и да заглуши с този тих звук още по-тихите звуци, издавани от предпазливите и опитни мъже. Не че някой щеше да ги следи тази нощ. Не бе необходимо! Той просто вече се бе разположил в края на пътя им и ги очакваше.

Констанс отвори вратата и се дръпна уплашено назад, когато вместо монаха, когото чакаше, видя пред себе си един млад мирянин. Но Годит стоеше до нея, напрегната, изгаряща от нетърпение, и с кратък, почти безгласен вик се хвърли покрай нея и се озова в обятията му, до сърцето. Пак се бе превърнала в Годрик, макар че за него вече не можеше да бъде друга, освен Годит, която все още не беше видял истински. Тя се притискаше в него, смееше се и плачеше, прегръщаше го, гълчеше го и му се заканваше, всичко това на един дъх, а едновременно докосваше с нежни пръсти бинтованото му рамо, разпитваше го, после отменяше всичките си въпроси, докато накрая внезапно млъкна, вдигна нагоре успокоеното си лице и зачака да я целуне. Напълно объркан и очарован, Торолд я целуна.

— Ти навярно си Торолд — обади се зад тях Ейлин със спокоен глас, сякаш, макар да го виждаше за пръв път, знаеше за техните отношения повече от него самия. — Затвори вратата, Констанс, всичко е наред.

Тя огледа младия мъж, преценявайки достойнствата му с наскоро добит опит, и остана доволна.

— Очаквах отец Кадфел. Тя искаше да тръгне сама, както дойде сутринта, но аз не я пуснах. Той ми каза, че ще я вземе. Не знаех, че ще прати теб. Всеки пратеник на Кадфел е добре дошъл.

— Тя ви е разказала за мен? — попита Торолд и се изчерви.

— Само каквото трябва да знам. Годит умее да пази тайна... и аз също — скромно заяви Ейлин. И тя сияеше заруменяла, радостно възбудена от заговора, но и със съжалението, че ролята ѝ свършва дотук. — Ако отец Кадфел ви чака, не бива да губим време. Трябва да стигнете колкото може по-далеч до видело. Ето го вързопа, с който дойде Годит. Изчакайте малко тук, докато аз проверя дали всичко е наред надолу в градината.

Тя се шумгна в топлата тишина, изправи се на брега на яза и се послуша напрегнато. Едва ли в манастира и околностите му бе оставена охрана след претърсването и прибирането на всичко необходимо. Може би от къщите насреца наблюдаваше някой буден? Навред беше тъмно, тя дори си помисли, че кепенците са пуснати въпреки горещината от страх някой фламандец да не се върне за плячка, която да мине покрай официалното изземване през деня. Дори и листата на върбата не помръдваха, останали на завет от слабия ветреца, който шушнеша в тревата по брега отсреща.

— Идвайте! — прошепна тя, като отвори леко вратата. — Тихо е. Вървете след мен, склонът е неравен.

Беше се сетила даже да смени светлата си рокля с тъмна, за да се слива със сенките. Торолд подхвана вързопа със съкровището на Фицалън за въжетото, с което бе омотан чувалът, и твърдо отстрани Годит, когато тя посегна да сподели товара с него. За негова изненада тя се покори и тръгна бързо и безшумно напред към лодката, завързана под сведените клони на върбата. Ейлин легна на брега и се протегна, за да издърпа черупката и да я задържи до отсечения половин метър надолу бряг на яза. Смирената и изпълнителна дъщеря бързо се учеше сама да взема решения и да разполага със собствените си възможности.

Годит слезе в лодката и с две ръце намести издутия вързоп между пейките. Черупката едва побираше двама души и хлътна застрашително, когато и Торолд стъпи в нея, но все пак запази равновесие. Щеше да ги откара, закъдето бяха тръгнали, както предишния път.

Годит се протегна и прегърна Ейлин, коленичила в тревата на ръба. Нямахше време за благодарствени слова, Торолд само целуна малката гладка длан, протегната към него, а после тя отвърза въжетото и го хвърли на борда. Лодката се плъзна леко под брега и се понесе към водовъртежите на изхода, обратно в потока, който пълнеше яза. Течението от улея ги подхвана и леко ги понесе напред извън яза, а Торолд пусна веслото. Годит се обърна, но различи само очертанията на върбата с тъмната маса на къщата зад нея.

Отец Кадфел се изправи във високата трева, когато Торолд прекара лодката до брега.

— Чудесно! — прошепна той. — Никакви затруднения, нали? Някой видя ли ви?

— Нямахше затруднения. Водете ни!

Кадфел поклати замислено лодката с една ръка.

— Остави Годит и багажа отсреща и се върни да ме вземеш. Не ми се иска да се мокря.

Когато и тримата се озоваха на другия бряг, той изтегли лодката от водата и Годит му помогна да я замъкнат до близката горичка и да я скрият. Тук, потулени под дърветата, можеха да си поемат дъх и да поприказват. Нощта беше тиха и мирна, пет спокойни минути тук, както заяви Кадфел, можеха да им спестят доста усилия занаяпред.

— Да си кажем тихичко две-три думи. Никой, надявам се, няма да види какво съдържа товарът ви, преди да сте стигнали далеч на запад, затова си мисля, че най-добре ще е отново да го разделим.

Много по-лесно се носят дисаги на рамо, отколкото този вързоп.

— Аз ще взема едните — нетърпеливо се обади Годит.

— Струва ми се, че наистина можеш да ги носиш известно време — съгласи се той.

Той разви чувалите и измъкна двата чифта кожени дисаги с широки ремъци, удобно лягащи на рамото, с равномерно разпределена още за конете тежест.

— Мислех си, че ще можем да си спестим половин миля, като използваме реката в началото — каза той, — но тази черупка няма да ни издържи. А и не е толкова далеч, целият път е към три мили.

Той нагласи едните дисаги на рамото си, същото направи и Торолд откъм здравата си страна.

— Не ми се е случвало да нося толкова скъпоценен товар — каза Кадфел на тръгване, — а дори няма да мога да го разгледам.

— За мен този товар е горчив — обади се Торолд зад гърба му. — Заради него Ник се прости с живота, а пък аз няма да мога да отмъстя за това.

— Ти сега за твоя живот мисли и гледай твоите грижи — каза Кадфел. — Няма да остане неотмъстен. Карай напред, Ник остави на мен.

Той поведе спътниците си по друг път, различен от онзи, който бяха минали с Берингар. Вместо да прекосят потока и да поемат право към конете отвъд Пъли, тръгна по на запад, така че, когато на юг се изравнят с обора, да са излезли и на около миля западно от него, по-близо до Уелс и в по-гъста гора.

— Ами ако някой ни проследи? — попита Годит.

— Никой няма да ни проследи.

Отговорът му прозвуча толкова уверено, че момичето го прие без повече въпроси. Не можеше да не е така, щом отец Кадфел го казваше. Тя не миряса, докато не взе товара от Торолд, но след около половин миля се запъхтя, започна да стъпва несигурно и той отново метна дисагите на здравето си рамо.

Клоните над главите им се разрешиха и се показа бледата дантела на небето. Бяха излезли на широка просека, която пресичаше косо тяхната пътека. Продължиха още няколко крачки по пътеката, която бе станала по-открита.

— Сега си отваряйте добре очите — спря ги Кадфел в една сянка, — защото после ще трябва без мен да дойдете до това място. Просеката, която отминахме, е чудесен прав път, останал от старите римляни. Вляво, на изток, извежда до моста над Севърн при Ачъм. На запад, от дясната ни страна, ще ви откара право до Пул и Уелс, а ако се натъкнете на някаква пречка, можете да завиете на юг и накрая да стигнете до Монтгомъри. Хванете ли го веднъж, гледайте колкото може по-бързо да яздите, макар на места да е стръмен. След като го пресякохме, остава още половин миля до брода на потока. Помъчете се да го запомните.

Очевидно в тази част пътеката се използваше повече, по нея можеха да се движат и коне. Бродът, до който стигнаха, беше широк и с равно дъно.

— А тук ще оставим багажа — каза Кадфел. — Няма начин да разпознаете едно дърво сред хилядите други в гората, но и няма начин да сбъркате единственото дърво до брода.

— Да оставим багажа ли? — изненада се Торолд. — Защо да не го занесем направо при конете? Нали казахте, че тази нощ няма да ни следят.

— Няма да ни следят.

Защо да следиш плячката си, когато знаеш къде отива, и си сигурен за нощта, когато ще се появи?

— Не губеше повече време, правете каквото ви казвам!

И той смъкна своите дисаги. Огледа се в тъмнината, с която очите им вече бяха свикнали. От дясната им страна над гъсталака до брода се издигаше корубестият дънер на полуизсъхнало старо дърво. Най-долният му клон падаше ниско в шубраците. Кадфел преметна дисагите през него, Торолд направи същото, без да го подканят. После се дръпнаха назад и се огледаха, за да се уверят, че само който ги бе скрил, можеше да ги намери. През гъстата шума не се виждаше нищо.

— Чудесно, моето момче! — каза доволно Кадфел. — Сега ще повървим малко на изток, докато тази пътека се събере с другата, пряката, по която вървахме досега. Трябва да стигнем до обора откъм правилната посока. Няма да е добре, ако някой любопитен разбере, че сме били с една миля по-близо до Уелс.

Вече без товар, Годит и Торолд се хванаха за ръка и тръгнаха след него доверчиви като деца. Усецаха, че вече почти са се измъкнали на свобода, и нямаха какво да кажат, само се държаха и вярваха, че всичко ще се нареди успешно.

Пътеката им се събра с пряката само на няколко минути път от оградата на обора. Дърветата останаха назад и небето избледня. Някъде в постройката блещукаше светлинка, между прътите се мяркаше бледо треперливо пламъче. Тихата спокойна нощ ги обгръщаше отвред.

Брат Анселм им отвори мигновено — явно някой разтревожен пътник бе донесъл чак дотук вестта за събитията от деня. Успокоен,

той ги издърпа бързо вътре и след като затвори портите, с любопитство изгледа двете млади лица зад гърба на Кадфел.

— Така си и мислех. Предчувствах го. Знаех, че ще дойдеше тази нощ. Научихме, че при вас нещата отиват на зле.

— Доста — призна с въздишка Кадфел. — Никому не пожелавам такива неприятности. И най-малкото на тия двамата. Деца, тези достойни братя се погрижиха конете ви да бъдат готови. Анселм, това е дъщерята на Адъни, а младежът е рицар на Фицалън. Къде е Луи?

— Оседлава конете — каза отец Анселм. — Той пръв ви усети и отиде веднага щом разбра кой идва. През целия ден имахме на ум, че ще трябва да избързаш. И храна приготвих за всеки случай, ето я торбичката. Не се тръгва на път без ядене. Пъхнал съм и едно шише вино.

— Добре! Ето ви и от мен нещо — каза Кадфел, като изпразни своята кесия. — Това са лекарства. Годит знае как да ги използва.

Годит и Торолд слушаха смаяни.

— Ще отида да помогна за конете — успя да изрече младежът, преплитайки от благодарност език.

Той пусна ръката на Годит и се запъти през малкия занемарен двор към яхъра. Това горско кътче, така несигурно в смутните времена, скоро отново щеше да стане гора, гъстата зеленина щеше да покрие за няколко лета дървените, и бездруго скромни постройките. Най-много за три-четири години Дългата гора щеше да погълне всичко.

— Отец Анселм — каза Годит, обхождайки с възхитен поглед гигантската фигура на монаха, — от все сърце ви благодаря от името на двамата за всичко, макар то да е било главно за отец Кадфел. Една седмица той беше мой учител и аз разбрах много неща. Готова съм да направя за него всичко, което мога. Обещавам ви, че двамата с Торолд никога няма да забравим онова, което сторихте за нас, и няма да се отречем от него.

— Господ да те благослови, чедо — отвърна умиленият и позасмян отец Анселм, — говориш като светите книги. Нима почтеният човек може да направи друго, когато една млада дама е в беда, освен да ѝ помогне? А също и на нейния млад другар!

Отец Луи се зададе откъм обора, повел жребеца, който Берингар беше яздил, когато доведоха двата коня. Торолд го следваше с черния.

Животните потръпваха нетърпеливо в мъждукащото осветление, добре нахранени и отпочинали.

— И товарът е съхранен — каза отец Анселм многозначително. — Аз лично бих го разделил, за да е удобно разпределен от двете страни на коня, но реших, че не е моя работа да го отварям, затова си стои, както го остави. Според мен най-добре ще е да го качим зад седлото на по-лекия ездач, но както кажеш.

Двамата отидоха да донесат вързоп, който Кадфел бе донесъл тук преди няколко нощи. Изглежда, някои неща оставаха недоизречени точно както Торолд и Годит бяха приели някои неща, без да се опитват да ги разберат. Анселм донесе вързоп на широките си рамене и го стовари пред оседланите коне.

— Ето и каиши, за да го вържем за седлото.

Те бяха помислили за всичко, дори на въжето имаше малки клупове, и в момента, когато промушваха през тях каишите, едно острие разсече ремъците, които държаха затворена вратата зад гърба им, и един ясен и уверен глас заповяда строго:

— Останете по местата си! Никой да не мърда! Всички да се обърнат бавно с ръцете настрани, така че да ги виждам. Заради дамата!

Те се обърнаха като насън, както им бе заповядал гласът, с обещани от изненада очи. Портата в оградата зееше с широко разтворени крила. В празното място се бе изправил Хю Берингар с меч в ръка. До двете му рамене се виждаха два опънати лъка, стиснати от яки ръце, а зад тях — примижали очи. И двете стрели сочеха към Годит. Осветлението беше слабо, но равномерно и напълно достатъчно за опитни стрелци.

— Чудесно! — доволен каза Берингар. — Радвам се, че така добре ме разбирате. Сега останете, както сте, и никой да не мърда, докато моят човек не затвори вратата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Всеки реагира според природата си. Брат Анселм се огледа крадешком за своята тояга, ала тя се оказа далече, брат Луи изпълни заповедта и вдигна настрани ръце, но веднага дясната започна неуловимо да се доближава към кръста му, където под расото се криеше камата. Годит в първия миг застина втрещена и веднага след това я овладя такъв гняв, че всичката кръв се дръпна от лицето ѝ и очите ѝ запламтяха. Отец Кадфел, един вид примирен с неизбежното, седна на вързопа и го покри с расото си, ако все още не е бил огледан с преценяващи очи. Торолд потисна инстинкта си да сграбчи дръжката на подарената от Кадфел кама, показва празните си ръце, втренчил непоколебимо очи в Берингар, и направи две дълги решителни крачки, като се озова между Годит и двамата стрелци. Отец Кадфел му се възхити и се усмихна в себе си. Във възбудата си момчето и не помисли, че ако бяха възнамерявали да проният целта си, стрелците имаха достатъчно време да го сторят, преди да се изпречи неговото тяло.

— Жестът е извънредно благороден — великодушно призна Берингар, — но едва ли е от особена полза. Съмнявам се, че допринася особено за щастието на дамата. Тук всички сме разумни хора и няма нужда от безсмислено геройство. Всъщност от това разстояние Матю спокойно може да наниже и двамата на стрелата си, но това няма да е от полза за никого, дори и за мен. Просто за момента ще трябва да приемете, че аз нареждам какво да стане.

И той го правеше. Хората му се въздържаха да приемат съвсем буквално заповедта и да стрелят при най-малкото движение, но нямаше съмнение, че всеки опит да се предприеме нещо срещу Берингар не би довел до нищо добро. От такова разстояние стрелата бе много по-бърза от всяка кама. Торолд протегна назад ръка, за да придърпа Годит по-близо, но тя се дръпна рязко встрани и излезе предизвикателно напред.

— Що за тон! — сопна се тя. — Ето ме, щом съм ви нужна, но за какво съм ви? Да не би заради земите ми? Може би възнамерявате да отстоявате правата си и да ме направите своя жена заради тях? Кралят лишава от именията моя баща и ме дава заедно с тях на един от новите си военачалници! Това ли представлявам за вас? Или искате просто да си купите благосклонността на Стивън, а мен да ме използват като примамка за по-доблестни мъже?

— Нито едното, нито другото — отвърна спокойно Берингар. Той с явно одобрение наблюдаваше опънатите ѝ рамене и вдигнатото горделиво лице. — Признавам, скъпа моя, че мисълта да се ожения за вас никога не ме е изкушавала толкова. Та вие сте съвсем различна от дебелото момиченце, което помня. Но, от изражението ви съдя, че сте готова да се омъжите по-скоро за дявола, а и моите намерения са вече други. Не, ако всеки от вас се държи като разумно същество, няма за какво да се караме. И за да се успокоите съвсем, Годит, ще ви кажа, че нямам намерение да насочвам хрътките по дирите на вашия герой. Защо да изпитвам злост спрямо един достоен съперник, след като се уверих, че е ощастливен с вашата благосклонност?

Той ѝ се надсмиваше, тя го разбра и настръхна. Но и в обидата си не можеше да не долови, че присмехът не е злобен. Въпреки доволството си звучеше леко и шеговито, почти приветливо. Годит отстъпи крачка назад и неволно хвърли умолителен поглед към отец Кадфел, но той седеше отпуснат, навел глава, сякаш ставащото не го засягаше. Тя отново се вгледа, този път по-внимателно, в Хю Берингар, чиито черни очи я наблюдаваха с безстрастна възхита.

— Струва ми се, че може да се вярва на думите ви — зачудено промълви тя.

— Не е трудно да се уверите. Вие сте тук, за да намерите коне за пътуването си. Ето ги! Можете да ги яхнете с вашия рицар и да потеглите, когато пожелаете. Никой няма да тръгне след вас. Никой, освен мен и моите хора не знае, че сте тук. Но ще ви е по-лесно и по-сигурно да пътувате, ако сведете товара си до най-необходимото — лукаво добави Берингар. — Този вързоп, на който отец Кадфел е приседнал нехайно като на удобен камък, ще задържа за спомен от вас, мила ми Годит, когато ме напуснете.

Годит едва се сдържа да не погледне отново към Кадфел при тези думи. С мъка успя да запази неподвижно лицето си, да не се разсмее

ликуващо и бе сигурна, че същото изпитва и Торолд няколко крачки зад нея, като в светкавица проумял всичко. Значи затова окачиха дисагите на дървото при брода, та да ги чакат на една миля по пътя им към Уелс. Цената, която сега им искаха, щяха да платят с леко сърце, но не биваше нищичко от тази лекота да проличи и да постави под заплаха успеха им. Отец Кадфел ѝ предоставяше възможност да затвърди победата и това беше най-голямото изпитание, пред което се беше изправяла досега, решаващо за собственото ѝ самоуважение. Този мъж пред нея струваше повече, отколкото бе предполагала, и изведнъж ѝ се стори, че нейният отказ от него е почти толкова благороден жест, колкото и неговият — връщането на свободата и щастието ѝ с друг мъж срещу някакъв си вързоп злато в замяна. За два прекрасни коня и свободен път към Уелс! И още за една благословия, не църковна, и все пак ценна.

— Значи ни пускате — каза тя. Не питаше, просто заявяваше. — Можем да потегляме!

— И то незабавно, ако смея да ви дам съвет. Нощта още не е превалила, но все пак утрото не е далеч. Чака ви доста път.

— Бъркала съм по отношение на вас — великодушно заяви Годит. — Никога не съм ви познавала. Ваше право беше да се опитате да спечелите този трофей. Ще признаете, надявам се, че ние също имахме право да се борим за него. В честна битка, с честна победа и загуба, не бива да има огорчени сърца. Съгласен ли сте?

— Съгласен съм! — кимна той с удовлетворение. — Вие сте ми по сърце като противник и няма да е зле вашият млад рицар да ви отведе по-скоро, преди да съм променил решението си. Товарът ще оставите, разбира се...

— Няма какво да се прави, ваш е — каза Кадфел, докато се изправяше неохотно. — Какво мога да кажа, освен че го спечелихте в честна борба.

Без да бързат, очите на Берингар обхождаха увития в чували вързоп. Това наистина беше познатият му товар, който Кадфел бе домъкнал тук от Севърн.

— Тръгвайте тогава и добър път! Остават ви няколко часа до разсъмване.

Погледът му най-сетне се спря и на Торолд. Разгледа го от главата до петите. Младежът с похвално самообладание се бе

въздържал от намеса, оставяйки Годит да се оправи сама в обстоятелства, които отчасти му убягваха.

— Извинете ме, не зная вашето име.

— Казвам се Торолд Блънд, рицар на Фицалън.

— Съжалявам, че нямаме време да се опознаем по-добре. Но не съжалявам, че не се срещаме с оръжие в ръка, опасявам се, че в такъв случай щях да си намеря майстора.

Думите му бяха изречени с усмивката на човек, постигнал своето, а и едва ли толкова се плашеше от по-дългите ръце на Торолд и по-голямото му тегло.

— Пазете добре съкровището си, Торолд, а аз ще пазя моето.

Усмирена и стихнала, Годит се взираше в него с големи очи.

— Целунете ме и ме благословете, както аз ви благославям — каза тя.

— От все сърце! — каза Берингар, придърпа с две ръце лицето ѝ и я целуна продължително, навярно не без намерение да предизвика Торолд. Но в погледа на Торолд не се появи никакво раздражение, навярно той възприемаше ставащото като нежно сбогуване между брат и сестра. — Сега скачайте на конете и бързайте!

Тя пристъпи към отец Кадфел и помоли и него да я целуне с неударжимо треперещ глас, а по лицето ѝ, което никой друг не видя, сякаш всеки миг щяха да потекат сълзи или да затрепти усмивка, а може би и двете едновременно. С нахъсан от същите вълнения глас изрече кратки благодарности към него и към двамата монаси, после побърза да се обърне, за да не я гледат. Торолд посегна да хване стремето ѝ, но брат Анселм я повдигна като перце и я постави внимателно на седлото. Стремената ѝ бяха въздълги, той се захвана да ги скъси и ѝ метна с усмивка един кос поглед отдолу, от който тя разбра, че и той е наясно какво става, и в себе си се смее неударжимо заедно с нея. Ако бяха посветени от самото начало в целия план, събратята едва ли биха успели да изиграят ролята си убедително, но явно и те бързо проумяха какво всъщност ставаше.

Торолд възседна дорестия кон на Берингар и погледна от висотата на седлото си цялата група. Стрелците бяха отпуснали тетивите, стояха отстрани и наблюдаваха с нехаен интерес ставащото, което може би ги и забавляваше, докато третият отваряше широко портите, за да пусне пътниците.

— Отец Кадфел, всичко дължа на вас. Никога няма да забравя това.

— Каквото смяташ, че ми дължиш — благо каза Кадфел, — плати го на Годит. И внимавай, докато я върнеш на баща й — добави той строго. — В ръцете ти е неприкосновена пратка, не злоупотребявай с нея.

Усмивката на Торолд блесна ослепително за миг, преди той да пришпори коня. След него и Годит препусна през отворената врата и окъпаното в звездна светлина сечище към черната сянка на гората. Бързо щяха да стигнат до широката пътека и брода с окачените на клона кожени дисаги. Кадфел стоеше, заслушан в стихващия тропот на копитата по тревата и рядкото изшумоляване на някое клонче, докато всички звуци се стопиха в нощната тишина. Когато се размърда от напрегнатата си неподвижност, забеляза, че и останалите край него се бяха ослушвали внимателно. Спогледаха се безмълвно, за миг като че ли на никого не му се говореше.

— Ако стигне до баща си девственица — обади се Берингар, — значи нищо не разбирам от мъже и от жени.

— Вярвам — отвърна сухо Кадфел, — че ще стигне при баща си като съпруга, при това съвсем истинска. Свещеници колкото искаш от тук до Нормандия. По-трудно ще й е да убеди Торолд, че има право да я вземе без подобаващо разрешение, но тя ще си намери начин.

— Познавате я по-добре от мен — каза Берингар. — Аз я бях виждал само като момиченце. Жалко... — добави той замислено.

— Но според мен я разпознахте още когато я видяхте с мен в двора на манастира.

— О, да, усъмних се от пръв поглед, но не бях съвсем сигурен. След два-три дни се убедих окончателно. Не се е променила чак толкова, само се е източила в стройна млада девойка — той улови погледа на Кадфел и се усмихна: — Да, тогава дойдох нея да търся, но не за да я предам като нечия играчка. Не и за себе си я исках, но на мен се падаше отговорността за нея, тя лежеше на ръцете ми като неприкосновена пратка съгласно вашия израз. Трябваше да й осигуря безопасност, дължен бях заради годежния съюз, сключен от наше име.

— Е, да се надяваме, че сега изпълнихте желанието си — каза Кадфел.

— Да се надяваме! И дано у никого не са останали лоши чувства!

— Не са. Отмъщение не бива да има, играта свърши — той осъзна внезапно, че гласът му звучи глухо и примирено, но това беше само приятната отпуснатост след възбудата.

— Тогава ще ми правите ли компания по обратния път до манастира? Имам два коня. Момчетата си заслужиха почивката и ако милосърдните братя ги подслонят и ги нахранят, ще могат да се приберат спокойно утре. Ето тук в дисагите ми има две шишета вино и печен бут, за да подсладят гостоприемството им. Бях се приготвил за по-дълго чакане, но пък знаех, че не може да не дойдете.

— Още от вечерта подуших — обади се брат Луи, потривайки доволно ръце, — че тази нощ има да става нещо, но че не е страшно. А за две шишета вино и печен бут с радост ще ви приютим, че и на домино можем да поиграем, ако ви се прииска. Тук рядко се отбива някой.

Единият от стрелците изведе от тъмното останалите два коня на Берингар, високия кокалест петнист и набития кафяв жребец. Монасите и стрелците, без да бързат, се заеха да разтоварят храната и напитките и закрепиха по нареждане на Берингар обемистия вързоп върху задницата на петнистия, наместиха го и го овързаха с каишите на брат Анселм, приготвени за малко по-различна употреба.

— Не че нямам доверие да го натоваря на вашия жребец — заяви Берингар на Кадфел, — но този великан изобщо няма да усети тежестта. И трябва да бъде воден с твърда ръка, защото устата му е неспокойна и е опърничав, а аз съм му свикнал. Да си призная, обичам го. Разделих се с два по-добри от него, които изобщо не са за изхвърляне, но с този змей сме си лика-прилика и не ми се дава.

Не можеше по-добре да се изрази онова, което Кадфел мислеше за него. С този змей сме си лика-прилика и не ми се дава! Той проведе свое разследване, великодушно подари два скъпи коня, за да изпълни дълга си към годеница, която никога не бе желал истински, изчака търпеливо и потайно, докато момичето замина в безопасност далеч от него, а съкровището остана в ръцете му като честно спечелен трофей, каквато Годит не би била. Какво пък, цял живот се учим да разчитаме в душата на ближния.

Отново двамата сами яздеха по познатия път, сега много пооткрити един към друг. Не бързаха. Поеха по заобиколната пътека, онази, която бяха хванали на идване към хамбара. Нощта беше топла, спокойна и ласкава, сякаш противопоставяше на бурните и свирепи времена достойнството на своята стихнала неизменност.

— Опасявам се, че заради мен ще пропуснете първите утринни служби — съчувствено каза Берингар. — Да не беше забавянето, което причиних, щяхте да се върнете преди полунощ. Сега двама трябва да делим покаянието, което ви се полага.

— Ние с вас вече делим едно покаяние — загадъчно каза Кадфел. — Е, аз поне не си пожелавам по-добра дружина. Можем да възмездим моята простъпка, като яздим спокойно. Не се случват често такива нощни разходки, безопасни и мирни.

Помълчаха известно време, всеки отдаден на мислите си, но, изглежда, след някое време нишките се преплетоха, защото Берингар каза уверено:

— Тя ще ви липсва.

Думите му прозвучаха рязко, но с истинско съчувствие. В края на краищата през последните дни той също бе видял и научил много.

— Като къс, изтръгнат от сърцето ми — призна си отец Кадфел без учудване, — но други ще запълнят празнотата. Добро момиче е, а и добро момче беше, ако ми позволите тази шега. Бързо схващаше и здравата работеше. Надявам се, че ще бъде също толкова добра съпруга. А и младежът е като нея. Забелязахте ли, че пази едното си рамо? Някакъв кралски стрелец го бе изкарал от строя, но сега с помощта на Годит ще се оправи. Ще стигнат до Франция — и след като помисли малко, попита с искрено любопитство: — А как щяхте да действате, ако някой от нас не се беше подчинил на заповедта ви и се бе нахвърлил върху вас?

Хю Берингар се изсмя високо.

— Просто щях да се покажа като последния глупак, защото хората ми имаха заповед да не стрелят. Но лъкът сам по себе си е убедителен довод, а кой може да е сигурен дали опасен човек като мен се шегува, или не. Защо, изобщо ли не допускахте мисълта, че съм в състояние да нараня момичето?

Кадфел си помисли дали е разумно да отговаря искрено, и заяви уклончиво:

— И да съм я допуснал, бързо разбрах, че греша. Те имаха възможност да стрелят още преди Торолд да беше пристъпил напред. Да, веднага разбрах грешката си.

— А не се ли изненадахте, че знам какво сте донесли в хамбара и какво се канеха да отнесат?

— Вашите прозрения не могат вече да ме изненадат — отвърна Кадфел. — Проследили сте ме, предполагам, по целия път от реката през нощта, когато го донесох. Мисля си също, че когато ми поискахте помощ за укриването на конете, целта ви е била двойна: да ме подтикнете да извадя златото от скривалището му и да дадете възможност на двамата млади да избягат, оставяйки съкровището за вас. Лявата ръка в дуел с дясната, това много ви отива. Но откъде бяхте толкова сигурен, че тъкмо тази нощ ще стане всичко?

— Бога ми, поставих се на ваше място и разбрах, че при цялото бързане няма по-удобен момент от този, непосредствено след неуспешното претърсване. Само глупак би пропуснал такава възможност. А вече имах случай да се убедя, че вие не сте глупак, отец Кадфел.

— Всъщност в някои неща си приличаме — съгласи се Кадфел замислено. — Добре де, след като знаехте, че товарът е в хамбара, защо просто не си го прибрахте, без да го оставяте в неизвестност? Щяхте да пуснете двамата да заминат без него по същия начин, както направихте сега.

— И да спя в леглото, докато те тръгват? И никога да не се сдобря с Годит, а да я оставя да стигне до Франция, мислейки, че съм ѝ враг, изпълнен с коварство? Не, това не бих понесъл, суетата ми щеше да се засегне. Исках чиста развързка, без докачени. Освен това съм и любопитен, щеше ми се да зърна младежа, спечелил сърцето ѝ. Съкровището нямаше къде да ходи, преди вие да го изпратите, защо да се тревожа за него? Така стана много по-добре.

— Вярно е — съгласи се радушно Кадфел.

Стигнаха до края на гората и пресякоха открития път за Сътън, продължавайки на север към „Свети Джайлс“ в дружелюбно настроение, което, изглежда, не изненадваше никого от двамата.

— Този път ще влезем през портата като обикновени обитатели на манастира дори и часът да не е съвсем обичаен — каза Берингар. — И ако не възразявате, можем да отнесем този вързоп във вашата колиба

и да поразгледаме съдържанието му, докато се съмне. Иска ми се да науча как е живяла Годит под вашите грижи и какви умения е усвоила. Докъде ли са стигнали?

— Трябва да са минали половината разстояние до Пул или може би повече. Пътят, общо взето, е с добра настилка. Да, заповядайте, елате. Вие ходихте в града да разпитвате за нея, нали? В къщата на Едрик Флешър? Петронила ви няма вяра.

— Има си хас! — със смях се съгласи Берингар. — Нейното пиленце никой не го заслужава! Намрази ме още от първия миг. Е, сега вече ще можете да я успокоите.

Бяха стигнали потъналото в безмълвие абатство Форгейт и язدهа между тъмните къщи, съпроводени от тайнственото чаткане на копитата в тишината. Неколцина неспокойни жители бутнаха полека кепенците и крадешком надникнаха през процепа, но видът на двамата конници бе толкова миролюбив, че никой не ги заподозря в лоши намерения. Бдителните граждани се мушнаха успокоени обратно под завивките. От лявата им страна над оградата се подаде голямата църква, а в тъмния масив на портата вече светлееше тесният отвор на вратичката. Вратарят, един от иноците, се изненада, че го вдигат в такъв час, за да пусне двама конници, но след като ги позна, реши, че в тези смутни времена хората имат какви ли не основания да ходят навън по всяко време. Спеше му се и не прояви повече любопитство, не ги проследи как излязоха от оборите, след като се погрижиха за животните, и се отправиха към колибата с големия вързоп. Лицето на Берингар се изкриви в гримаса, докато го мятеше на рамо.

— И вие мъкнахте това на гръб през целия път? — попита той с повдигнати вежди.

— Мъкнах го — отвърна Кадфел, — както се уверихте сам.

— На това му се вика благородно усилие. Не искате ли отново да го поемете за последните крачки?

— Не мога да си го позволя. Сега товарът е ваше владение.

— Хм, от това се опасявах.

Но Берингар беше в прекрасно разположение на духа, след като доказа възможностите си, оправда се пред Годит и се добра до наградата, към която се стремеше. А жилестото му тяло беше много по-яко, отколкото изглеждаше на пръв поглед, защото с лекота отнесе тежкия вързоп до сушилнята.

— Изчакайте да намеря огнивото и кремъка — каза Кадфел, влизайки пред него в колибата. — Вътре е пълно с чупливи неща.

Той намери кутийката и чатка известно време, докато запали плаващия фитил на малкото кандило. Пламъчето прихвана с прашене, после се успокои и се извиси равномерно нагоре. Бледото му сияние заигра върху причудливите очертания на всевъзможните хаванчета, шишета и гърненца, както и върху китките съхнеци билки, които насищаха въздуха с уханията си.

— Вие сте алхимик! — каза Берингар с широко отворени очи. — А откъде да знам дали не сте и магьосник? — той пусна товара си в средата на помещението и се огледа. — Значи тук е прекарвала нощите си? — беше забелязал постелята, разхвърляна от неспокойния нервен сън на Торолд. — Сигурно още първия ден сте я разкрили и затова сте я прибрали тук.

— Така стана. Не беше трудно да разбера, аз съм прекарал много време по широкия свят. Ще опитате ли от моето вино? Правя го от круши, когато годината е добра.

— С удоволствие. Ще пия за вашия успех срещу всички противници, с изключение на Хю Берингар.

Той бе коленичил и разхлабваше възела на въжето, пристегнало неговия трофей. След единия чувал се показва друг, след втория — трети. Ръцете му действаха, без да треперят, а и с нищо не показваше особена алчност, ако изобщо я изпитваше. Водеше го по-скоро изострено любопитство. От третия чувал се изтърколи стегнат вързоп от тъмно платно, което се оказа дреха. Двата ѝ ръкава легнаха разперени на пръстения под, а от пазвата излезе бяла мъжка риза. В нея бяха загърнати три големи речни камъка, навит кожен колан, къса кама и кожена кания. Последно се изтърколи нещо твърдо и малко, хвърляйки жълти отблясъци, и спря в краката на Берингар, обвито в мрачновато златно сияние.

Друго нямаше.

Все още на колене, той не откъсваше очи в няма почуда, черните му вежди бяха вдигнати почти до косата, тъмните му очи се блещеха в невярващо изумление. Изражението му, за пръв път толкова красноречиво, не издаваше нищо друго: било страх, било тревога, или вина. Протегна ръка и с един замах разбърка загадъчните дрехи, разхвърля ги по пода, съзерцавайки ги все така озадачено, после

погледът му се спря на камъните. Веждите му трепнаха и се върнаха на обичайното си място, в очите му се появи разбиране. Той хвърли блеснал поглед към Кадфел и изведнъж избухна в смях, разтреса се целият в толкова гръмогласен и весел хохот, че чак снопчетата билки над главата му заподскачаха. Откритият чистосърдечен смях зарази и Кадфел, той също потрепери целият и прихна.

— А аз ви съчувствах през цялото време — не можеше да си поеме дъх Берингар, бършейки сълзите си с опакото на ръката като дете, — докато пазехте това за мен! Какъв глупак съм бил, да си помисля, че съм по-хитър от вас и мога изцяло да предвидя намеренията ви.

— Ето, изпийте това до дъно — настоя Кадфел, като му подаде пълната чаша. — За вашия успех, срещу всички противници, с изключение на Кадфел!

Берингар я пое и я пресуши от сърце.

— Е, заслужавате го! Запазихте си правото да се смеете последен, но поне ми заехте малко от вашия смях. Никога не съм се забавлявал така. Как го направихте? Какво точно стана? Честна дума, не свалих за миг очи от вас. Вие наистина извадихте онова, което младежът беше потопил там, много добре чух как водата се отцеждаше на камъните.

— Точно така направих, но после веднага го потопих обратно, колкото може по-безшумно. А този вързоп си стоеше в лодката. Истинския го изтеглиха Годит и нейният рицар, след като аз и вие по петите ми отминахме.

— И сега е у тях? — за миг Берингар стана сериозен.

— Да. У тях, а те, надявам се, вече са в Уелс, при Оуейн Гуинед.

— Значи през цялото време сте знаели, че ви наблюдавам и ви следя?

— Реших, че сте длъжен да го правите, ако искате да сложите ръка на вашето съкровище. Само аз можех да ви отведа при него. И когато човек не може да се отърве от надзора — поучително каза отец Кадфел, — не му остава друго, освен да го обърне в своя полза.

— Вие го направихте блестящо. Моето съкровище! — повтори Берингар, погледна го отново и се затреса в нов пристъп на смях. — Е, сега разбирам по-добре Годит. В честна битка честната загуба не бива да носи огорчение! И не носи!

Той отново се вгледа, този път по-внимателно, в предметите, разпръснати пред него на пода, и след като помисли напрегнато известно време, вдигна също толкова напрегнат поглед към Кадфел.

— Камъните, чувалите и останалото, сложено за тежест, разбирам — бавно изрече той. — Но тези дрехи защо са? Какво общо имат с мен?

— Вече съм напълно уверен, че тези неща не ви говорят нищо, за ваша и за моя радост. Това — Кадфел вдигна и изтупа ризата, куртката и панталоните — са дрехите, които Никълъс Фейнтри е носил, когато е бил удушен през нощта в една горска хижа при Франкуел и хвърлен при обесените под крепостната стена, за да се потули деянието.

— Вашият мъртвец в повече... — тихо промълви Берингар.

— Същият. С Торолд Блънд са яздили заедно, но са се разделили, преди да стане това. Убиецът е дебнел и него, но не е успял да се справи с втората си жертва. Торолд е избягал с товара.

— Това го знам — каза Берингар. — Беше последното, което чух онази вечер, когато вие разказвахте във воденицата.

Той дълго разглежда скромното облекло, тъмнокафявите панталони и червеникавата куртка, премяната на един млад рицар. Вдигна очи към Кадфел и ги впери в него, този път без следа от смях.

— Сега разбирам. Опаковали сте ги, за да се изтърсят ненадейно пред мен и да ме сварят неподготвен, когато очаквам нещо съвсем различно. Да се стресна и да издам вината си. Ако е станало през първата нощ след падането на крепостта, аз тогава излизах сам, ясно си спомням. Следобеда бях в града и, да си призная, научих от Петронила повече, отколкото тя си мисли, че ми е казала. Разбрах, че двама души изчакват във Франкуел да се стъмни, за да тръгнат на път. Това ми дойде в повече, защото се ослушвах да науча нещо за Годит. И научих каквото ми трябваше. Да, ясно ми е, че подозрението е падало и върху мен. Но няма ви приличам на човек, който ще извърши подло убийство само заради някакви дрънкулки, които момчетата са носили към Уелс?

— Дрънкулки? — повтори Кадфел кротко и замислено.

— Дума да няма, приятно е да ги притежаваш и носят полза. Но след като вече имаш колкото ти е необходимо, останалото са дрънкулки. Можеш ли да ги ядеш, да ги обличаш, да ги яздиш, да те

предпазват от дъжд и студ, да ги четеш, да свириш на тях и да се любиш с тях?

— Можеш да си купиш благосклонността на краля с тях — съвсем благо подметна Кадфел.

— Та аз притежавам благосклонността на краля! Съветниците му могат да го въртят насам-натам с приказките си, но остане ли сам, той си дава сметка, кой е искрен с него. Случва се да издава недостойни заповеди, когато е разгневен и го души жаждата за мъст, но презира блюдолизците, които насъскват отмъстителността му. Вчера привечер бях в стана му и той прие да управлявам от негово име моите замъци и да охранявам границата с право да набирам средства и хора. По-добро от това не мога и да желая. Затова пак ви питам, Кадфел, приличам ли ви на човек, който ще удуши за пари?

— Не! Отпърво някои обстоятелства включваха и тази възможност, но бързо я отстраних. Не сте вие. Твърде много се уважавате, за да поставите вързоп златни дрънкулки над собствената си чест. Бях съвсем сигурен, че желаете доброто на Годит и ми поднасяте на тепсия средството тя да избяга, още преди да ви подложат на изпитанието тази нощ. А опитът да приберете златото беше честна сделка. Не, не сте вие. Мисля си, че не са много нещата, които не можете да направите — призна той замислен, — но особено сега, след като ви опознах, нареждам сред тях и убийството от засада. Това означава, че можете да ми помогнете. Нито една от тези вещи ли не познавате?

— Нищо не познавам, но пък... — Берингар вдигна жълтия топаз в счупения сребърен нокът и го заобръща замислено в пръстите си. Изправи се и го приближи до кандилото, за да го разгледа по-подробно. — Не съм го виждал, но нещо ме човърка. Сещам се за нещо, докато го гледам. Присъствах, докато Ейлин приготвяше тялото на брат си за погребението. Тя събра всичките му дрехи и ако не се лъжа, ви ги донесе да ги раздадете като милостиня. Остави само ризата, напоена с предсмъртната му пот. Но спомена, че нещо липсвало, а трябвало да е при тялото: една кама, която в техния род се давала по наследство на най-големия син, когато навърши определена възраст. Както ми я описа, мисля, че това може да е големият камък от края на дръжката — той вдигна глава със сбърчено чело. — Къде го намерихте? Сигурно не у покойника?

— Не, не у него. Беше се забил в пръстения под, там, където Торолд се е търкалял и се е борил с убиеца. И не е от камата на Торолд. Само от убиеца може да е изпаднал.

— Да не би да твърдите — запита Берингар с разширени очи, — че братът на Ейлин е убил Фейнтри? И това ли ще трябва да понесе тя?

— Ето че и вие веднъж не преценихте времето — успокои го Кадфел. — Джайлс Сиуърд е загинал няколко часа преди убийството на Никълъс Фейнтри. Не се бойте, Ейлин не е заплашена от допълнителна вина. По-скоро убиецът на Никълъс Фейнтри първо е обрал тялото на Джайлс и после е тръгнал към засадата с камата, която е задигнал като най-долнопробен мародер.

Берингар рязко седна върху одъра на Годит и се хвана за главата с две ръце.

— За Бога, дайте ми още вино, мозъкът ми отказва да работи.

Пое от ръцете на Кадфел напълнената чаша и я пресуши жадно, после взе топаза и го претегли в дланта си.

— Значи разполагаме с някаква улика срещу онзи, когото търсите. Той със сигурност е присъствал, поне отчасти, на онова мръсно дело в крепостта, защото излиза, ако сме на прав път, че тогава е отмъкнал прекрасното оръжие, от което е отчупен камъкът. Но се е измъкнал по някое време, защото екзекуциите са продължили цялата нощ, а той, както изглежда, е отишъл да дебне отвъд Франкуел. Как е научил? Дали някой от онези нещастници в крепостта не се е опитал да откупи живота си, като издаде пратениците? Убиецът е бил там в началото, но много бързо си е тръгнал. Прескот със сигурност е останал докрай, Тен Хейт и фламандците му са свършили цялата работа. Дочух, че Курсел се бил измъкнал при първа възможност, защото предпочел да се заеме с по-чиста работа, като претърсването на града, за което не мога да го виня.

— Повечето фламандци не говорят английски — обади се Кадфел.

— Но някои говорят. А от деветдесет и четиримата осъдени поне половината са знаели френски. Който и да е от фламандците е могъл да вземе камата. Оръжието е ценно, мъртвецът вече не се е нуждаел от него. Кадфел, и аз мисля същото като вас за тази смърт: тя не бива да остане невъзмездена. Този предмет не може да донесе повече скръб

или срам на Ейлин и се питам дали да не ѝ го покажа, за да разберем от нея наистина ли е от камата на брат ѝ?

— Можете да го направите, струва ми се — отвърна Кадфел. — Ако искате, да се видим пак след сбора. Разбира се, при условие че не ми наложат покаяние, което да ме отдалечи от хорските очи за цяла седмица.

В крайна сметка нещата се развиха другояче. И да е било забелязано отсъствието му от утринната, до сбора вече беше напълно забравено и никой, дори приор Робърт, не отвори дума за това и не поиска покаяние. Защото след вчерашните притеснения и тревоги се очертаваше по-обнадеждащо събитие. Крал Стивън с новопостъпилите си войни, с реквизираните коне и провизии се канеше да настъпи на юг към Устър и да нападне граф Робърт Глостърски, доведен брат на императрица Мод и неин верен съюзник. Челният отряд тръгваше на следващия ден, а самият крал с личната си стража се местеше за две нощи в крепостта на Шрусбъри, за да осигури сам реда в нея, преди да потегли на свой ред. Изглежда, беше доволен от насъбраното и бе склонен да забрави сърденето си, защото игумен Херибърт и приор Робърт бяха сред поканените този вторник вечерта на кралската трапеза. В суетнята около приготвянията дребните прегрешения бяха подминати.

Кадфел се върна с поолекнала душа в сушилнята, легна в постелята на Годит и спа, докато не се появи Берингар. Хю носеше топаза, лицето му беше помрачняло и уморено, но спокойно.

— Позна го. Веднага го пое зарадвана от ръката ми. Две такива ками не може да има. Сега отивам в крепостта, приближените на краля вече се разполагат там, самия него го придружават Тен Хейт и фламандците. Ще се опитам да открия човека, откраднал камата от мъртвия Джайлс, все едно кой е. Тогава ще знаем, че се доближаваме до убиеца. Кадфел, не можете ли да накарате игумен Херибърт да ви вземе със себе си в крепостта довечера? Той винаги към вас се обръща, когато изпадне в затруднение. Дори ще се зарадва, ако го помолите. Така ще сте ми подръка, ако се наложи да ви кажа нещо.

Отец Кадфел се прозя, изсумтя и с усилие задържа погледа си върху младото мургаво лице, надвесено над него. Лице с изопнати

чисти черти, страстно и сурово — лице на ловец. Беше си спечелил ревностен съюзник.

— Първо, заслужавате едно малко пращане по дяволите, че ме събудихте — измърмори той. — Второ, ще дойда.

— Случаят си беше ваш — усмихнат му напомни Берингар.

— Случаят си е мой. Сега, за Бога, оставете ме да поспя, докато минат и обедът, и следобедът, защото и без това съкратихте живота ми с достатъчно часове, напаст такава.

Хю Берингар се засмя, макар сега това да бе глух и невесел смях, направи с върха на пръстите си кръстен знак над широкото загоряло чело на Кадфел и го остави да почива.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

На кралските вечери за всеки от сътрапезниците се полагаше отделен прислужник. Не беше трудно да се убеди игумен Херибърт, че би било добре отецът, справил се с масовото погребение и съобщил на самия крал за загадъчното убийство, да е подръка, за да отговори, ако стане нужда, на въпросите. Приор Робърт поведе неизменната си сянка, мазния брат Джером, който сигурно щеше да бъде неуморим с купичката чиста вода, салфетката и каната и много по-усърден от Кадфел, чиито мисли блуждаеха другаде. Двамата бяха отколешни врагове, доколкото отец Кадфел изобщо можеше да враждува с някого. Той просто не понасяше тонзури с болнава бледнина.

Градът вече се настройваше празнично в чест не толкова на краля, колкото на скорошното му заминаване, но резултатът беше същият. Излязъл на главната улица да погледа минаващите гости, Едрик Флешър зърна Кадфел и той му отправи многозначителен поглед в знак, че има добра новина, която трябва да бъде споделена посетне, на спокойствие. В отговор получи широка усмивка и една месеста длан му махна сърдечно, за да разбере, че посланието е получено. Петронила ще се разплаче, че гълъбчето ѝ е отлетяло, но и ще се зарадва, че вече е на свобода и с надеждна защита. Трябва да се отбия при тях, помисли си той, веднага щом приключи с последното си задължение.

При градските порти Кадфел зърна слепия старик да се перчи в хубавите панталони на Джайлс Сиуърд и да подлага ръка едва ли не с гордост. На главния кръстопът се натъкна на дребната старица, стиснала ръката на малоумния си внук с провисналото чене, издокаран с хубавата куртка от кафяво сукно, примрял от доволство. Трябваше Ейлин сама да раздаде своята милостиня, за да види с очите си какво дарява на клетите души, освен засита и дреха за гърба!

На мястото, където паважът се отклоняваше от улицата, за да опре в крепостната врата, бяха заели нови позиции онези просяци, които досега се навъртаха около стана, и чакаха обнадеждени, защото

кралският върховен съдия епископ Робърт Солсбърийски водеше със себе си цяла свита богати църковни предстоятели. Сакатият Озбърн бе спрял количката си до самата караулна будка, така че да пресреща гостите, без да се движи. Огладените дървени колчета, с чиято помощ мазолестите му ръце отгласваха количката, лежаха до него, грижливо положени върху черния плащ, който щеше да му потрябва едва по мръкнало. Беше сгънат така, че бронзовата закопчалка ясно изпъкваше на черния фон — драконът на вечността, захапал опашката си. Кадфел пропусна другите да минат през вратата и спря да си каже няколко думи със сакатия.

— Е, как я караш, откак те видях за последен път при караулката на стана? Тук мястото май е по-добро?

— Не съм те забравил — каза Озбърн, взирайки се в него с очи, изненадващо ясни върху това лице, обезобразено почти колкото и тялото. — Ти си отчето, което ми даде плаща.

— Върши ли ти работа?

— И още как! Помолих се за дамата, както ми каза, обаче едно нещо не ми дава мира, отче. Човекът, който го е носил, е предал Богу дух, така ли?

— Така е, но това не бива да те тревожи. Дамата, която ти го изпрати, му е сестра и, вярвай ми, самата тя благослови дарението. Носи го и му се радвай.

И понечи да отмине, но една ръка се вкопчи в полите на расото му и Озбърн занарежда жалостиво:

— Отче, мъча се, защото ми се струва, че имам вина. Аз видях човека жив, с този плащ на раменете, а и здрав, доколкото...

— Какво си видял? — попита Кадфел почти беззвучно, но плачливият глас продължи да нарежда:

— Беше през нощта и се бях смръзнал. Помислих си, дано Господ ми изпрати един такъв плащ, та да ми държи топло! Отче, мислите също са молитви! Не минаха и три дни, и Господ наистина ми изпрати същия този плащ. Ти дойде и го пусна в ръцете ми! Оная нощ младежът ми даде сребърник и ми заръча да кажа една молитва за него на сутринта. Така и направих. Но как стана, че първата ми молитва заглуши втората? Ами ако с молитвата си съм пратил човека в гроба, за да му взема плаща?

Кадфел стоеше и го гледаше сащисан, а по гръбнака му лазеха тръпки. Човекът не беше луд, разсъдъкът му беше бистър, погледът — ясен, и знаеше какво говори, а тревогата му беше истинска и дълбока, затова трябваше да помисли първо за нея, после за другото.

— Да махнеш тези мисли от главата си, приятелю — каза твърдо Кадфел, — защото само дяволът може да ти ги е пратил! Щом Бог ти е дал онова, което си пожелал, значи волята му е била да спаси частица от малкото добро сред многото зло, за което ти не си виновен. Този младеж беше от гарнизона на Фицалън, умъртвен по кралска заповед след падането на крепостта. Няма защо да се страхуваш, смъртта му не лежи на твоята съвест и не можеш да го спасиш с жертва.

Вдигнатото лице на Озбърн се отпусна и просветля, но главата му продължаваше да се клати в почуда.

— Човек на Фицалън? Но как е възможно, та аз го видях да влиза и да излиза от кралския стан?

— Видял си го? Сигурен ли си? Откъде знаеш, че е бил същият плащ?

— Ами от закопчалката на шията. С очите си я видях в светлината на огъня, когато ми даде сребърника.

Значи не бъркаше, едва ли можеха да се намерят две еднакви закопчалки, а и Кадфел сам бе видял същия дракон върху токата от колана на Джайлс Сиуърд.

— И кога точно го видях? — попита той благо. — Разкажи ми какво се случи.

— Беше няколко часа преди нападението, към полунощ. Бях се примъкнал до караулката заради огъня и го видях, когато дойде, не открито, а през храсталаците. Спря на място, когато му извикаха, и помоли да го заведат при техния командир, защото имал да съобщи нещо от полза за краля. Опитваше се да си скрие лицето, но беше млад. И уплашен! Но пък кой ли не беше уплашен тогава? Вкараха го вътре, после го видях да се връща, а войниците го пуснаха да мине. Промърмори, че му наредили да се върне, за да не събуди подозрения. Само това чух. Втория път беше по-спокоен, не чак толкова уплашен, затуй му поисках милостиня, той ми даде и заръча да кажа една молитва в замяна. Кажу една молитва за мен на заранта, тъй рече, а ти викаш, че същия ден умрял! В едно съм сигурен: не мислеше за смърт, когато се разделихме.

— Сигурно не я е очаквал — каза Кадфел, който усети, че му се гади от жалост и мъка за всички злочести, уплашени, уязвими люде. — Никой от нас не знае деня. Но ти се помоли за него, твоите молитви ще успокоят душата му. И не мисли, че си му навредил, това не е вярно. Ти не си му пожелавал зло, а Господ чува сърцата. Нито си му го пожелавал, нито си му го сторил.

Остави Озбърн успокоен и утешен, но тръгна към крепостта, поел върху своите плещи отчаянието и мъката, от които сакатият се бе отърсил. Винаги е така, помисли си той, за да облекчиш ближния, трябва да натовариш себе си. И то с какъв товар! Сети се по някое време, че оставаше още един въпрос, най-важният, и се върна да попита:

— Знаеш ли, приятелю, кой е бил командирът на караула онази нощ?

Озбърн поклати глава.

— Не го видях, той изобщо не се подаде. Не, отче, това не мога да ти кажа.

— Не бери грижа — каза Кадфел. — Ти ми разказа всичко и вече знаеш, че плащът е дошъл при теб с благословия, не с проклятие. Радвай му се на воля, той ти е утеха.

— Отче игумене — побърза да каже Кадфел на брат Херибърт, когато го зърна в двора, — ако нямате нужда от мен, преди да седнете на трапезата, нека да свърша още една работа, свързана с Никълъс Фейнтри.

Духовници, църковни предстоятели, тукашната дребна аристокрация, та дори някой и друг граф бяха препълнили големия двор, докато чакаха крал Стивън да ги покани във вътрешната зала. Така или иначе, нямаше място за обикновените свещеници, чиито задължения започваха с началото на угощението. В лицето на Солсбърийския епископ игумен Херибърт откри приятел и с готовност освободи Кадфел. Той тръгна да търси Хю Берингар с глава, натежала от историята на Озбърн и от последния въпрос, останал без отговор след толкова разбулени загадки. Не някой изгубил ума и дума пред лицето на смъртта пленник бе издал пътя на съкровището. Излизаше, че предателството е било извършено още преди битката да е била

решена докрай, и е представлявало неуспешен опит да се спаси един живот. Издайникът се е промъкнал тайно и е помолил да го заведат при командира на караула, защото е имал да съобщи нещо от значение за краля! И когато е излизал, е казал, че е получил заповед да се върне, за да не събуди подозрения, но е бил в по-добро настроение. Горкият, радостта му не е продължила дълго!

А как, под какъв претекст е успял да се измъкне от крепостта? Най-вероятно е обявил, че отива да разузнае позициите на противника. Накрая се е подчинил на заповедта да се върне обратно, за да приспи всякакво подозрение, а всъщност се е върнал, за да срещне смъртта, която си е мислел, че надхитрява.

Хю Берингар се появи на стъпалата на голямата зала и се огледа за един-единствен човек сред цялото развълнувано множество. Тук-там сред пъстрилото на издокараните дребни благородници чернееха бенедиктински раса. Но Кадфел беше по-нисък от повечето хора наоколо и видя човека, когото търсеше, преди той да го види. Започна да си проправя път към него и острите черни очи, обхождащи двора изпод ключените вежди, светнаха и засияха, щом попаднаха на него. Берингар слезе, за да го хване под ръка и да го отведе на по-тихо място.

— Елате да се качим горе, там няма никой, освен часовия. Тук дори не можем да се чуваме — и след като се изкачиха на крепостната стена и намериха едно ъгълче, откъдето щяха да видят всеки, който се приближава към тях, каза, загледан изпитателно в Кадфел: — Имате новини, изписано е на лицето ви. Бързо ги казвайте, после и аз ще ви кажа моите.

Кадфел предаде историята кратко, както я бе чул, и Берингар я разбра веднага. Той стоеше облегнат на стената, като че ли в нея търсеше опора за предстояща битка. Лицето му се изкриви от изненада.

— Нейният брат! И не можем да го отречем, няма начин да е бил друг. Промъкнал се е тайно през нощта, криел е лицето си, говорил е с кралския офицер и се е върнал така, както е бил дошъл. За да няма подозрения! Ох, повдига ми се! — тръсна свирепо глава Берингар. И всичко това залудо! Коварството е било наказано с още по-подло коварство. Вие все още не знаете всичко, Кадфел! Защо трябва от толкова много хора да е точно нейният брат!

— Нищо не може да се направи, той е бил — каза Кадфел. — Пред лицето на смъртта е съжалил за избора си и е изтичал при обсаждащите, за да откупи живота си срещу нещо от полза за краля! Същата вечер в крепостта е имало съвет и се е решило златото на Фицалън да бъде изнесено. Ето как някой навреме е научил какво ще носят Торолд и Фейнтри и кой път ще хванат. И този някой не е предал новината на краля или на някой друг, а е решил да действа сам, за своя облага. В противен случай Джайлс нямаше да свърши така. Младежът, каза Озбърн, тръгнал обратно, както му било наредено, успокоен и вече не толкова уплашен. — Онзи му е обещал пощада — горчиво каза Берингар, — а навярно и кралската благосклонност, служба... Нищо чудно, че си е заминал ободрен и с надежда. Всъщност замисълът е бил да се върне, за да го убият заедно с другите и да му запушат завинаги устата. Защото, слушайте Кадфел, какво научих от един фламандец, който в онази нощ е бил там от началото до края. Първо обесили Арнулф от Хездин, след това Тен Хейт посочил между осъдените един младеж за втори, като обяснил, че така му били наредили отгоре. Всички много се забавлявали, защото до последния миг младежът не вярвал, отначало мислел, че го правят наужким, за да го извадят от редицата на осъдените, после осъзнал, че това е самата действителност, и запищял, че правят грешка, че той не бивало да загине с другите, че му бил обещан животът, да пратели някого да пита...

— Кого да пита? — обади се отец Кадфел. — Адам Курсел ли?

— Не, име не научих... моят човек не е чул да се споменава. А какво ви накара да изречете точно това име? Човека го е нямало там, дошъл бил само за малко според моя осведомител. Погледал, докато режели въжетата на първите обесени, било в началото. После тръгнал да си върши работата в града и повече не го видели. Решили, че стомахът му е слаб.

— А камата? Била ли е на Джайлс Сиуърд, когато са го обесили?

— Била е, моят човек сам си я бил набелязал, но го сменили за малко и когато се върнал, вече я нямало. — Дори и за човек, очакващ далеч по-голяма плячка — тъжно поклати глава Кадфел, — нещичко в добавка, спечелено между другото, не е излишно.

Известно време двамата се гледаха мълчаливо.

— Но защо с такава убеденост назовахте Курсел?

— Може би защото се сетих — отвърна Кадфел — колко разстроен беше, когато Ейлин разпозна брат си сред мъртъвците. Тогава си е дал сметка. Само да знаех, повтаряше, само да знаех, щях да го спася заради вас. Каквото и да ми струваше! Каза: Господи, прости ми, но мислеше: Ейлин, прости ми! Тогава го каза от все сърце, но аз не бих нарекъл това покаяние. И после донесе плаща, помните ли? Искрено съм убеден, че беше готов и камата да върне, ако не се страхуваше. Нямахме как, вече е била счупена. Чудя се — замисли се Кадфел — какво е направил с нея. Човек, който вземе такова нещо от мъртвец, няма да се раздели лесно с него дори и заради една девойка. Но пък я ухажда много упорито и никога не би рискувал тя да я види. Дали я е скрил някъде? Или се е отървал от нея?

— Ако сте прав — в гласа на Берингар се долавяше известно съмнение, — ни трябва камата, тя е нашето доказателство. За Бога, Кадфел, какво ще правим сега? Господ ми е свидетел, че не мога да намеря добра дума за човек, който по такъв начин се опитва да откупи собствената си безопасност, когато другарите му събират сетни сили. Но никой от нас двамата няма право да разкрие нещата и да нанесе толкова жестока рана на една невинна и благородна дама. Стига й, че го оплака, нека поне си мисли, че докрай е останал верен на избора си и че е дал живота си за него, а не че е умрял като страхливец, хленчейки, че му е обещана милост в замяна на подлото предателство. За нея истината трябва да остане в тайна, завинаги.

Отец Кадфел се съгласи.

— Но ако предявим обвинение и се стигне до съд, всичко ще излезе наяве. Не можем да си позволим това и тук е нашата слабост.

— И силата ни също! — разпалено каза Берингар. — Защото и той не може да си го позволи. Неговото желание е кралят да го тачи, да му дава служби, но и Ейлин да го обича. Какво си мислите, че не съм забелязал ли? А как ще погледне тя на него, ако до ушите й стигне и една дума? Не, и той като нас ще иска всичко да си остане завинаги потулено. Предоставим ли му възможност да уреди спора с един замах, няма да я изпусне.

— Разбирам вашия стремеж и му съчувствам — каза кротко Кадфел. — Но и вие трябва да разберете моя. Аз имам и друга отговорност. Не бива Никълъс Фейнтри да лежи в гроба неотмъстен.

— Имайте ми доверие и бъдете готов да ме подкрепите в онова, което ще направя на кралската вечеря — каза Хю Берингар. — Справедливостта ще го настигне, а също и възмездието, само да стане каквото съм намислил.

Кадфел пое задълженията си зад стола на игумена, изпълнен със съмнения и тревога. Нямаше представа, какво е намислил Берингар, и се съмняваше, че без счупената кама срещу Курсел изобщо може да се повдигне обвинение, фламандецът не го беше видял да я взима, а онова, което младият офицер каза на Ейлин пред тялото на брат й в израз на болка, не беше доказателство. И все пак върху лицето на Хю Берингар бяха изписани желание за мъст и смъртна закана колкото заради Ейлин Сиуърд, толкова и заради Никълъс. За него сега най-важното на света бе да не допусне Ейлин да разбере, че брат й е опетнил честта си, и в името на тази цел той бе готов без колебание да пожертва не само живота на Адам Курсел, но и своя. Така стана, тъжно си помисли Кадфел, че се привързах към този млад мъж и сега не искам да го сполети беда. По-добре да излезем на съд, колкото и да трябва да внимаваме с доказателствата си и грижливо да избягваме споменаването на Торолд Блънд и Годит Адъни. Но за да стане това, задължително е да докажем, че Адам Курсел е присвоил камата на Джайлс Сиуърд, а най-добре ще е да имаме самата кама, за да се види дали съвпада с парчето, което намерих на мястото на убийството. В противен случай той всякак ще извърта, ще отрича всичко, ще твърди, че не е виждал нито топаза, нито камата, от която е изпаднал, и от висотата на позициите си при краля ще бъде недосегаем.

На вечерята не бяха поканени дами, събитието беше строго политическо и военно, но голямата зала беше украсена с килими и осветена от множество факли. Кралят изглеждаше благородно — гарнизонът бе осигурен за зимата, кралските бирници се бяха постарали. От мястото си зад Херибърт на почетната маса на краля Кадфел огледа пълната зала и установи, че присъстват близо петстотин човека. Зашари с поглед за Берингар и го откри на масата с подребните благородници, в празнични дрехи, много весел и разговорлив, като че не криеше никакви тежки мисли зад челото си. Добре владееше лицето си: дори когато бегло спря очи на Курсел, в

погледа му не трепна нищо, което да привлече вниманието и да говори за някакви сериозни намерения.

Курсел седеше на почетната маса, отредена за най-високите гости. Едър, румен и снажен, ценен от краля като доблестен воин — странно изглеждаше, че точно този човек би могъл да посегне да граби, при това с толкова непочтени средства! Хм, наистина ли беше толкова странно в хаоса на междуособиците? Та благосклонността на краля можеше всеки миг да отлети с него самия, бароните се въртяха насам-натам с всяка смяна на вятъра и дори графовете мислеха за себе си, а не за една кауза, която заплашваше всеки миг да рухне под нозете им и да ги остави разсипани и оковани във вериги. Курсел беше просто човек на своето време, след няколко години навред из кралството щяха да пъкат негови подобия.

Не ми харесва пътят, по който е тръгнала Англия, мислеше си Кадфел, изпълнен с тревожни предчувствия, не ми харесва и онова, което ще се случи сега, защото, Господ вижда, Хю Берингар е решен да влезе в едно опасно поле, без да е проверил всичките си оръжия. През цялото времетраене на дългата вечеря не го напуснаха гнетящите опасения, докато прислужваше на игумена, както винаги много умерен с виното и още повече — с храната. Кадфел поднасяше и наливаше, подаваше купата с вода за ръцете и салфетката, очаквайки с унило примирение нещо да се случи.

Най-сетне посудата бе прибрана, музиката зазвуча ясно и на трапезата остана само виното. Дойде ред и помощниците да хапнат каквото бе останало в готварницата, а готвачите и слугите вече се оглеждаха за спокойно кътче, където да приседнат. Кадфел взе една дъска за хляб, нареди отгоре ѝ късчета месо и тръгна през вътрешния двор, за да я отнесе при вратата на сакатия Озбърн. Носеше и каничка вино. Защо веднъж и бедните да не се гостят за сметка на краля, колкото и да изтъняваше тази сметка надолу по стълбицата, преди да стигне до тях? Обикновено те плащаха, без да получат никакъв дял от пиршеството.

На връщане Кадфел зърна някакъв хлапак, дванайсетинагодишен, удобно облеган на стената от вътрешната страна на караулката под една запалена факла, да реже на парченца къс месо с тънък нож. Преди това Кадфел го бе видял да чисти риба със същия нож в готварницата, но тогава не обърна внимание на дръжката

му. Нямаше и сега да я забележи, ако момчето не бе оставило ножа на земята до себе си, за да ухапе месото.

Кадфел замръзна на място с облепени очи. Това не беше кухненски нож, а тънко изработена кама с изящна сребърна дръжка, гладко заоблена, за да ляга удобно в дланта, украсена с филигран и блестящи камъчета около острието. Сребърната плетеница на върха бе отчупена наполовина. Той разтърка невярващ очи, но видението не изчезна. Изглежда, мислите наистина са молитви.

Заговори на момчето много кротко и спокойно, за да не подплаши нищо неподозиращото оръдие на възмездието:

— Откъде взе този хубав нож, моето момче?

Хлапакът вдигна очи без всякакво притеснение и се ухили. Първо преглътна залъка, който издуваше бузата му, и отвърна с весел глас:

— Намерих го, не съм го крал.

— Да пази Господ, синко, не съм си и помислял. Къде го намери? У тебе ли е и ножницата?

Тя лежеше до него в сянката и той я погали гордо.

— Извадих го от реката. Трябваше да скачам във водата заради него, но го намерих. Той си е мой наистина, отче, собственикът не го искаше и го изхвърли. Сигурно заради счупената дръжка. Но по-добър нож за чистене на риба не съм и сънувал.

Значи изхвърлил го е! Разбира се, не защото украсената със скъпоценни камъни дръжка е счупена.

— И ти видя, когато го хвърли в реката? Къде стана това и кога?

— Ловях си риба под крепостта, когато откъм шлюза се зададе един мъж, хвърли ножа и се върна обратно в крепостта. Щом си замина, скочих там, където падна, и го извадих. Беше привечер и малко преди това откараха телата на обесените в манастира, утре ще стане една седмица оттогава. За пръв път бях излязъл отново да ловя риба на онова място.

Да, всичко съвпаднаше. В онзи следобед Ейлин бе отнесла тялото на Джайлс в „Свети Олкмонд“, оставяйки Курсел сацисан и терзан от безполезни угризения, а освен това притежател на предмет, който би могъл завинаги да обърне девойката срещу него. И той е направил единственото, което му е оставало: хвърлил го е в реката, без да подозира, че ангелът отмъстител, взел образа на едно рибарче, ще го

извади, за да го размаха пред очите му точно когато се чувства в пълна безопасност.

— А ти познаваш ли този мъж? Как изглеждаше? На колко години беше?

Съмненията все още не бяха докрай разпръснати, обвинението се градеше единствено върху спомена за разстроеното лице на Курсел и задъхания му глас, който умоляваше пред тялото на Сиуърд да повярват в неговата преданост. Момчето сви безразлично рамене. Не беше по силите му да нарисува портрета на човека, когото беше видяло ясно.

— Мъж като мъж. Не го познавам. Е, не колкото вас, отче, но възрастен беше.

За момчето, естествено, всеки връстник на баща му беше възрастен, макар че този баща едва ли бе навършил трийсетте преди повече от година-две.

— Ще го познаеш ли, ако го видиш сега? Ще можеш ли да го посочиш сред другите?

— Е, как! — възкликна момчето с укор.

Може езикът му да не беше окършен, но очите му бяха млади, зорки и наблюдателни. Разбира се, че щеше да познае мъжа.

— Прибери ножа си в канията, дете, и ела с мен — каза решително Кадфел. — Не се страхувай, никой няма да ти вземе съкровището, а и да се наложи да го дадеш, ще получиш добра цена за него. Искам просто да кажеш това, което каза на мен, и ще видиш, че няма да загубиш.

Когато влезе в залата с леко разтревоженото, но повече възбудено момче, разбра, че е закъснял. Музиката беше замлъкнала, а Хю Берингар се беше изправил и крачеше към подиума с почетната маса. Качи се и спря пред краля, а гласът му прокънтя гръмко под високия свод:

— Ваше величество, моля, преди да тръгнете за Устър, да ме изслушате и да въздадете справедливост по един случай. Призовавам за наказанието ви над един от присъстващите тук тази вечер, който е поругал вашето доверие. Откраднал е от мъртвец, позорейки благородническата си кръв, и е извършил убийство, позорейки своето

мъжество. Стоя зад обвиненията си и съм готов да ги докажа с живота си. Той е моят залог!

Към своите съмнения младият мъж беше притурил догадката на Кадфел и в крайна сметка залагаше живота си. Той се наведе и търкулна нещо малко и блестящо по масата, което звънна леко, опирайки в чашата на краля. Последва пълна тишина, внезапна и дълбока. Всички глави на почетната маса се наклониха, за да проследят жълтия проблясващ предмет, докато се търкаляше по масата, преди да застине наклонен към счупения обков, а след това се обърнаха към младежа, който го бе запратил. Кралят взе топаза и го повъртя в пръстите си, отначало неразбиращо, а после с все по-напрегнато и угрижено изражение. Той вдигна очи към Хю Берингар. През това време Кадфел си проправяше път между масите в ниското, като придърпваше след себе си сащисаното момче, без да сваля очи от застиналия нащрек в края на масата Адам Курсел. Нищо по лицето му не трепваше, той не изглеждаше по-изненадан от останалите и само вдървената ръка, стиснала здраво рога за вино, издаваше някакво вълнение. Или може би на монаха така му се струваше, защото гледаше с очите на собственото си предубеждение? Кадфел вече не беше толкова сигурен в заключението си и тази неувереност дълбоко го притесняваше и го ядосваше.

— Дума да няма, избрахте най-подходящия миг, за да стоварите гръмотевицата си! — най-сетне проговори кралят и отново вдигна мрачен поглед от камъка в ръката си към Берингар.

— Не съм искал да провалям вечерята на негово величество, но и не можех да отложам онова, което не търпи отлагане. Кралската ви справедливост е достояние на всеки доблестен мъж.

— Обяснете тогава всичко. Какво е това?

— Този камък е от дръжката на една кама. Камата, от която е отчупен, сега принадлежи по право на почитаемата Ейлин Сиуърд, която предано ви поднесе ключовете от замъците на нейния род. Преди това е била на брат й Джайлс, един от защитниците на тази крепост срещу негово величество, които платиха за това с живота си. Камата е взета от мъртвото му тяло и ако това действие е допустимо за обикновен войник, то позори рицаря и благородника. Това е първото провинение. Второто е убийство, същото онова убийство, за което негово величество научи от отец Кадфел, монах от бенедиктинския

манастир тук в Шрусбъри, след преброяването на обесените. Кралят и воините, изпълнили заповедта му, са били използвани за прикритие от онзи, който подло е удушил един младеж в гръб, както негово величество добре си спомня.

— Спомням си — мрачно промълви Стивън. Разпънат между необходимостта да изслуша и да отсъди и естествената си склонност да се отдаде докрай на веселото безгрижно празненство, той все пак с нарастващо любопитство искаше да разбере какво се крие зад всичко това. — Какво общо има този камък с онази смърт?

— Ваше величество, отец Кадфел също е тук и ще потвърди пред вас, че е открил мястото, където е извършено убийството, и че точно там е намерил този камък, счупен при борбата и забит в пръстта.

Той ще се закълне, както и аз, че същият човек, който е откраднал камата, е убил и Никълъс Фейнтри и че е оставил след себе си, без да подозира, това доказателство за своята вина.

Кадфел пристъпваше все по-напред, но всички бяха погълнати от сцената между краля и Берингар и никой не му обръщаше внимание. Курсел се беше отпуснал назад в стола си и не изглеждаше поразвълнуван от останалите. Какво ли означаваше спокойствието му? Слабото място на обвинението само се хвърляше в очи: след като камата я нямаше, не бе необходимо да се оспорва, че нейният крадец и убиецът са един и същ човек. Ножът си лежеше на дъното на Севърн, недосегаем. Какво против би могъл да има срещу това предположение, срещу заклеймяването на престъплението, щом никой не може да назове престъпника и да обоснове обвинението си. А може би поведението му изразяваше незаинтересованото любопитство на един невинен!

— Ето защо — продължи Хю Берингар неумолимо — повтарям думите, което изрекох вече пред негово величество. Обвинявам един от присъстващите в тази зала в кражба и убийство и подкрепям твърдението си, като залагам своя живот срещу живота на Адам Курсел.

Последните думи той изрече обърнат с лице към човека, когото обвиняваше, а той веднага скочи на крака, сепнат и възмутен, какъвто всъщност би трябвало да бъде и без да се преструва. Изненадата му бързо премина в пламенен гняв и негодувание. Точно така би

изглеждал всеки невинен, когато внезапно му хвърлят в лицето едно нелепо обвинение.

— Ваше величество, това е или безумие, или някаква мерзост! От къде на къде моето име се забърква в такава филипика? Може и да е вярно, че от един обесен е открадната кама, може същият крадец да е убил човек и да е оставил след себе си този отломък като доказателство. Но как моето име се намесва в тази история, оставям Хю Берингар да изясни, ако това не са обикновени клевети на един завистник. Кога съм виждал аз изчезналата кама? Била ли е моя? Къде е тя сега? Виждал ли ме е някой с нея? Изпратете, господарю, хора да претърсят войнишките ми вещи, нека те да кажат дали ще се намери такава нещо там, където съм настанен!

— Чакайте! — каза властно кралят и огледа последователно двамата със свъсени вежди. — Това наистина трябва да се проучи и ако обвинението е направено от злост, ще трябва да се плати. Адам говори право. Тук ли е наистина монахът? Ще потвърди ли той, че е намерил отчупения камък на мястото, където е било извършено убийството? И че той е от същата кама?

— Аз доведох брат Кадфел с мен — обади се отец Херибърт и се огледа безпомощно.

— Тук съм, отче игумене — отвърна Кадфел и пристъпи към подиума, за да го видят всички, поставил ръка върху рамото на изгубилото ума и дума момче.

— Подкрепяте ли думите на Берингар? — запита крал Стивън. — Наистина ли сте намерили този камък на мястото на убийството?

— Да, ваше величество. Забит беше в пръстта, там, където очевидно са се търкаляли две вкопчени тела.

— А вярно ли е, че камъкът е от кама, която е притежавал братът на почитаемата Ейлин Сиуърд? Всъщност всеки би го разпознал, ако е виждал оръжието.

— Имам думата на самата госпожица Ейлин. Тя го позна.

— Това е достатъчно доказателство — заключи кралят, — че крадецът и убиецът са един и същ човек. Но не мога да разбера защо и двамата с Берингар смяташе, че е Адам. Не виждам нищо, което да го свързва с камата и с убития. По същия начин можете да обвините всеки един от присъстващите, да изберете например епископ Робърт

Солсбърийски или когото и да било от рицарите. А защо не и да посочите някого със затворени очи? Къде са ви основанията?

— Радвам се — с пресилен смях каза Курсел, чието лице бе станало пурпурно, — че негово величество улучи сърцевината на въпроса. С цялото си сърце щеzakлеймя в един глас с добрия отец мерзката кражба и долното убийство, но внимавайте, Берингар, когато свързвате мен или който и да е друг честен мъж с тях. Каквито си искате заключения можете да вадите от камъка, ако ги има, ала щом никой не е виждал камата в ръцете ми, по-добре си приберете предизвикателството на живот и смърт, младежо, защото някой може да му отговори за ваш ужас.

— Предизвикателството ми лежи на масата — каза Хю Берингар с ледено спокойствие. — То може да бъде поето само от вас, аз не съм го прибирал.

— Господарю! — повиши глас Кадфел над вострастените шушукания, които се сблъскаха като противоположни вълни от двата края на почетната маса. — Има свидетел, който ще потвърди връзката между камата и един от присъстващите тук! Ето го и самото оръжие, за да се види дали наистина камъкът е отчупен от него. Моля негово величество да съпостави собственоръчно двете.

Той подаде камата, а Берингар я пое като насън от подиума и я предаде на краля в благоговейно мълчание. Момчето я проследи с тревожен поглед. Същото стори и внезапно втрещеният Курсел, пред чиито невярващи очи сякаш от дъното на реката се надигаше удавник, за да го посочи с пръст. Стивън завъртя оръжието в ръцете си и оцени изкусната изработка. После изтегли камата от ножницата и с растящо любопитство намести топаза със сребърния обков към поломения край на дръжката.

— Несъмнено тези две неща са били едно цяло. Всички ли видяха? — и той погледна надолу към Кадфел. — Къде намерихте камата?

— Говори, дете — каза Кадфел с окуражителен тон, — кажи на краля онова, което каза на мен.

Момчето беше поруменяло и сияеше от възбуда, която очевидно притъпяваше страха му. То се изпъна, гласът му изтъня до писък от съзнанието за собственото му значение, но все пак успя да разкаже за

преживяването си така просто, както и пред Кадфел, и думите му прозвучаха съвсем достоверно.

— ... аз бях зад храстите на брега на реката и той не ме видя. Обаче аз го видях от главата до петите. И веднага щом си тръгна, скочих на мястото, където падна ножът, и го извадих. Аз съм роден при реката, там живея. Майка ми разправя, че съм се научил да плувам, преди да прохода. Взех ножа, защото си мислех, че не е грях, щом той не го иска. Това е ей този нож, господарю, и може ли да си го взема, когато свършите?

За миг кралят се разсея от жестокия спор, поставен за разрешаване в ръцете му, и се усмихна на почервенялото припряно хлапе с така присъщата на природата му добросърдечност и очарование, които сега се заглушаваха от разпалените му честолюбиви амбиции, тласнали го по трънливите пътеки към трона.

— Значи нашата риба тази вечер е била чистена с благородническа кама? Наистина кралско угощение! А и рибата я биваше. Ти участва ли в улова, или само я пече?

Засраменото момче призна, че е помагало в кухнята.

— Е, чудесна работа си свършил. А знаеш ли как се казва мъжът, който изхвърли тогава ножа?

— Не, господарю, не знам. Но мога винаги да го позная, когато го видя.

— А сега виждаш ли го? Тук, в тази зала?

— Да, господарю — с готовност отвърна момчето и посочи с пръст Адам Курсел. — Ето го!

Очите на всички гости се обърнаха към Курсел, сред тях най-сурово и угрижено гледаха тези на краля, и се възцари тишина, която продължи не повече от едно дълбоко вдишване, но сякаш разтърси залата из основи и накара всички сърца между четирите стени да замрат. Гласът на Курсел прозвуча с настойчиво и ядно спокойствие:

— Ваше величество, това не е истина! Тази кама никога не е била моя и не съм я хвърлял в реката. Не съм я държал в ръцете си, изобщо не съм я виждал до този момент.

— Искате да кажете — попита сухо кралят, — че момчето лъже? Кой го е подучил тогава? Не ми се вярва да е Берингар, защото той се сащиса от появата на свидетеля точно толкова, колкото и ние двамата с

вас. Нима ме карате да мисля, че бенедиктинският орден е довел тук това момче и е измислил цялата история? С каква цел?

— Заявявам, ваше величество, че това е някаква глупава грешка. Момчето може да е видяло всичко, за което разказа, може наистина да е извадило камата, но бърка, когато твърди, че е видяло мен. Аз не съм бил там. Отричам всичките обвинения срещу мен.

— А аз ги поддържам! — обади се Хю Берингар. — И настоявам истината да се докаже чрез изпитание.

Кралят стовари юмрука си на масата, така че дъските подскочиха, чашите се залюляха и виното се разплиска.

— Истината трябва да излезе най-вече и аз няма да оставя нещата, докато това не стане — той се обърна отново към момчето и овладявайки яростта си, го попита с по-тих глас: — Сега помисли и внимателно се вгледай. Сигурен ли си, че си видял този мъж? Ако имаш някакво съмнение, кажи ни, не е грях да сбъркаш. Може и някой друг да е бил, същият на ръст, точно с такава коса. Но ако си сигурен, също кажи, без да се страхуваш.

— Сигурен съм! — момчето цялото трепереше, но думите му прозвучаха уверено. — Знаем какво съм видял.

Кралят се отпусна назад във високото си кресло, удари със стиснати пестници по подлакътниците и се замисли. След малко вдигна мрачен поглед към Хю Берингар.

— Изхитрихте се, Берингар, да ми окачите воденичен камък на шията точно когато най-много се нуждаем от свобода на движението. Сега не мога просто да махна с ръка на онова, което се каза, трябва да задълбая докрай. Законът изисква дълга процедура... но не, нито заради теб, нито заради някой друг няма да отложам заминаването си вдругиден заранта! Казано е вече, не ще променям онова, което има да стане.

— Никакво забавяне не е нужно — каза Хю Берингар, — ако негово величество одобри съдно изпитание чрез двубой. Обвиних Адам Курсел в убийство и повтарям обвинението си. Приеме ли, готов съм да се сразим без всякакви процедури и приготовления. Негово величество може да присъства утре на двубоя и да замине вдругиден, освободен от това бреме.

Докато той изричаше тези думи, Кадфел държеше под око лицето на Курсел и с лошо предчувствие забеляза по него признаци на

постепенно възвръщаща се увереност. Малките капчици пот, избили по горната му устна и челото, изсърнаха, трескавият поглед възвърна хладната си пресметливост. Курсел дори се усмихваше. Както бе притиснат до стената и имаше пред себе си два начина за измъкване, като единият минаваше през продължителни проучвания и разпити, а другият се състоеше в обикновена битка, той постепенно започваше да вижда във втория спасението си. Кадфел проследи погледа на присвитите очи, обхождащи изпитателно Хю Берингар от главата до петите, и разбра какви мисли се въртяха зад това чело. Мъжът насреща беше по-млад, по-лек и с половин глава по-нисък — една лесна жертва. Нямаше да е трудно да го заличи от списъка на живите, а така и всичките си неприятности. Това би било Божия присъда и подир нея никой нямаше да смее да го посочи с пръст, а след отстраняването на опасния съперник Ейлин почти сигурно щеше да падне в ръцете му, от които ще е измита всякаква вина за нейния брат и невинността му ще е доказана. Така е, в крайна сметка положението не беше толкова опасно! Курсел се пресегна през масата, взе топаза и го търкулна презрително обратно към Берингар.

— Така да бъде, ваше величество. Приемам битката утре, без процедури и приготовления. Негово величество няма да се забави и може да потегли на следващия ден.

„Както и аз“, допълни безмълвно убеденото му лице.

— Така да бъде! — повтори мрачно кралят. — Ще трябва да загубя един достоен воин, но ще ми остане друг, по-добър от него. Утре в девет часа, след литургията. Не тук на закрито, а отвън, на ливадата отвъд градските порти, между пътя и реката. Прескот, вие двамата с Вилем ще се погрижите за всичко! Коне няма да жертваме — заключи той практично. — Само с мечове!

Хю Берингар се поклони в знак на съгласие. Курсел каза:

— Прието! — и се усмихна, преценявайки колко по-дълга е ръката му и по-крепка десницата в бой с мечове.

— А l'outrance^[1]! — гневно извика кралят и стана от масата, за да сложи край на проваленото празненство.

[1] Без пощада (фр.). — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

По обратния път през града по тъмните, неспокойно притихнали улици, огласяни от нещо като миша шетня, Хю Берингар настигна с кокалестия си пъстър жребец групата на отец Кадфел и за няколко минути нагоди ход към техните крачки, напълно пренебрегвайки наострените уши на брат Джером, все едно той не съществуваше за него. Отпред игумен Херибърт и приор Робърт разговаряха с развълнуван шепот, угрижени, че един човешки живот ще бъде затрит, без те да могат с нищо да помогнат. Двама жестоко смразени млади мъже щяха да се бият до смърт. Схватката бе приета и отгук насетне път назад нямаше: върху победения щеше да падне Божията присъда. И да оживееше от меча, чакаше го бесилка.

— Можете да ме наречете глупак — обади се Берингар сговорчиво, — ако това ще ви успокои.

Гласът му звучеше с обичайната си лека насмешка, но не можеше да заблуди Кадфел.

— Не на мен се пада сред всичките човеци да ви коря, да ви оплаквам... дори да съжалявам за постъпката ви.

— Като монах ли се каните да сторите всичко това? — попита меко гласът. Закачливата нотка все още беше доловима за внимателното ухо.

— Като човек! Дявол да ви вземе!

— Отец Кадфел — каза сърдечно Хю, — аз наистина ви обичам. Знаете много добре, че на мое място щяхте да направите същото.

— Нямаше! Нямаше да се връзвам на умуването на един стар глупак, когото почти не познавам! Ами ако се бях излъгал?

— Но не се излъгахте. Той е! Двоен убиец, затрил страхливия й брат също толкова подло, колкото и Фейнтри. И не казвайте нито дума на Ейлин за всичко това, докато не свърши. Все едно какъв ще е краят.

— Аз няма да кажа, а ако тя заговори първа? Да не мислите, че новината вече не е плъзнала навред?

— Знам, че е така, но се моля тя отдавна да е заспала и да не научи нищо, преди да се появи на голямата литургия утре в десет. Дотогава, кой знае, може и да имаме отговор на всичко.

— И вие сигурно ще прекарате нощта на колене в бдение, за да изнемощеете още преди да сте стъпили на ливадата? — жлъчно изрече отец Кадфел, защото болката изпълваше гърдите му и си търсеше отдушник.

— Е, не съм чак такъв глупак — отвърна Берингар с укор и поклати пръст към приятеля си. — Засрамете се, Кадфел! Монах сте, а нямате вяра в Божията подкрепа за правото дело. Имам намерение да си легна и добре да се наспя, за да съм бодър утре. А вие, предполагам, ще приемете да сте мой застъпник и просбоносец пред Всевишния?

— Не — троснато каза Кадфел, — ще си легна и ще стана чак когато избие камбаната. Да не би да имам по-малко основания за вярата си от дързък неверник като вас?

— Това вече е Кадфел, когото познавам! И все пак на утринната и на следващата служба можете да прошепнете някоя и друга дума за мен на Господа, ако сте така любезен. Ако към вас не нададе ухо, безполезно е всеки друг да си търка коленете.

Той се наведе от седлото и за миг положи леко ръка върху широката тонзура на Кадфел, един вид игрива благословия, после пришпори жребеца и препусна в тръс, подминавайки игумена с почитителен поклон, за да се изгуби надолу по стръмната лъкатушеща улица.

Отец Кадфел се представи на игумена веднага след утринната. Брат Херибърт не изглеждаше много изненадан нито от появата му, нито от молбата, която чу.

— Отче игумене, аз стоя зад каузата на онзи младеж Хю Берингар. Проучването, извадило на показ доказателствата, върху които се опираше неговото обвинение, е мое дело. Той сам пое всичко в ръцете си и ме отстрани от опасностите, но това не означава, че ми е дадено опущение. Моля ви да ме пуснете, за да го подкрепя в изпитанието, доколкото е по силите ми. Но и да не успее да помогна, трябва да съм там. Не мога в този миг да обърна гръб на ближния, който проговори вместо мен.

— И моето сърце се свива в тревога — въздъхна игуменът. — Мога само да се моля двубоят да завърши без смърт въпреки думите на краля.

А аз, помисли си тъжно Кадфел, не смея да се моля дори за това, защото целта е едната уста да замлъкне завинаги.

— Кажете ми — попита Херибърт — сигурно ли е, че Курсел е убил клетия младеж, когото погребяхме в църквата?

— Отче, това е неоспоримо. Той е притежавал камата, само от него е могла да изпадне счупената част. Двубоят след малко е между правдата и лъжата.

— Вървете тогава. Освободен сте от всички задължения, докато не приключи всичко.

Знаеше се, че такива битки могат да продължат цял ден, докато и на двамата не им останат сили да гледат и да стоят на краката си, камо ли да нанасят удари, и просто всичката кръв на единия изтече, без да може да се надигне. Ако оръжията се счупеха, трябваше да продължат с голи ръце, с нокти и със зъби, докато някой от двамата не помоли за пощада, но това малцина го правеха, защото означаваше признание пред небесата и оттам насетне идваше бесилка или още по-позорна смърт. Грозна битка, помисли си Кадфел, запретвайки расото си на излизане от портите, недостойна да бъде приета за Божия присъда. В този случай обаче имаше някакво основание да се види в нея израз на Божията воля. Господи, вярвам ли колкото него? — попита се той. Спал ли е наистина като праведник? Странно, но го вярваше. Той самият се мята неспокойно почти през цялата нощ.

Взе от рибарчето камата на Джайлс Сиуърд заедно с отчупения топаз, като обеща на разтревоженото момче да я върне или добре да го възнагради, и я донесе със себе си в килията, но му се стори рано да говори на Ейлин по този въпрос. Трябваше да изчака края на деня. Ако всичко приключеше добре, Хю Берингар щеше сам да ѝ я връчи. Ако не... той отхвърли мисълта за такава възможност.

Бедата при мен, невесело си помисли той, е, че достатъчно съм бродил по широкия свят, за да знам, че Божиите начертания за нас, безгранични в добротата си, могат да се проявят по начин, който не сме очаквали и не сме желали. А чувствам, че това старо сърце ще възроптае невъздържано, ако Господ, все едно в името на каква крайна цел, лиши света от Хю Берингар, а остави в него Адам Курсел.

До северната врата на Шрусбъри в сянката на крепостта Форгейт се гушеше още една закътана махалица от къщи и дюкяни, но тя свършваше бързо, за да отстъпи място на китни ливади, ширнали се от двете страни на пътя. В края им реката разгъваше като змия своите извивки и на равното място, оградено от първия речен завой наляво, кралските хора бяха очертали голям квадрат, преграждайки всяка страна с една редица фламандци, кръстосали пики, за да не може някой разгорещен зрител да влезе вътре или единият от сражаващите се да избяга навън. Извън редиците, на едно малко възвишение, се виждаше голям стол за краля, мястото около него бе запазено за благородниците, а от останалите три страни вече се тълпеше народ. Слухът бе минал през Шрусбъри като вятър през листа. Най-странна беше тишината. Всичко живо около настръхналите пики си приказваше, но толкова тихо, че общият звук напомняше приглушеното жужене на пчелен рояк под слънцето.

Тревата хвърляше дълги източени сенки под косите утринни лъчи, небето беше премрежено с тънка мъглица. Кадфел спря при пътеката, оградена от стражата за очакваното откъм крепостта шествие. То изникна внезапно под мрачния свод на портата като сияйно петно, искрящо от ослепителните отблясъци на стоманата и ярките цветове. Крал Стивън отдалеч биеше на очи: едър на ръст, лепенорус и красив, с натежало сърце от необходимостта да загуби един от военачалниците си, но решен да не прави никакви отстъпки, които биха могли да удължат двубоя. От израза му личеше, че няма да има нито отдих, нито забрана, за каквато и да е свирепост. Битката щеше да е докрай. Рицарите, бароните и духовниците, които се точеха подир него към почетния стол, почтително се стремяха да предугадят всяко негово желание.

След края на кралското шествие на пътеката изникнаха двамата противници. Без щитове са, забеляза Кадфел, и без ризници, само с обикновени кожени нараменници. Да, кралят искаше бърза развързка, а не цял ден млатене, докато и на двамата не им останат сили да вдигнат ръка. На другата сутрин основната част от войската трябваше да последва челния отряд все едно кой от двамата ще остане безжизнен, а Стивън имаше и други дела за уреждане. Най-напред

Берингар, обвинителят, коленичи пред краля, за да засвидетелства почитта си, после скочи пъргаво и се насочи към редицата пики, които се разделиха, за да го пуснат на арената. Пътюм стрелна с поглед Кадфел, застанал малко встрани. Лицето му изглеждаше сериозно, стегнато и състарено, но черните му очи се усмихваха.

— Знаех си, че няма да ме изоставите — каза той.

— Внимавайте вие мен да не изоставите — навъсено му отговори Кадфел.

— Не берете грижа. Чист съм като мартенско агне — гласът му звучеше равно и съсредоточено. — Аз ще съм по-добрият. А и вашата десница ще ме подкрепя.

При всеки сблъсък, помисли си безпомощно Кадфел и се запита дали наистина тези спокойни години под расото са усмирили духа му, някога поривист, непокорен и неудържимо буен. Усещаше как кръвта му кипи, като че ли на него самия му предстоеше да излезе на бой.

Курсел също се изправи на крака след поклона и последва обвинителя си на арената. Заеха позиции в срещуположните ъгли, а Прескот се изправи с маршалския си жезъл между тях и загледа краля в очакване на знак. Един глашатай обяви на висок глас отправеното обвинение, името на обвинителя и опровержението на обвинения. Тълпата се люшна и от нея се изтръгна нещо като дълбока въздишка, която отшумя по цялото поле наоколо. Кадфел ясно виждаше лицето на Берингар — сега то не се усмихваше, беше сурово, напрегнато и неподвижно, а очите — нетрепкащи и впити във врага.

Кралят огледа сцената и вдигна ръка. Жезълът падна и Прескот се измъкна от квадрата, а съперниците пристъпиха един към друг.

От пръв поглед неравностойността беше очевидна. Курсел стърчеше с половин бой, годините му бяха наполовина повече, на негова страна бяха височината, теглото, по-дългият замах, а с опита и уменията му съперникът не можеше и да се мери. С пламнало лице Берингар приличаше на избуял върлинест юноша, а само след миг стана ясно, че лекотата не му осигуряваше особени предимства в пъргавина и ловкост, защото Курсел също се оказа не по-малко бърз и чевръст в краката. При първия сблъсък на стомана със стомана Кадфел почувства как собственият му юмрук се напруга, за да отклони удара, и той неволно се завъртя в същото движение, с което Берингар избягна опасността, за да се окаже с лице към градската врата.

Откъм захлупения със сянка вход идваше девойка, устремена като лястовица, цялата в черно и бяло и с развят облак от златна коса зад главата. Тичаше бързо и решително, запретнала поли почти до колене, а далеч зад нея, запъхтяна, се опитваше да я настигне друга млада жена. Констанс изразходваше по-голямата част от дъха, който ѝ беше останал, за да вика подир господарката си и да я моли да спре, да се върне, да не отива по-нататък, но Ейлин мълчаливо продължаваше да тича към двамата си поклонници, които за втори път се втурваха един към друг, всеки с желание да затрие врага си. Не поглеждаше ни наляво, ни надясно, само точеше шия над главите на хората, за да зърне нещо от ставащото. Кадфел забърза насреща ѝ, тя го разпозна с вик и се хвърли в ръцете му.

— Отче Кадфел, какво е това? Какво е направил? А вие сте знаели, знаели сте и не ме предупредихте! Ако Констанс не беше отишла до града да купи брашно, нямаше да разбере...

— Не е трябвало да идвате тук — каза Кадфел, а тя трепереше и се задъхваше в ръцете му. — Можете ли да промените нещо? Обещах му да не ви казвам. Той настояваше. Не бива да гледате това.

— Ще гледам! — тропна тя с крак. — Не може да искате от мен да си отида и да го оставя точно сега! Само ми кажете — помоли се тя, — вярно ли е, че е обвинил Адам в убийството на онзи младеж? И че камата на Джайлс е доказателството?

— Вярно е — отвърна Кадфел.

Тя надничаше над рамото му към арената, където мечовете звънтяха, свистяха и отново звънтяха, а обезумелите ѝ теменужени очи щяха да изхвъркнат от орбитите.

— А обвинението... и то ли е вярно?

— Вярно е.

— О, Боже! — прошепна тя като в унес. — А той е толкова крехък... как ще издържи? На половината на онзи... и се е осмелил сам да настоя за това разрешение! О, отче Кадфел, как можахте да му позволите?

Е, сега поне, помисли си Кадфел със странно успокоение, и без да казва имена, знам кой от двамата е „той“. Не бях сигурен досега, нищо чудно и тя самата да не е била наясно.

— Ако успеете някой ден — каза ѝ той — да спрете Хю Берингар от онова, което си е наумил, елате да ми кажете как е станало. И пак

няма да съм сигурен, че аз ще мога! Той го избра, момичето ми, и имаше причини да го направи. А ние двамата с вас трябва да издържим, също както и той.

— Но ние сме трима! — каза тя разпалено. — Ако сме с него, не може да не му прелеем сила. Мога да се моля и да гледам и ще го направя. Елате, заведете ме по-наблизо! Аз трябва да гледам!

Тя се дърпаше неудържимо към пиките, но Кадфел я задържа за ръката.

— Струва ми се, че е по-добре да не ви вижда — каза той. — Не сега!

Ейлин промълви нещо, което прозвуча като кратко горчиво изсмиване.

— Той и не може да ме види сега, освен ако не се изправя между мечовете, а съм готова и това да сторя, стига да ме пуснат... Не! — тя се отрече от думите си и изхлипа тихо: — Не, не мога да му причиня това. Ясно ми е. Мога само да гледам и да мълча.

Такава е участта на жените в един свят на воюващи мъже, помисли си той тъжно, но пък това съвсем не означава бездействие, както изглежда на пръв поглед. Той я дръпна на едно по-издигнато място, откъдето можеше да наблюдава битката, без да отвлича Хю Берингар от смъртоносната му съсредоточеност с бляскавото сияние на златните си коси, разпуснати на слънцето. На върха на меча му имаше малко кръв, макар и само от едно одраскване по бузата на Курсел, а и неговият ляв ръкав червенееше под кожения нараменник.

— Ранен е — прошепна тя задавено и напъха до половината в устата си свит юмрук, за да не изкрещи. Зъбите ѝ ухапаха кокалчетата, но успя да запази мълчание, както бе обещала.

— Това е дреболия — бодро каза Кадфел. — А и той е по-бърз. Гледай как отбива удара! Може да изглежда слаб, но в китката му има стомана. Каквото не е рекъл, това не е направил. А и истината насочва ръката му.

— Обичам го — каза Ейлин с тих решителен шепот, освобождавайки за миг ухапаната си ръка. — Досега не знаех, но наистина го обичам!

— И аз, момичето ми, и аз.

Два пълни часа бяха изтекли без никаква почивка, без миг отдих, слънцето вече прежуряше високо от небето, но и двамата

продължаваха с неотслабваща воля, стараяйки се да опазят силите си, и когато очите им се срещаха отблизо над кръстосаните мечове, вече не изразяваха омраза, а само непоклатимата решителност на единия да докаже истината, а на другия — да я обори, както и твърдото решение на двамата да убият. Вече бяха разбрали, ако изобщо някога са мислели друго, че въпреки всички очевидни предимства за единия в този двубой силите им са еднакви, че са равни по умение, почти равни по бързина, а тежестта на истината изравнява и останалото. И двамата бяха получили дребни рани и на места по тревата аленееше кръв.

Наближаваше пладне, когато при една решителна атака Берингар отхвърли противника си и той политна назад, отстъпвайки, защото кракът му се подхлъзна по една изцапана с кръв туфа от прегорялата в сухото лято трева. Докато падаше, Курсел вдигна пред лицето си своя меч, но Хю със страхотен удар го пречупи и противникът му остана да лежи на хълбок, стиснал само безполезната дръжка. Острието отхвърча надалече.

Берингар се дръпна в същия миг, за да даде възможност на врага си да стане, наведе своя меч към земята и погледна към Прескот, който на свой ред се обърна към краля.

— Продължавайте! — нареди кратко Стивън. Недоволството му не беше отминало.

Берингар опря острието на меча си в земята и се загледа в противника, като бършеше потта от челото и от устните си. Курсел се изправи бавно и погледна пречупената дръжка в ръката си, изпъшка отчаяно и я запокити гневно встрани. Берингар премести поглед към краля, смръщи се и отстъпи още две-три крачки назад. Кралят махна ядно да продължават. Берингар стигна с три бързи скока края на арената, наведе се и мушна меча през оградата от пики, а после бавно сложи ръка върху дръжката на камата си.

Курсел не разбра веднага, но увереността му се възвърна, когато осъзна подаръка, който получаваше.

— Гледай ти! — измърмори под нос крал Стивън. — Кой знае, може и да съм сгрешил кой е по-добрият.

Сега, когато имаха само ками, близкият бой беше неизбежен. Дължината на замаха зависи и от оръжието, а кинжалът, който Курсел изтегли от ножницата на хълбока си, беше далеч по-дълъг от изящната

игралка в ръката на Хю Берингар. Крал Стивън се оживи, забравил за миг яда си, задето се бе оставил да го въвлекат във всичко това.

— Той е луд! — простена Ейлин на рамото на Кадфел, облегната на него със стиснати устни и разширени ноздри. — Можеше спокойно да го убие. О, той е напълно луд! И аз го обичам!

Смъртоносният танц започна отново, а слънцето в своя зенит скъси сенките на двамата противници, които правеха крачка напред, крачка назад и крачка встрани по черния кръг, очертан на земята от собствените им тела, докато жегата се сипеше безпощадно върху главите им, а потта се лееше на потоци под кожените нараменници. Сега Берингар се защитаваше, тъй като оръжието му бе по-късо и по-леко, а Курсел го притискаше неумолимо, осъзнал предимството си. Само бързата ръка и бързото око спасяваха Хю от непрекъснатите удари, всеки от които можеше да е съдбоносен, а пъргавината и сръчността му позволяваха да отскача назад, за да избегне острието. Но като че ли започваше да се уморява, преценките му ставаха по-неуверени, движенията — малко по-колебливи. А Курсел, дали защото беше с подновени сили, или защото хвърляше всичко в последен, отчаян напор, сякаш настъпваше с първоначалното настървение и плам. От дясната ръка на Хю се стичаше кръв по дръжката на камата му и я правеше хлъзгава. Раздраният ляв ръкав на Курсел постоянно се развяваше в края на полезрението му и го разсейваше, пречеше му да се съсредоточи. Опита няколко силни атаки и успя да докачи противника си, но дължината на острието и на ръката му беше срещу него. Стараеше се, доколкото можеше, да пести сили, готов бе да отстъпва до безкрай, очаквайки лудешките атаки на Курсел да започнат да отслабват.

— О, Боже! — изхлипа Ейлин почти беззвучно. — Постъпи прекалено благородно и сам подари живота си... Другият си играе с него!

— Никой не може да си играе с Хю Берингар безнаказано — твърдо заяви Кадфел. — Той все още е по-свежият от двамата. Това е отчаян и див напън, не може да продължи дълго.

Стъпка по стъпка Хю отстъпваше, но само колкото да избегне острието, и стъпка по стъпка Курсел го притискаше и гонеше с непрекъснати яростни атаки. Опитваше да го приклепти в някой ъгъл, където противникът му щеше да е принуден да спре, но в последния

миг нападателят нещо недооценяваше или пък ловкостта на Хю го спасяваше от капана и преследването покрай редицата от пики се подновяваше, като Берингар не успяваше да се добере до средата на арената, а Курсел не можеше да разкъса търпеливата отбрана, нито пък да завърши другояче напразното си напредване, освен като завие при следващия ъгъл.

Фламандците стояха като канари, докато подобно на бавна вълна двубоят мъчително се оттичаше покрай непоклатимата им редица. И изведнъж някъде по средата на една от страните Курсел направи дълга крачка назад вместо напред, пусна кинжала си в тревата, наведе се и с дрезгав победоносен крясък се пресегна през дръжките на пиките и вдигна меча, който преди повече от час Хю Берингар бе оставил от милост към противника си.

Хю дори не бе разбрал, че са стигнали до същото място, а още по-малко — че нарочно е доведен дотук. Над тълпата прозвуча писък на жена. Курсел тъкмо се изправяше с меч в ръка, а очите му под широкото потно чело блестяха с дивашки възторг. Но той все още беше полунаведен, когато Хю скочи като лъв отгоре му. Миг по-късно щеше да е късно. Още докато мечът се вдигаше рязко нагоре, той се хвърли с цялата си тежест срещу гърдите на Курсел, обхвана с дясната си ръка, без да пуска камата, тялото на противника, а с лявата стисна опасната китка с меча. За момент останаха така с опънати жили, после паднаха тежко, вкопчени един в друг, и се изтърколиха в краката на безучастната стража.

Ейлин стисна зъби, за да не изпици отново, и закри очи с ръце. Но в следващия момент решително ги свали надолу.

— Не, искам да видя всичко, трябва... Ще го понеса! Той няма да се срамува от мен! О, Кадфел... о, Кадфел... Какво стана? Не виждам...

— Курсел взе меча, но не му остана време да замахне. Чакай, някой става...

От двамата паднали се изправи само единият и се олюля зашеметен и невярващ. Врагът се гърчеше в краката му и скубеше с трепереща ръка тревата, после притихна с широко отворени към жаркото слънце очи, а изпод гърба му бавно потече червена струя и образува тъмна локвичка в смачканата трева.

Хю Берингар премести очи от неспирно течащата кръв към камата, която още стискаше в десницата си, и поклати глава в недоумение. Не можеше да дойде на себе си от изтощение, не можеше да си обясни този неочакван, ненадеен край, защото по острието на камата му нямаше и капчица прясна кръв, а мечът се изплъзваше от отпускащата се десница на Курсел, чист и безучастен към неговата смърт. А смъртта все пак идваше, животът неудържимо изтичаше в гъстата трева. По силата на какво незнайно чудо бе настъпила тази гибел, оставяйки и двете оръжия неопетнени?

Хю се наведе и повдигна лявото рамо на безжизненото тяло, за да види откъде идва кръвта. Там, стърчаща от кожата на нараменника, се показва дръжката на кинжала на мъртвеца, който той беше хвърлил, за да грабне меча. Изглежда, ножът се бе обърнал в гъстата трева с острието нагоре, подпрян в неподвижния ботуш на един от фламандците. И когато Хю се бе хвърлил върху своя враг, Курсел се бе набучил на захвърления от самия него кинжал, който после се бе забил докрай при търкалянето на двете тела.

В края на краищата не аз го убих, помисли Берингар, собственото му лукавство го погуби. Беше прекалено изтощен, за да разбере радва ли се, или съжалява. Кадфел ще е доволен: Никълъс Фейнтри е отмъстен, справедливостта възтържествува. Убийството бе оповестено пред всички, присъдата бе изпълнена пред всички от Всевишния. Убиецът умря, този недостоен живот угасна.

Берингар се наведе и вдигна своя меч, който излезе без съпротива от ръката на осъдения. Обърна се бавно, вдигна го за поздрав към краля и тръгна със залитане, ръсейки капки кръв от ранените си схванати пестници, а пиките се разтвориха безмълвно, за да му сторят път.

Направи две-три крачки през моравата към краля, когато Ейлин се хвърли към него, притисна го трескаво, като че възнамеряваше никога повече да не го пусне, и с това сякаш му вдъхна живот. Златната ѝ коса се разстла по раменете и гърдите му, тя вдигна нагоре лицето си, унесено, ликуващо и изтощено също като неговото, и за пръв път го нарече по име:

— Хю... Хю — шепнеше тя и галеше със съчувствена нежност раните по бузата му, по ръката и китката. — Защо не ми каза? Защо?

Защо? О, накара ме да загина толкова пъти! Сега и двамата сме живи...
Целуни ме!

Берингар я целуна и от този миг тя стана истински, безостатъчно и докрай негова. Продължи да го гали, да го гълчи и да се мръщи.

— Замълчи, любов моя — каза той спокойно, успял донейде да се посвести, — или по-добре продължи да ме хокаш, защото, станеш ли нежна, аз съм загубен. Не мога точно сега да се отпусна, кралят ме чака. Сега, ако си моята вярна дама, позволи ми да се облегна на ръката ти, застани до мен и ме подкрепяй като истинска съпруга или ще рухна в краката му.

— Аз ли съм твоята вярна дама? — запита Ейлин като всички жени, които искат уверения пред свидетели.

— Разбира се! Късно е вече да се отмяташ!

Тя се изправи до него, придържайки го здраво за ръката, когато той застана пред краля.

— Ваше величество — каза Хю, сякаш се спускаше от някакво изключително, избраническо място, което изтощението и раните ни най-малко не накърняваха, — надявам се, че доказах правотата си срещу един убиец и добих милост и благоволение във вашите очи.

— Вашият противник я доказа вместо вас — отвърна Стивън, — при това съвсем недвусмислено.

Той ги погледна замислен, обезоръжен и очарован от ненадейната поява на двамата влюбени.

— Но онова, което вие доказахте, може да стане ваша награда. Лишихте ме, млади момко, от един способен поднаместник на това графство, какъвто и да беше иначе, каквото и коварство да прояви в боя. Мога да си върна загубата, като ви сложа на мястото, което опразнихте. Без да накърнявам правата ви за вашите собствени замъци и за гарнизона под ваше командване. Какво ще кажете?

— С позволение на негово величество — каза Берингар, като го гледаше право в очите, — трябва първо да се посъветвам с невестата си.

— Което е добро за моя господар — обади се Ейлин предано, — е добро и за мен.

Виж ти, мислеше си отец Кадфел, не съм присъствал на друг годеж пред толкова много хора. Ще трябва да поканят цял Шрусбъри на венчавката.

Отец Кадфел тръгна към пристройките за гости преди късната служба, като взе със себе си не само гърненце с мехлема от гъша трева за многобройните малки рани на Хю Берингар, но и камата на Джайлс Сиуърд с топаза, старателно възстановен върху дръжката.

— Брат Осуалд е сръчен златар, това е дар от него и от мен за вашата дама. Връчете ѝ го сам. Но я помолете за нещо, което, не се съмнявам, ще направи: нека прояви щедрост към онова момче, което извади камата от водата. Толкова ще трябва да ѝ кажете. За останалото, за съдбата на брат ѝ, мълчание: сега и завинаги. За нея той трябва да си остане един от многото, които направиха погрешен избор и заплатиха с живота си.

Берингар пое поправената кама, въртя я дълго в ръцете си и я разглежда мрачно.

— И все пак не е справедливо — каза той бавно. — Ние с вас извадихме на показ греховете на единия и покрихме с мълчание греховете на другия.

Тази вечер въпреки всичките награди той беше много сериозен и малко тъжен, и то не само защото раните го смъдяха и всеки мускул се свиваше болезнено при най-малкото движение. Когато се посвести от победата, погледна с честни очи и загубата — възможната участ, която бе избягнал.

— Правотата само липса на обвинение ли означава? Ако той не беше до такава степен заслепен и изкушен, никога нямаше да се окаже затънал до шия в толкова низост.

— Ние се занимаваме с това, което е — каза Кадфел. — Оставете онова, което е можело да стане, на очите, които го виждат ясно. Вземете всичко, което спечелихте честно и доблестно, ценете го и му се радвайте. Това е ваше право. Ето ви поднаместник на Салоп, приближен на краля, сгоден за прекрасна девойка, която грабва всяко сърце, а заплени и вашето в мига, когато я зърнахте. Не отричайте, аз бях там и видях! А това, че утре ще сте схванат и че ще ви боли всяка кост, е дребна работа за млад мъж, сполетян от толкова щастие като вас?

— Питам се — пооживи се Хю — къде ли са онези двамата.

— На уелския бряг, чакат да ги вземе кораб и да ги откара във Франция. Те ще се оправят.

Кадфел не бе избирал между Стивън и Мод и си мислеше, че тези млади люде, макар двама от тях да бяха на едната страна, а другите двама — на другата, принадлежаха на едно и също бъдеще, на една Англия, излекувана от раните на междуособиците, загърбила сегашното безредие.

— А това, кой е прав, е само половината от историята — допълни замислено той.

По време на късната служба тази вечер той ще се помоли за упокой на Никълъс Фейнтри, един младеж с чиста душа и с чист живот, сега вече отмъстен и спокоен. Но ще се помоли и за душата на Адам Курсел, издъхнал виновен, защото всяка ненавременна смърт и всеки човек, покосен в разцвета на силите му, без да е имал време за покаяние и изкупление, е един труп в повече.

— Не е необходимо вечно да гледате през рамо и да се терзаете — каза Кадфел. — Направихте каквото трябваше и го направихте достойно. Бог разполага с всичко. От най-извисения до най-низкото изчадие сред човеците, на всинца ни Той въздава правосъдие и възмездие, но и ни облива със своята благодат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.